

gregal

broj 16.

gregal otkriva kako:

- je BiH dobila more
- su nestali studenti iz studentskog teatra Lero
- političari misle ostati zapamćeni u narodu
- se predlaže autonomija studentskim organizacijama

za gregal govore:

- Denis Latin
- Marko Rašica
- KUD Idijoti / Hladno pivo / Lidija Bajuk / Legen

ISSN 1331-839X

Viva la DISEC!

Dok nedovršeni dom umirovljenika na Medarevu propada, a hotel Gruž se adaptira za prihvata umirovljenika, studenti navikli na improvizirana rješenja i ovu će zimu provesti u privatnom smještaju kojeg mogu pronaći čak i preko SC-a.

Piše: Lukša Čičovački

Problemu studentskog doma u Dubrovniku već nekoliko se godina pokušava doskočiti organiziranjem smještaja u nekim od dubrovačkih hotela. No, čini se da nadležna tijela još nisu spremna uhvatiti se u koštac s time nudeći adekvatne subvencije našim hotelijerima čije cijene bez tih sredstava dosežu astronomske iznose. Za ovu godinu ponude takvog smještaja imaju hotel Sumartin i hotel Gruž. Iako su u slučaju prvog hotela cijene tradicionalno visoke (3000 kuna mjesečno za polupansion), kako doznajemo od direktora, gospodina Marina Šilje, on u ovom trenutku udomljuje čak dva studenta ACMT-a.

Uprkos prihvatljivoj ponudi uobičajeno loš odaziv ima i hotel Gruž u kojem još uvijek nema studenata. U razgovoru s direktorom hotela Stjepom Klobučarom, pokušali smo doći do razloga zbog kojih je privatni smještaj studenata povoljniji od njegovog hotelskog rješenja:

• **Koliki su vaši smještajni kapaciteti?**

U početku smo planirali cijeli hotel prepustiti studentima, međutim, kako nije bilo odaziva ponudu smo ograničili samo na drugi kat hotela. Dakle, trebali smo dati 16 soba, od čega 4 jednokrevetne i 12 dvokrevetnih, ali sada nudimo osam soba od kojih tri mogu biti jednokrevetne. Jedini je problem što su se studenti trebali javiti zaključno s početkom desetog mjeseca.

• **A što je sa ostalim sobama?**

Pa, zbog toga je ponuda i vrijedila do polovice desetog mjeseca... jer razgovarano je sa podružnicama umirovljenika kroz cijelu Hrvatsku i ponudeni su im petnaestodnevni aranžmani zimovanja jer mi ni po ho-

telskim cijenama nismo uopće skupi... morate računati da je nama tokom cijele sezone noćenje u dvokrevetnoj sobi s doručkom iznosi-

vo radi?

Mi smo se obratili HAZ† u tako da nas je posjetio gospodin Majčica, koji nam je pomogao izradom promo-

lo 60 kuna plus boravišna taksa, a mi smo studentima dali više od pedeset posto popusta.

• **Kakve su cijene studentskog smještaja?**

Sa 200 maraka po osobi za dvokrevetnu sobu i 300 maraka za jednokrevetnu mjesečno mi smo na granici troškova. Ja mislim da nismo skupi čak i u odnosu na privatni smještaj jer kod nas je i struja, i voda, i centralno grijanje, uključeno u cijenu. Jedini nedostatak našeg smještaja su kupaonice i nužnici koji nisu u sobama, već više soba dijeli iste sanitarne čvorove.

• **Koliko je to isplativo?**

Pa, čujete, nama je važno da pokrijemo trošak, a kući je bolje da radi, da se nešto događa.

• **Ova ponuda izrađena je u suradnji s Hrvatskom akademskom zajednicom. O kakvoj se suradnji zapra-**

tivnih materijala.

• **Niste li trebali ovaj projekt realizirati u suradnji sa Studentskim centrom?**

Nije zgodno ovo što ću vam sad reći... mi smo se ponudili Studentskom centru, ali nas je gospodin Čustović a priori odbio. Ja ne znam kako ni zašto jer nisu došli niti pogledati hotel, a odbijeni smo, kako piše u dopisu, zbog "neadekvatnih uvjeta stanovanja". Ja razumijem da su odbili hotel Sumartin jer je on u sklopu privatnu firmu, ali mi smo firma u vlasništvu lokalne samouprave, dakle države. Zatim smo se ponudili ACMT-u, pa su došle dvije gospođice ali od toga nije bilo ništa. Kasnije smo kontaktirali i gospodina Milko- vića koji nas je također odbio iako smatram da smo u hrani i najjeftiniji, jer 15 kuna po obroku manje je nego što i država plaća.

• **To znači da bi uz subvenciju ministarstva hrana bila jeftinija nego u menzama?**

Da, oko kunu i pol.

• **Kako mislite pomiriti studentski i umirovljenički način života?**

Grad je dobio vlasništvo nad našim dioničkim društvom kako bi ga pretvorilo u dom umirovljenika. S obzirom da taj projekt iziskuje veliku količinu novca potrebno je vremena dok se on nađe, a za to vrijeme mi moramo raditi. Svaka popunjenost bez obzira na starost korisnika nam je važna. Kako smo u projekt studentskog smještaja ušli prilično kasno, nismo u mogućnosti ponuditi bolje uvjete jer smo planirali da će cijeli hotel biti popunjen studentima. No, kako nije bilo odaziva odlučili smo se na ovu kombinaciju. Nadamo se da ćemo u suradnji s Ministarstvom znanosti i tehnologije, s kojima imamo pregovore, uspjeti za iduću godinu postići još povoljnije cijene koje bi tada bile subvencionirane.

Iako je, formalno, Hotel Gruž odbijen zbog skromnog uređenja (iako, primjerice, u Zagrebu postoje i lošiji studentski domovi), iz neformalnih izvora saznajemo kako je bitnu ulogu u odbijanju subvencioniranja ove ustanove odigrala afera trovanja salmonele u hotelskom restoranu. No, niti ta činjenica ne može se kvalificirati kao adekvatan razlog odbijanja, jer studentski smještaj u ovom hotelu ne podrazumijeva nužno i korištenje restorana, pa se studenti smješteni u njemu mogu i dalje hraniti u studentskim menzama.

Dok nedovršeni dom umirovljenika na Medarevu propada, a hotel Gruž se adaptira za prihvata umirovljenika, studenti navikli na improvizirana rješenja i ovu će zimu provesti u privatnom smještaju kojeg mogu pronaći čak i preko SC-a. Viva la DISEC!

Što se događa na ACMTu?

Nakon izbora za Student Council održanih u travnju ove godine u studentskom tijelu Američkog koledža za menadžment i tehnologiju došlo je do strukturnih promjena kojom je prihvaćena horizontalna hijerarhija SC-a. Na taj način studentsku vlast u jednakoj mjeri predstavljaju Alen Starešina, Mladen Švraka i Lana Vego.

Prema riječima L. Vego u ovoj godini SC planira osnovati debatan klub koji bi mogao upotpuniti obrazovanje studenata za budući rad u struci. Namjera je Studentskog vijeća da pored košarkaške ekipe osnuje i malonogometni klub. Prekid rada studentskog lista namjerava se okončati okupljanjem novih ljudi koji bi konačno opravdali sredstva koja su utrošena na nabavku opreme.

Povezanost s matičnom kućom, Rochester Institut of Technology, namjerava se realizirati učlanjenjem u RIT Student Club.

Razgovarajući o studentskom smještaju Lana Vego podržala ideju osnivanja studentskog doma u Dubrovniku jer, kako kaže, studenti sa koledža imaju velikih problema sa cijenama privatnog smještaja koje stanodavci dodatno povisuju za barem stotinjak njemačkih maraka kada saznaju da se radi o "američkim studentima". (I.č.)

Tko nam nosi glavu, a tko guzicu?

Mislim da je ovo, ono što novi nari uglednih novina zovu "last minute article". O temi o kojoj je riječ u ovom članku razmišljao sam već dugo vremena, a konačno sam

skupio i volje da ga napišem *onako kako treba*.

Što me ponukalo da to konačno složim u cjelinu i donesem kolegama u Gregalu? Pročitao sam članak koji je izašao u Dubrovačkom listu pod naslovom "Dvorac znanja u pospanom okruženju" autorice Lukrecije Pavlović. Novinarica je s očitom radošću i poletom otišla do Veleučilišta da bi vidjela mlade ljude koji kuju osobnu budućnost, a time i budućnost svoga grada i države. No, čim je došla u krug Veleučilišta, sav je entuzijizam splasnulo. Zašto? Autorica teksta je vidjela stvarno stanje. Društvenu i kulturološku osvištenost studenata: *Pospanost i bezvoljno raspoloženje... Neki su pridržavali glavu na rukama da im ne spadne s ramena*.

Što je razlog ovakvom s(t)r(an)ju svijesti studenata? Sinoćnja studentska zabava? Ranojutarnje predavanje? Jedan od "onih" dana? Ili nešto drugo, četvrto?

Vidite, (iz neba u rebra) mi, studenti, smo jedno veliko stado stoke, koje je zadovoljno i ne buni se. A imamo se zbog čega buniti. Definitivno imamo.

OK, vidim da vam nije jasno. Protiv čega bih se ja bunio?

Prvo, kulturno stanje u državi, osviještenost. Što mislite, koliko postoji ljudi u Gradu koji znaju da je izašao novi album neke grupe, da je najveću zaradu na box officeima ovaj tjedan ostvario neki film, da je Moby izvadio... je li... na jednoj zabavi i dodirivao

želimo se petljati u nju, glasi najčešća izjava. Je li? Stvarno? A, nije li politika što se tvoj stari prodaje za sitne pare radeći posao koji mrzi, i što slična budućnost predstoji i tebi? Nije li politika što ti starci moraju štediti deset-petnaest godina za kupiti auto, dvije-tri za kupiti perlicu za rublje...? Dragi moji, prezirem politiku i pokušavam je se kloniti, no kako? Ona je svuda oko nas, i neizbježna je. Moraš zauzeti stav. Tvoj stav si ti. Treće, ekološko stanje. Svijet ide prema kraju. To pjevaju ptice na grani. Jedan jednostavan primjer. Imam prijatelje s kojima, već tradicionalno, otidem u njihovu vikendicu u jednom prekrasnom mjestu na poluotoku Pelješcu. Među brojnim drugim aktivnostima, bavimo se i ronjenjem. Ne treba biti slijep za vidjeti kakvih je sranja sve više i više na morskome dnu. Vjerujte mi na riječ, takvi me prizori dovode do suza. Šume svake godine gore, zatirući svaki trag guste borove šume koja je postojala na ovim područjima. Legenda kaže da si se 50tih godina mogao s užitkom kupati u gruškome zaljevu, skačući na glavu s mula. Šuma na Srđu je bila gusta kao ona na Petci, Bože čuvaj Petku i Lokrum!, a najviša ljetna temperatura je bila daleko manja od ovih koje su vrlo česte zadnjih godina. Hoćete još razloga? Mislim da sam sa ova tri malena primjera dao generalnu sliku. U čemu je problem? Zajedništvo je ključna riječ, a toga

nema. Posebno među studentima, koji su postali *bezvoljni i pospani*. Nema organizacije i vodstva. Neki će reći da su novci presudni. Nisu. *Dobra volja je najbolja*, netko je govorio. I tu sve počinje i završava. Dakle, opća apatija i interesi za promocijom samoga sebe su se uvukli tamo gdje ne bi smjeli postojati.

Ljudi, probudite se. Imate moć da sve promijenite i usmjerite vodu na svoju vodenicu, što bi narod rekao. Niste stoka, ne sastoji se život od studentskih zabava, vikenda u Bourbonu, odlaska u menzu, sporadičnih upušavanja i techno partyja. Postoje stvari kao što su knjige, glazba, kompjuteri, pisanje, snimanje, sport, općenito, korisno potrošeno vrijeme.

Neke značajne studentske akcije: protiv WTOa u Seattleu prošle godine, u Kolumbiji, u Iraku... Svaka od njih je značila kraj, ili početak kraja, nečega što su mladi ljudi smatrali lošim. Shvatite, sposobni smo! Moć je u našim glavama, koje, gle li čuda, ne služe samo da znamo put do Globalnog kafića, što je u današnjici postao fakultet, a prije središte aktivnosti, stožer najveće sile poznate čovjeku. Zdravog razuma i pameti.

Budimo pametni, ne prodajmo stavove, razmišljajmo o stvarima koje nisu prizemne i sanjajmo. Svaka dobra odluka je prvo bila san. Ja imam San, a hoću li ga ostvariti, pitanje je svih nas. (Joško Puljić)

gregal

Godina V., broj 16
Studen 2000.

Glavni i odgovorni urednik:

Goran Cvjetinović

Izvršni urednik:

Lukša Čičovački

Redakcija:

Safet Đuderija, Damir Gabeljić,
Monika Grdiša, Joško Puljić, Srđan
Žitković, Stjepo Gandolfi, Željka
Galik, Andrija Matic, Miho Borković,
Katarina Bokšić, Elvir Gabeljić

Fotograf:

Mirko Szwarzewski, Suzana Ljubic
List izlazi uz financijsku potporu
Studentskog zbora Veleučilišta u
Dubrovniku

Adresa:

Čira Carića 4, 20000 Dubrovnik

Telefon:

+385 (20) 445-796

Fax:

385 (20) 435-590

Tisak: ALFA-2

Naklada: 750 kom.

Poneseni "duhom Talije" u Studentskom kazalištu Lero zaboravili na studente

Studentski, u kazališnoj estetici, ne mora nužno označavati dob i uzrast, glasio je odgovor na upit zašto je Studentsko kazalište Lero studentsko i amatersko; iako je razvidno da u Lero nema niti jednog studenta i da se u svom radu čak 90 posto oslanja na profesionalce iz Kazališta Marina Držića

Razgovarala: **Monika Grdiša**

Doznati nešto više o studentskom kazalištu Lero i nije tako jednostavno. Najprije smo se raspitali u Kazalištu Marina Držića, gdje oni igraju svoje predstave, ali tamo nitko nije znao gdje im je sjedište, a kamoli voditelj. U turističkom uredu bili smo malo bolje sreće. Uputili su nas na Hrvatski radio- Radio postaju Dubrovnik, gdje radi Davor Mojaš, voditelj kazališta. Gospodin Mojaš, iako u velikom poslu, uspio nas je primiti i ljubavno odgovoriti na naša pitanja.

Možete li nam ukratko ispričati povijest studentskog kazališta Lero?

Studentsko kazalište Lero postoji od 1968. godine, što znači da je u najboljim godinama. Osnovano je kada su u Dubrovniku bili Ekonomski fakultet i Viša turistička škola, a za poboljšanje studentskog standarda i angažiranje studenata na planu kulture i kulturnih aktivnosti. Naravno, kako je Lero imao posebne programe cabaretskog tipa svaku večer, s vremenom je postajalo sve ozbiljnije i zahtjevnije. U 70tim godinama u njemu su radili **Ivica Kunčević** i drugi redatelji, odnosno glumci koji su onda bili u angažmanu sa Kazalištem Marina Držića. Djelujući u gradu koji ima profesionalno kazalište i ljetni festival, dakle, potvrđenu kazališnu praksu, a i bogatu kulturnu baštinu, Lero je izradio jednu posebnu kazališnu estetiku postajući prepoznatljivo mjesto alternativnog hrvatskog kazališta. Zahvaljujući svojim predstavama, Lero je nastupao na Dubrovačkim ljetnim igrama, Splitskom ljetu, Eurokazu, na gotovo svim hrvatskim festivalima profesionalne i amaterske kazališne ponude, a gostovao je i u inozemstvu. U Italiji, Engleskoj, Škotskoj, Poljskoj, Austriji, Sloveniji, te BiH, tako da iza sebe ima dosta nastupa, a jednako tako, i priznanja, nagrada za svoje predstave.

Kako to da koristite naziv studentski, kada je poznato da trenutno nemate niti jednog studenta?

Studentski, u kazališnoj estetici, ne mora nužno označavati dob i uzrast, odnosno grupu ljudi koji se time bave. Krajem šezdesetih nicala su studentska kazališta i to je označavalo njihov način da nazovu nešto eksperimentalnim, rubnim, marginalnim, a bavi se kazalištem. Tako da to, studentski u nazivu teatra, ne znači nužno da okuplja studente. Po toj razini dešifriranja

njegova imena, on jest studentski, jer ovisno o godini i razdobljima, a djeluje već više od dvadeset godina, su tu djelovali i neki od dubrovačkih studenata, ali uglavnom srednjoškolski, dakle, budući studenti.

Koliko trenutno imate članova?

Imamo manje nego što bismo mogli. Članova ima onoliko koliko jedan projekt traži. U posljednje dvije sezone to su uglavnom glumci kazališta Marina Držića, odnosno glumice koje su proistekle iz Lera, prvenstveno radi toga što mi ovdje radimo nešto savim drugo od onog

mografija. **Marin Gozze** je naš veliki scenograf, ujedno i ravnatelj Kazališta Marina Držića, zatim **Dubravka Lošić**, slikarica koja radi dosta scenografija i **Petar Obradić**, kao i neki drugi koji surađuju s nama ovisno o projektu.

Ako ima zainteresiranih studenata, mogu li oni jednostavno doći do vas ili moraju proći audiciju?

Ja sam protiv audicija, s obzirom da mi nismo profesionalna kuća. U kazalištu je važno htjeti, željeti i znati što želiš, te imati pogodan razlog za predstavu. Predstava se ne radi da bi se nešto napravilo, da bi to bio samo još jedan naslov i da bismo bili sretni, već ona, po meni, mora postavljati pitanje. Ona mora biti, kako je netko pametan rekao, "zrcalo vremena", a ja bih još nadovezao: i prostora. Važno je osjećati potrebu za kazalištem i umjetnošću, ili kao što bi još jedan pametan rekao "za duhom Talije" kojoj se svi mi klanjamo. Dakle, nije nužna audicija, međutim, važan je profesionalan odnos u smislu -kad radimo radimo. Mi smo amatersko kazalište i nitko ne dobiva ništa za ono što radi, a kad netko pod tim uvjetima pristane raditi onda su mu obaveze daleko većih razmjera. Ne radite za novac već iz ljubavi, a ljubav nema cijene, kao što ni kazalište nema cijenu i onda morate uložiti cijelog sebe. Davanje samog sebe je jedini kriterij kojeg postavljamo nekome tko tek dolazi u našu sredinu. Ja, ali i svi oni koji rade u Lero.

Znači li to da bilo tko, tko osjeti ljubav prema kazalištu, može doći i priključiti se?

Ne samo to. On može doći i raditi svoju predstavu. Mi ćemo mu omogućiti da to napravi na način kako on želi, čak i ako dovede svoju ekipu. Nema apsolutno nikakvih problema.

Iako je Mojaš naglasio da je teatar Lero amatersko kazalište, trebalo bi primjetiti i činjenicu da je ono preraslo iz amaterskog u amatersko-profesionalno. Svi važniji dijelovi, kao scenografija, režija, kostimografija i gluma, profesionalni su. Dakle, profesionalci drže 90 posto kazališta, a smatraju za shodno nazivati se studentskim kazalištem. Obzirom je Mojaš učestalo ponavljao kako su oni amateri trebao bi naziv promijeniti u Amatersko kazalište Lero. Možda zbog toga jer bi riječ amatersko, okićena brojnim profesionalcima, spustila njihovu cijenu i ugled.

što se radi u profesionalnim kazališnim kućama.

Na čemu trenutno radite?

Trenutno pripremamo svoju novu predstavu, ali još uvijek igramo svoju prošlogodišnju premjeru "Utih", radenu prema tekstovima Samuela Becketta, i predstavu "Uzdah Marije Orsole" radenu na osnovi trećeg dijela **Vojnovičeve** Trilogije, Sutona. Krajem godine počinjemo raditi novu predstavu koja će, također, nastojati progovoriti, kao sve predstave kojima je dramski tekst samo predložak, duhovnom, taljenom biću grada u kojem djeluje, a to je Dubrovnik. Dakle, radit ćemo, kao i do sada, vizualizirajući prizore, slike, glazbu... Teško je odgovoriti o čemu će biti nova predstava jer je ona tek u nastajanju. Skupi se ekipa, radi se, i onda se negdje, nakon nekog vremena, taj rad konkretizira. Teško je znati što će se dogoditi. Jedino sigurno je to da će se dogoditi predstava.

Znači li to da sve konce u rukama držite vi?

Da, ja sam redatelj i umjetnički voditelj.

Imate li neke stalne suradnike?

Naravno. Imam svoje stalne suradnike, a pogotovo kad je u pitanju glazba, scenografija i kosti-

Lik i djelo: Snatrenja današnjih političara o velebnim građevinama po kojima će ih se pamtili

"Ako želiš da te narod pamti, ti njemu most sagradi"

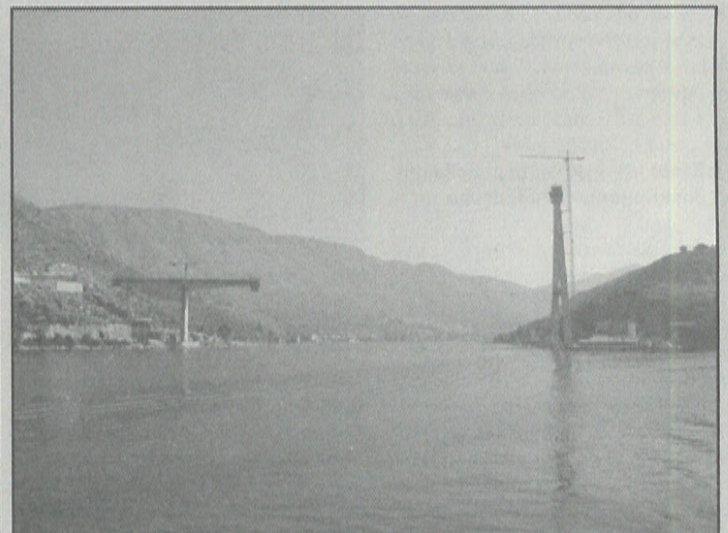
Nakon što su građani od strane HDZ-a trpjeli i trpe masažu oko mosta preko Rijeke Dubrovačke, čiji su radovi u predizborne svrhe čak dva puta otvarani, i koji će prema procjenama stručnjaka krajnja cijena biti oko 70 milijuna DEM, HSLS im nudi novu velebnu građevinu- 500 milijuna DEM kao prva procjena cijene izgradnje mosta Klek-Pelješac

Piše: **Goran Cvjetinović**

U kroničnom nedostatku kvaliteta političkih promišljanja, neki su se naši političari priklonili ideji "ako želiš da te narod pamti, ti njemu most sagradi". Tako smo svjedoci izrastanja monumentalnog urbanog spomenika preko Rijeke dubrovačke, kao podsjetnik na predizborna obećanja HDZ-a, ali i najave izgradnje novog sličnog fenomena- mosta koji bi trebao povezati Klek i Pelješac. Prvi je s početnih 36 milijuna njemačkih maraka već dosegao 60, a prema očekivanjima pojedinih stručnjaka krajnja cijena izgradnje biti će oko 70 milijuna DEM. Most Klek-Pelješac još uvijek nema niti elaborat izgradnje, no uspjeli smo doznati prve procjene njegovog koštanja- nevjerojatnih 500 milijuna DEM. Za usporedbu, to je iznos od oko 20 gradskih ili 80 županijskih proračuna. Eto, dakle, i novouspostavljena vlast, predvođena SDP-om i HSLS-om, ima plan kako ushititi osiromašene i izglednije građane. Čini se da misle da će s praznog frizidera pogled usmjeriti ka visinama koje će dodirivati vrhovi mostova i ponos-

Isto tako, kažu da Pelješac nema dovoljno dobru cestu pa se mještani sale nazivajući je cestom straha, obilaznica kod Orebića se gradi već desetljećima, dolina Neretve se, prema riječima, kontroverznog HDZ-ovog kralja Neretve i okolnih dolina, Stipe Gabrića Jamba, pretvara u močvaru, bolnica se sviđa još samo redateljima horor-filmova, ali eto, nude nam most Klek-Pelješac. Oni koji se ne slažu s ovim herojskim investicijama kažu da nisu krivi oni već "centrala", koja odlučiva za što će dati novac. Dobro, to može proći za most preko Rijeke dubrovačke, jer ga je još pokojna država započela prije tridesetak godina. No, ovaj "županijski" brka misli dubrovačkih političara i budi nadanja o neprolaznoj slavi neimara koji će ga sagraditi. A, isti ti političari kao glavni argument za napad na aktualnu gradsku vlast koriste sve one godine pobrojane nedostatke grada i županije. Tko je tu lud?

I nije to sve. Mostovi nam se nude i kao ogledni primjeri preko kojih bi mogli saznati djelovanje pravnog sustava. Naime, za most preko Rijeke dubrovačke ne postoji

no govoriti: "Briga me što je bilo i boljeg načina da se toliki novac potroši, ponosan sam jer je to naš (misli on u sebi: moj) most. Nitko na svijetu boljeg nema."

Mora da nam svima zastaje dah kad vidimo s koliko su se predanosti političari uključili u izgradnju mostova. Čak su i politički neistomišljenici našli zajedničko mjesto kod izgradnje mostova. Tako je SDP-ov župan Ivan Šprije pomogao HDZ-ovcu **Juri (G)Radliću** i dao mu željezo za temelje. A, eto, neki najavljuju da će i svoje stranačke kolege ucjenjivati ukoliko im ne budu dali da grade. Tako su iz dubrovačkog HSLS-a najavili kako će svim mjerama od Vlade tražiti novac za most Klek-Pelješac.

Toliko ljudima stalo da grade, pa i ne misle bili s tim novcem mogli nešto bolje, i ne daj Bože potrebne, napraviti. Kažu da Elafiti nemaju vodu, Dubrovačko primorje uz vodu sanja i kanalizaciju, vatrogasci nemaju niti cipela, ceste su zaspuštene, odlagalište smeća se još uvijek nadvija kao smrt nad Grabovicom, spomenici postaju predmetom arheologije, nemamo parkirališta niti javnog WC-a, ali eto, imamo most preko Rijeke dubrovačke.

građevinska dozvola. Kada je onaj nesretnik i milijenik HDZ-a po novouspostavljenoj vlasti gledao kako mu se ruši bespravna sedmokatnica, govorili su političari kako je to u redu jer treba poštovati zakon. Isto tako, zakon je poštivan i u slučaju branitelja koji je jadnik s obitelji izabrao da živi u maloj kućici u zaštićenom zoni jednog od parkova prirode. No, ne lezi vraže, kod nas ništa. Most bespravan, a nadležni se smiju pri spomenu o postupanju po zakonu. Isto tako, se HNS-ov ministar obnove **Radimir Čačić**, dubrovačkim umirovljenicima poznatiji kao poduzetnik koji je dobio 20 milijuna DEM za izgradnju Doma umirovljenika na Medarevu koji nikada nije izgrađen, na takav upit nasmijsao. Upitan hoće li se most srušiti kao i sve ostale bespravne građevine, sukladno odluci LS-ovog ministra **Boža Kovačevića**, Čačić je u pauzi seminara građevinaru u cavadatskom hotelu Croatia kazao- Vlo bih vidjeti kako bi netko tako nešto veliko i skupo srušio- i nasmijsao se. A zakon, ministre Čačiću? Što će jadni i mali građanin, kao onaj branitelj koji je ostao bez kućice, pomisliti. Tko je tu lud?

Nisam se seksala otkad sam postala predsjednica!

Kakva je to logika da jedan gradonačelnik, odnosno Veleučilište, odnosno bilo tko od subjekata u ovome gradu, otvara jedan dom kad imate toliko privatnog smještaja? Mislím da bi to bila borba s vjetrenjačama. Studentski dom je Dubrovniku potreban, ali isto tako je studentski klub primaran iz razloga što je to mjesto gdje bi se zaista okupljali studenti koji se bave nekim izvanstavnim aktivnostima i koji bi mogli doći na inicijativu traženja studentskog doma, mišljenja je prezaposlena predsjednica Studentskog zbora

Razgovarali: **Damir Gabeljić i Safet Đuderija**

• Osniva li Studentski zbor kantu? Studentski zbor niti može, niti otvara kantu. Ideja je, da u sklopu studentskog kluba, između ostalih sadržaja, bude otvorena i studentska kantina.

• Zašto studentski klub, a ne studentski dom? Zar je važniji klub od doma?

U principu je studentski dom jako bitan. Međutim, živimo u Dubrovniku koji je turistički grad i koji od turizma živi 3 do 4 mjeseca, a ostaje nam 8 do 9 mjeseci kada bi u Dubrovnik trebali doći studenti. S obzirom da je gospodarstvo Dubrovnika takvo kakvo je, studenti su ti koji bi trebali pomoći ljudima da prežive. Kakva je to logika da jedan gradonačelnik, odnosno Veleučilište, odnosno bilo tko od subjekata u ovome gradu, otvara jedan dom kad imate toliko privatnog smještaja? Mislím da bi to bila borba s vjetrenjačama. Studentski dom je Dubrovniku potreban, ali isto tako je studentski klub primaran iz razloga što je to mjesto gdje bi se zaista okupljali studenti koji se bave nekim izvanstavnim aktivnostima i koji bi mogli doći na inicijativu traženja studentskog doma.

U svim našim traženjima moramo paziti da budemo logični, normalni i pametni, jer ukoliko tražimo nemoguće, ispadamo budale i onda nas se više ne shvaća ozbiljno. A kad nas se prestane ozbiljno shvaćati, znači da ne vršimo svoju dužnost. Veliki je problem odvagati što nam je bitnije i što je pametnije. Trebaš tražiti ono što u tom trenutku možeš dobiti.

• Zašto nije pokrenuta peticijska protiv poskupljenja studentske prehrane?

Stav studentskog zbora ovog Veleučilišta je izrečen na sastanku Hrvatskog studentskog zbora. Mi smo članovi Hrvatskog studentskog zbora, pa naše stavove zastupa **Mario Panjičko**. Ministarstvo je zahtijevalo da se ne izlazi s podacima prema medijima. Peticijske su se doista potpisivale u drugim sveučilišnim centrima, ali ih nije organizirao Studentski zbor, već su ih radile razne političke organizacije. Razgovarala sam s **Ivicom Majčićom**, koji je predsjednik lokalnog HAZa i rekla sam mu da bi bilo lijepo kad bi on to pokrenuo, jer ja to kao predsjednica Studentskog zbora ne mogu učiniti.

• Kakav je stav Studentskog zbora prema poskupljenju?

Stav naše skupštine je da prehranu ne treba poskupljivati i da subvencija države mora ostati ista, znači u 75-postotnom iznosu. Međutim, osobno mislim da je logično, da, nakon toliko godina stagniranja cijene studentske prehrane, dode do poskupljenja. Tko će odrediti koliko će poskupjeti, to je na radnoj skupini stručnjaka koji će napraviti analizu i reći koliko i zašto prehrana treba poskupjeti. Ako država nema novaca da subvencira 75 posto prehrane, treba reći zbog čega nema novca i gdje ide novac koji je tome namijenjen. U tom slučaju, sa takvim argumentima, mi možemo pristati na povećanje cijene studentske prehrane.

• Kad će biti izbori za Studentski zbor? Po Zakonu o Studentskom zboru stoji da se moraju održati u studenom.

Studentski izbori se rade svake dv-

ije godine. S obzirom da je moja skupština izglasana u prvom mjesecu, a predsjednik stupio na dužnost u veljači, znači da bi izbori mogli biti u prvom mjesecu, dok bi predsjednik bio biran u drugom mjesecu. Izbore raspisuje predsjednik Studentskog zbora i što se mene tiče, voljela bih da to bude što prije. Međutim, pitanje je tko će doći nakon nas. Ove projekte koje smo započeli ne možemo prepustiti novim ljudima odmah na početku. Planiramo održati tradicionalni košarkaški turnir u dvanaestom mjesecu, jer mislim da novi saziv skupštine ne bi bio u stanju to održati. U svakom slučaju izbori će biti održani do siječnja 2001. godine.

• Koliko Studentski zbor ima novca na raspolaganju?

Studentski zbor Veleučilišta u Dubrovniku je od Ministarstva dobio 170 tisuća kuna na početku ove godine. To je novac koji je odobren. Za sada je

• Zašto su studenti koji su se slikali prošle godine morali platiti 25 kuna?

Jer je u dopisu Ministarstva stajalo da se svi studenti koji nisu dobili ik-sice moraju fotografirati i platiti 25 kuna.

• Gdje je otišao 5 000 kuna namjenjen HAZu i je li istina da je Majčić uzimao neodobren novac od zbora za svoje troškove?

Točno je da je Majčić tražio da mu se pokriju troškovi avionske karte koji spadaju u 5.000 kuna odobrenih za HAZ. Studentski zbor mu je to odobrio. Međutim, on je uzeo sebi i nekakav novac za hranu. To je ispao problem jer mu ja to nisam dopustila, te je on od Veleučilišta dobio taj novac. On je dobio 5 000 kuna od Zbora. On ima svoju skupštinu koja će odrediti kako će se taj novac potrošiti. Ako njegova skupština drži da je u redu da on potroši sav novac na hranu, to mene

bi dogodilo da krademo državu ili nešto slično, ali nismo htjeli plaćati PDV.

Što se tiče plakata, na originalnim plakatima izvođača ne stoji da je organizator Studentski zbor Veleučilišta, stoga smo krenuli u izradu posebnih plakata, na kojima bi pisalo tko je organizator i na kojima bi se vidjelo da je cilj koncerta otvaranje studentskog kluba. Naglašavam da plakate nije radila nikakva privatna firma koja je digla novac, nego ga je crtao jedan naš student kojemu je plaćeno 200 kuna. Dio plakata je dan poduzeću Sanitat koje do dana današnjeg nije ispostavilo račun za plakatiranje, dok su preostale plakate po noći ljepili članovi Skupštine koji su za to dobili po 200 kuna. Treba spomenuti i da Zbor uopće nije znao da izvođači imaju svoje plakate, ali čak i da smo znali, opet bismo radili vlastite plakate koji će pokazati tko zapravo radi koncert i zbog čega ga radi.

Na kraju, treba napomenuti da je Humanijada bila prva u nizu akcija za otvaranje studentskog kluba.

• Iz Studentskog je zbora došla inicijativa za osnivanjem studentskog kluba. Kako je zamišljen projekt?

Cilj je da klub okuplja sve student i ponudi im mjesto na kojem bi mogli ostvarivati projekte. Klub je zamišljen pod vodstvom profesionalca, čovjeka koji bi se bavio izvješćivo time. Naravno, klub bi bio registriran pri Veleučilištu. Studentski zbor Veleučilišta bi igrao glavnu ulogu u vođenju kluba, ali bi i ostale studentske udruge i zborovi imali pravo korištenja. Prostor kluba bi se sastojao iz dva dijela. U jednom bi se nalazile uredi svih studentskih udruga koje djeluju na području grada, a u drugom dijelu bi bio dovoljno veliki prostor za održavanje izložbi, večeri poezije, te drugih tematskih večeri, koncerata i svih drugih projekata koji zahtijevaju velik prostor za okupljanje velikog broja ljudi. Tu bi bila smještena i studentska kantina. Projekt je izrađen u onom dijelu koji govori kako bi trebao biti organiziran, a nadamo se da ćemo do isteka mandata ovog saziva zbora uspjeti osigurati prostor za djelovanje kluba. Zasad čekamo odgovor gradonačelnika na našu molbu da nas primi kako bismo objasnili ciljeve koje želimo ostvariti klubom.

• Zašto Studentski zbor Veleučilišta nije registriran i kako na taj način uopće može zastupati studente?

Naš studentski zbor je prihvaćen u sazivu Hrvatskog studentskog zbora, dakle, postoji. Uz to, zbor ima i vlastiti žiro-račun. Zahtjev za registraciju je davno poslan u Zagreb, ali se još čeka na odobrenje. Ne znamo zbog čega treba toliko čekati.

• Zbog čega je program Studentskog zbora na Veleučilišta mijenjan odmah po tvom dolasku?

Program je mijenjan jer je prethodni program napisan tako da se iz njega ne vidi koliko je novca odobreno, a koliko je traženo za određeni projekt. Predsjednik Hrvatskog studentskog zbora Mario Panjičko je tražio da se to promijeni, a kako nam je u Ministarstvu istodobno odobrilo 170 000 kuna, pristupilo se promjeni programa.

• Zbog čega na sve sjednice Hrvatskog studentskog zbora s tobom putuje i tvoj potpredsjednik, iako u Zakonu o Studentskom zboru stoji da

samo predsjednik predstavlja određeni zbor na državnoj razini, dok se potpredsjednik aktivira samo ako je predsjednik odsutan ili sprječen.

Kad sam ja došla na mjesto predsjednice, bila sam potpuno nespregnata i nisam znala za odluke koje je moj prethodnik donosio. Ja nisam htjela to priuštiti svom nasljedniku u slučaju da se meni nešto dogodi. Također, ja sama nemam položen vozački ispit, a želim imati i svjedoka za sve što kažem na sjednicama gdje zastupam naš Zbor.

• Zašto nisu provedeni izbori na smjerovima Menadžment u pomorstvu i Nautika koji su ostali bez svojih predstavnika u Zboru?

Izbori nisu provedeni jer se nakon toga sastala Skupština i odlučila da nije potrebno provoditi izbore na tim smjerovima jer postoji kvorum na osnovu kojeg skupština može raditi.

• Zašto studentski zbor nije ništa uradio u vezi činjenice da se studentima Menadžmenta u pomorstvu brani upis apsolventskog staža, te im se sugerira upis ponavljajuće godine?

Nitko se od tih studenata nije se došao žaliti zboru na navedene probleme.

• Možda zato jer nemaju svog predstavnika u studentskom zboru?

Taj smjer postoji već više godina. Zašto se nitko nije žalio prethodnih godina?

• IAESTE?

Nakon odlaska naših studenata na skupštinu IAESTEa, u svibnju ove godine, pokrenuta je inicijativa za osnivanje te udruge na Veleučilištu, ali još nitko nije pokazao ozbiljniju namjeru. Ja bih voljela da se na Veleučilištu pokrene još jedna udruga pored HAZa.

• Studentska informativna agencija?

To je odlična ideja, ali je problem što se zbog imena agencija mora registrirati kao društvo s ograničenom odgovornošću, a ne kao studentska udruga. Predsjednik HSZa Panjičko je oduševljen tim projektom i trenutno Hrvatski studentski zbor traži pravne savjete nakon čega bi preuzeli projekt i započeli s radom.

• Može li nabrojati projekte koje je ostvario ovaj saziv Studentskog zbora Veleučilišta u Dubrovniku?

Trenutno studenti imaju najbolje uvjete za upise na više godina studija, organizirana je studentska regate Sempere primus, gdje je važno napomenuti da je to prvi put da se održava izvan Zagreba, održan je turnir u treseti, Studentski list Gregal je dobio digitalni fotoaparati i diktafon, financira se malonogometni klub, izdan je vodič za bruceše, nabavljena je oprema za badminton, dresovi za veslače, prisustvovalo se studentskoj konferenciji Studentski glas.

• I na kraju, kakvi su ti planovi nakon isteka mandata?

Zapravo, nikad nisam ni htjela biti predsjednica, ali sam to morala postati silom prilika. Nadam se da ću se nakon isteka mandata vratiti u studentski list Gregal, jer se ne planiram više kandidirati za Skupštinu Studentskog zbora. Zakačila sam se s previše ljudi, uključujući i neke s kojima sam prije bila jako dobra. A nisam se ni seksala otkad sam postala predsjednica. Naravno, pomoći ću mom nasljedniku koliko god budem mogla.

na naš račun uplaćeno tek oko 80 tisuća kuna.

• Koliko točno ima na računu?

Ne znam.

• Zašto ne znaš i tko bi trebao znati, ako ne ti?

Zašto ne znam točno? Jer na računu imamo uplate od ik-sica, oko 14 000 kuna, te novac koji moramo uplatiti za organizaciju studentske regate.

• Jeste li u dugovima?

Ne, zbor nije u dugovima. Uvijek imamo minimum od 10 000 kuna, a ispod toga ne idemo. Ako tada trebamo nešto platiti, tražimo sponzorstvo.

• Kako se raspoređuje novac od ik-sica?

Od ministarstva smo dobili dopis u kojem stoji da svaki student mora pokriti troškove fotografiranja za ik-sicu. Od tih 25 kuna, 13 kuna plus PDV ide na SRCE u Zagrebu, koji izrađuje ik-sice, a nekakvih 10ak kuna ostaje Studentskom zboru. Skupština SZa izglasala je da 5 kuna ostaje na našem računu, a preostalih 5 kuna ide studentu koji je slikao. Isto tako, odlučeno je da se članovima Skupštine ponudi da slikaju za ik-sice. Skupština je odlučila da će to oni sami raditi. Moram naglasiti da nam nije ostavljena mogućnost da naplatimo studentu samo onaj novac koji treba poslati gore.

• Kad će ik-sice ući u upotrebu?

To ne ovisi o nama, već o izradivaču, kada će ih izraditi, a na Ministarstvu, kada će ući u upotrebu.

• Zašto se stvorio dojam da su ik-sice obavezne?

Ik-sice jesu obavezne.

apsolutno ne interesira.

• Tebe dakle uopće ne interesira kako se troši novac koji je Zbor dodijelio?

Točno tako.

• Humanijada... Zašto su troškovi za taj koncert porasli od početnih 15 000 kuna na krajnjih 50 000 kuna? Zašto je zbor plaćao izradu posebnih plakata iako su izvođači poslali vlastite originalne plakate?

Za Humanijadu je traženo 15 000 kuna, a Skupština je odobrila 20 000 kuna, zato jer je vidjela da se sa traženom svotom neće moći ostvariti planirano. Da se ne bi dogodilo da se prekoračuju ovlasti predsjednika, odmah je odvojeno više novca.

Dosad je zbor isplaćivao novac organizatorima, Kurentu, u gotovini da bi oni organizirali koncert i da bi držali svoje šankove. Zbor nije želio da netko drugi osim njih drži šankove, jer sam Zbor ima pravo držati šank s bezalkoholnim pićima i sa pivom. Kurent je odbio takvu ponudu i Zbor je krenuo sam u realizaciju koncerta. Htjeli smo napraviti jak koncert koji će odjeknuti u medijima i gdje će doći masa ljudi. Na kraju je na koncert došlo oko 500tinjak ljudi.

Ukupni troškovi organizacije Humanijade su bili 51000 kuna, s tim da je 9 000 kuna došlo od ulaznica, 3 000 je dao rektor Veleučilišta, a ostatak je osigurao Studentski zbor prenamjenom novca koji je bio namijenjen za neke druge projekte.

Novac za humanijadu smo uplatili preko jedne agencije, jer nismo htjeli plaćati izvođačima u gotovini, da se ne

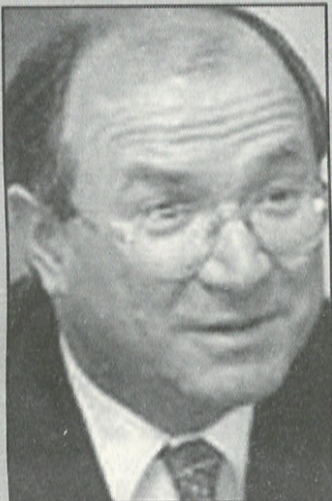
Kako i tko sve stvarao je preduvjete za formiranje Bosanske mornarice

I HDZova i Vlada šestorke suglasne oko pr(e/o)daje dubrovačkog teritorija susjednoj BiH?!

Kad je mletački inženjer Zaurović kod Kleka proveo razgraničenje u korist Turaka, bio je kažnjen na način da je zlato kojim je plaćen rastaljeno i uliveno mu u grlo. To bi se trebalo dogoditi i našim pregovaračima. Prodavajte svoju imovinu i Veliko Trgovišće, a ne Klek i škoje rekao je svojedobno ministru vanjskih poslova, Mati Graniću, vijećnik Županijske skupštine i sadašnji direktor Agencije za sanaciju banaka, Marinko Filipović, što je Granića naljutilo do te mjere da se izvukao iz maske svećeničke mirnoće i pocrvenio od bijesa

Piše: Goran Cvjetinović

Susjedna nam BiH bi uskoro mogla na Zavodu za zapošljavanje zatražiti nekoliko mornara za stvaranje ratne mornarice. Zvuči nevjerojatno, zar ne? No, kada se pobliže razmotre međudržavni dogovori i pregovori

u posljednjih deset godina, osmišljeh bi, potaknut traženjem mornara, naglo nestao. Naime, sve se čini da će BiH uskoro dobiti izlaz na more. Tragičar će ovaj put biti Dubrovnik. Teritorij vrha poluotoka Kleka te otočići Mali i Veliki školj u Malostonskom zaljevu, čudnim je i ne baš sasvim razumnim načinom pripao susjednoj državi. Sljedećom toga, Neum bi izmijenio povijesnu činjenicu - mare mortuum i počeo organizirati ratnu mornaricu. Nakon Požarevačkog mira 1718. godine, područje oko Neuma Dubrovačka je Republika dala Turcima, kako bi na taj način stvorila zaštitu od vječnog neprijatelja i pomorskog takmaca - Venecije. No, Dubrovčani nisu dali more.

Ovakva državna odluka prvi put je izašla na vidjelo kada je zastupnik Županijskog doma Sabora Srećko Kljunak postavio upit o igrama oko dubrovačke granice. Nedugo potom, u Dubrovniku je sazvana izvanredna Županijska skupština na koju je pozvan ministar vanjskih poslova Mate Granić, kako bi pojasnio odluku državnog vrha. Tako se "očenašek", kako su Granića nazivali u MVPu, latio neugodne zadaće - pojasniti Dubrovčanima, zašto su i kako ostali bez teritorija. No, to i nije išlo kako se Granić nadao. Naime, njegov je ključni argument neslavno propao. Sporazum o katastarskom razgraničenju iz 1974. godine, kojeg je za određivanje granice prema BiH u ime Vlade RH predstavio Granić, nije niti potpisan s hrvatske strane. Dubrovčani su iznijeli niz dokaza da otočići pripadaju katastarskoj općini Dubrovnik. Osim izvoda iz katastarskih knjiga i brojnih zemljovida vijećnik Ivo Gučić iz malog Stona rekao je

kako su njegovi rođaci podnijeli zahtjev za denacionalizaciju zemljišta na ta dva otočića. Objašnjenje potpredsjednika Vlade Granića nije prihvaćeno i zaključkom je predloženo da saborski zastupnici ne ratificiraju sporni sporazum između BiH i Hrvatske te je zatražena pojedinačna odgovornost članova Vlade. Saborski zastupnik Srećko Kljunak zatražio je tada ostavke Granića, "prvog pendreka u Hrvata", Ivana Penića i "meštra od blagajne" Borislava Škegra.

No, da cijela skupština ne bude dosadna i da se razbije fama o Granićevoj suzdržanosti i mirnoći, pobrinuo se vijećnik Marinko Filipović, trenutno šef Agencije za sanaciju banaka.

Nakon svakog potpisivanja sporazuma Hrvatska je sve manja. Kad je mletački inženjer Zaurović kod Kleka proveo razgraničenje u korist Turaka, bio je kažnjen na način da je zlato kojim je plaćen rastaljeno i uliveno mu u grlo. To bi se trebalo dogoditi i našim pregovaračima. Prodavajte svoju imovinu i Veliko Trgovišće, a ne Klek i škoje rekao je vijećnik Marinko Filipović, što je Skupština popratila brojnim ovacijama i odobravanjem.

Zacrvenjeni i vidno razljućeni Granić je kazao kako Filipović govori o opasnim stvarima. Ne radi se o nikakvoj zamjeni teritorija, niti je bilo ikakvog darivanja. Komisija je radila samo na utvrđivanju činjeničnog stanja. Nema nikakvih dokumenata na temelju kojih bi se mogli tvrditi da su vrh Kleka i dva otočića naši. Hrvatska je kod osamostaljenja 25. lipnja 1991. prihvatila da će pri definiranju granica, s bivšim jugoslavenskim republikama uzeti granice katastarskih općina na taj dan. Sporazumom o katastarskom razgraničenju, koje je posljednji put obavljeno 1974. godine, vrh poluotoka Klek i dva otočića pripala su BiH. Bio bih sretan da netko ima dokumente kojim bi demantirao postignuti sporazum kazao je Granić energično odbivši bilo kakvu odgovornost oko Prevlake, otvaranja graničnih prijelaza i rada komisije.

Međutim, županijski pročelnik za katastar Pero Ljubić, pokazao je izvadak katastarskog plana, kojeg je pronašao u Čapljini, iz kojeg je razvidno kako vrh poluotoka Kleka nikada nije upisan u katastarsku općinu Neum-Gradac. Ljubić je pokazao i zapisnik međuopćinske komisije sačinjen prilikom utvrđivanja katastarskih općina 1974. godine, na koji se Granić pozvao. Zapisnik do danas nitko s hrvatske strane nije potpisao, tako da sporazum nije mogao biti pravačlan. Pala je, dakle, Graniću priča u vodu. Nedugo potom četiri su dubrovačka povjesničara napravila i knjigu "Hrvatska granica na Kleku" koju su podijelili tadašnjim saborskim zastupnicima. Odahnuli su tada i građani, misleći da će skorim izborima vratiti Dubrovniku teritorij i tako doprinjeti stagnaciji broja nezaposlenih mornara u BiH.

No, nakon famoznog 3. siječnja novi je saziv Ministarstva vanjskih poslova prihvatio Granićevo stajalište

?!

Iako je prema povijesnim dokumentima razvidno da su otočići Veliki i Mali školj od 1333. godine pripadali dubrovačkoj komuni, te da se i danas vode u katastru općine Ston, i za sadašnjeg ministra vanjskih poslova Tonina Piculu mjerodavan je bio nepotpisani republički

sporazum o razgraničenju iz 1974. godine. Stoga je Međudržavno diplomatsko povjerenstvo za identifikaciju, označavanje i održavanje državne granice između RH i BiH, čiji je predsjednik bio Željko Dobranović, 30. srpnja prošle godine sklopilo ugovor o protezanju granice na ovom prostoru. Po tom aktu cijeli poluotok Klek, uključujući i sporni vrh kojeg je Dubrovačka Republika kupila 1399. godine, od 1974. godine pripada Bosni i Hercegovini. Na taj je način po prvi put u povijesti stvoren tzv. "bosanski arhipelag".

Štoviše, bivši predsjednik povjerenstva, a sadašnji predstojnik Mesićevega ureda, Željko Dobranović, rekao je prije godinu dana kako je Hrvatska još dobro prošla jer povjerenstvo nema dokumenata da je Klek ikada bio njen. No, dok Sabor ne ratificira potpisani ugovor, Dubrovčani i Stonjani ne odustaju od borbe za vrh Kleka i dva škoja. No, čemu ljutnja eventualno tri dubrovačka saborska zastupnika. Što tri glasa, koji obično glasaju po stranačkom napatku, mogu promijeniti u Saboru, kojeg čini se stvaranje bosanske mornarice ne uznemirava ovdje.

Inicijator pitanja o Kleku Srećko Kljunak nije krio nezadovoljstvo stavom njegove koalicione Vlade.

Zamjeram sadašnjem predstojniku Ureda predsjednika Željku Dobranoviću jer nije kontaktirao stručnjake dok je pripremao dokumente oko razgraničenja. No, jasno je da je on to radio po zadatku, kao i Granić, i svi iz plana rasprodaje hrvatskog teritorija. Sreća je da HDZ nije, dok je bio na vlasti, stavio na dnevni red Sabora ratifikaciju ovog smiješnog sporazuma. Znali su da bi im to bio negativan politički poen ustrvrio je Kljunak, vidno uznemiren i razočaran odgovorom MVPa.

Dobranović je nakon eskalacije nezadovoljstva u Dubrovniku radi gran-

ice na Kleku izjavio da je veliki broj ljudi s dubrovačkog područja kontaktiran za određivanje granice prema BiH. No, Kljunak ga je odmah demantirao.

Odgovor Ministarstva vanjskih poslova o razgraničenju s BiH kod Kleka navodno je iznenadilo i razočaralo političke predvodnike u gradskim i županijskim strukturama vlasti. Kljunak je dakle prvi je kritizirao novu vlast zbog jednakog stava oko razgraničenja.

Materijali su u MVP-u i oni se trebaju očitovati o slučaju. O ovome se mora izjasniti i predsjednik Mesić, te njegov predstojnik Ureda Željko Dobranović koji je krojio granicu. Pitam i Piculu i sve predstavnike sadašnje vlasti, koji su u vrijeme izbijanja afere s granicama kod Kleka bili oporba, mijenjamo li to mi stavove? Svi smo osudili Granića i zahtijevali da ne ratificiramo takav Ugovor o granicama. Jesmo li promijenili mišljenje? pita se Kljunak.

SDPov župan dubrovačko-neretvanski, Ivan Šprlje, u Jutamjem je kazao kako je, prema njegovim neslužbenim saznanjima, HDZ u studenom prošle godine skinuo s dnevnog reda točku kojom se namjeravalo ratificirati Ugovor o državnoj granici između Hrvatske i BiH kojeg je potpisalo Međudržavno diplomatsko povjerenstvo.

Nemam komentar na odgovor MVPa po pitanju razgraničenja s BiH kod Kleka, već samo svoj stav. On je utemeljen na znanstvenoj obradi teme u knjizi četvorice stručnjaka s ovog područja. Tu smo knjigu razdijelili bivšim zastupnicima u Saboru i članovima Vlade. HDZ je skinuo točku s ratifikacijom i mislim da je to bio rezultat djelovanja članova Županijske skupštine. Stoga me čudi odgovor MVPa. Iznenaden sam i idem pisati pismo ministru Toninu Piculi zaključio je Šprlje.

Predsjednica dubrovačkog HDZa i saborska zastupnica Dubravka Šuica medijima je kazala kako je na promjenu njezina mišljenja oko Kleka bitno utjecala knjiga četvorice dubrovačkih stručnjaka te je postavila pitanje o iskrenosti namjera sadašnjeg predstojnika Ureda predsjednika Željka Dobranovića.

Osobno, ni jednog trenutka nisam dvojila da Klek i Mali i Veliki školj pripadaju Hrvatskoj. Tadašnji šef Međudržavnog diplomatskog povjerenstva Željko Dobranović me je uspio uvjeriti da su papiri koje on ima najbolje rješenje. Vjerovala sam u njegovu stručnost, a ne političko određenje. Knjiga četvorice autora me razuvjerila u istinitost Dobranovićevih navoda, i vratili su me starom mišljenju. Ne znam je li Dobranović svjesno radio kako bi, iako je bio u službi HDZa, diskreditirao HDZ pred same izbore.

Sretna sam da Sabor nije ratificirao Ugovor utemeljen na nepotpisanom Sporazumu iz 1974. godine. Vjerujem da neće nikada to učiniti. Vrlo je teško komentirati stav MVPa jer ne znam koji su motivi ministra Tonina Picule,

osobito kad znam da je knjiga bila svima dostupna zaključila je D.Šuica.

HSLs-ov dožupan Pero Cvjetović također je bio vidno iznenađen odgovorom MVPa pa je uspio tek kratko komentirati. Najavit ću se kod ministra Picule, kako bih doznao stavove ministarstva i nove činjenice.

Eto, Dubrovčani, takva vam se juha kuha. Kako naši lokalni predstavnici u tijelima državne vlasti, valjda onemogućeni brojnim važnim poslovima, nisu stigli spasiti teritorij vaše nekadašnje Republike, ostaje vam samo jedno ako želite i dalje gledati Klek i škoje: prijavite se u bosansku mornaricu. III...

Izvanredna sjednica Hrvatskog studentskog zbora

Ogorčeni dosadašnjim odnosom s ministrom znanosti i tehnologije Hrvojem Kraljevićem, članovi su Hrvatskog studentskog zbora na izvanrednoj sjednici odlučili zatražiti hitan prijem kod premijera Ivice Račana i predsjednika Stjepana Mesića. Povod za takvu odluku rasprava je oko cijene studentske prehrane i predloženi nacrt promjene Zakona o Studentskom zboru. Predstavnici studenata nezadovoljni su, između ostalog, jer ispod, iz Ministarstva dostavljenog nacrta promjena, nije potpisan autor prijedloga.

Što će biti rečeno na sastanku s premijerom i predsjednikom, studenti još uvijek ne žele otkriti javnosti. Doznajemo tek kako će za sastanak s premijerom Račanom zatražiti i prisutnost ministra Kraljevića. Na upit o mogućnosti da ih premijer i predsjednik ne prime, predstavnici studenata složni su u mišljenju da se to ne može dogoditi. Tako su nam uskratili odgovor na upit što kane učiniti ako ipak ne budu primljeni. (g.c.)

Broj studenata ACMTa povećat ćemo na 5050!

Gledamo i na to da nađemo zaposlenje ljudima koji diplomiraju. Trenutno ćemo se usredotočiti na postojeće programe, a sagledavamo i mogućnost uvođenja masters programa. Također se razmatraju još neki programi za dvogodišnju i četverogodišnju diplomu. Jedino je sigurno da to zasigurno neće biti znanost ili umjetnost, već će ti programi biti usko povezani sa managementom i tehnologijom, kazao je Hudspeth.

Razgovarala: Monika Grdiša

• **ACMT je jako zanimljiv, ne samo mladim ljudima iz Hrvatske, već i ljudima iz drugih zemalja. Međutim, uz sve svoje prednosti, bilo je i nekih mana. Bilo je slučajeva praznih tujaca na promocijama diplomanata. Kako to komentirate?**

Standard u SADu je da imate ceremoniju dodjela diploma, što je pretpostavljam "promocija" ovdje, vrlo kratko nakon završetka studija kako bi ljudi mogli planirati svoje ljetne praznike. To ide u korist studentima. Kako od vremena promocije prođu samo dva tjedna, nemoguće je skupiti sve ocjene, prijepise, odnosno podatke o tome kakvi su bili studenti. Ono što mi zapravo radimo je da damo tujac sa pismom u kojem se mi obvezujemo da ćemo omogućiti dobitak diplome odmah sljedećeg dana, nakon što sve riješimo. To je standardna praksa u SADu, koja omogućava promociju odmah nakon završetka i kao takva se razlikuje od tradicije promocija ovdje, pa samim time djeluje pomalo neobično.

• **Što je sa ljudima koji žele nastaviti studij u SADu? Imaju li problema s nastavkom školovanja i je li program drugačiji?**

Program ovdje i na RITu je isti jer studenti uzimaju iste smjerove, ali na RIT-u ima 15 tisuća studenata i oni imaju veći izbor predmeta koje mogu slušati u smjeru kojeg izaberu. Predmeti kao "service management art", "tourizam hospitality", ili "management program" su isti, ali ja govorim o ostalim izbornim predmetima koji ovise o pojedincu. Na primjer, u jednom kvartalu nudimo izborni predmet filozofiju, u drugom sociologiju... dok na RITu studenti imaju izbor od dvadeset pet do trideset različitih programa. To je jedino po čemu se RIT razlikuje od ovog koledža, jer mi imamo ograničenje u realizaciji zbog broja studenata i zbog prostora.

• **Kako se nosite sa školarinom, je li ona dovoljna? Koliki udio troškova preuzima Ministarstvo znanosti i tehnologije?**

Ona iznosi 6 tisuća dolara na godinu, dok hrvatski studenti plaćaju 4 tisuće. Na RITu ovaj isti program stoji 20 300 dolara. RIT je veliko sveučilište koje se prostire na 1 300 jardi, ima veliku zgradu koja je knjižnica, domove za studente, bazen, dvoranu za hokej. To je veliki kompleks i ne može se mjeriti sa ustanovama ACMTa ovdje i, iskreno, razlog zašto vi plaćate manje. Što se tiče plaćanja, ministarstvo nam je ustupilo ovu zgradu koju djelimo sa Veleučilištem stoga smo u mogućnosti ovoliko spustiti cijene hrvatskim studentima.

• **Vaše prostorije prilično su skućene. Postoji li ideja o proširenju kapaciteta i od koga mislite dobiti prostor?**

Ono što razmatramo u dogovoru s Gradom i Županijom je ideja o com-

munity campusu. Po tom bi projektu, prve dvije godine, studenti završavali u ovoj zgradi, a treću i četvrtu godinu u starom gradu, gdje imamo neke potencijalne prostore ponuđene od Grada i Županije. Dugoročno gledano, nažalost, sve ponuđene lokacije nisu baš najbolje rješenje, jer uz te objekte obično idu i veliki troškovi obnove. Stari i novi bolnički kompleks su dvije zgrade koje nam je ponudio grad, ali one iziskuju milijune dolara ulaganja u obnovu.

• **Hotel Sumartin omogućuje studentima smještaj za 3000 kuna mjesečno, na što su se odlučila i vaša dva studenta...**

S tim slučajem nisam upoznat. Aranžman o stanovanju ne radimo mi

dogovoru sa našim američkim kompanijama. Neke od njih imaju kratke periode prakse od 3 mjeseca, ali najčešća praksa je na šest mjeseci ili godinu dana. Obično studenti uzimaju stanku na studiju i odlaze na godinu dana. Odlazak u SAD nije obavezan, ali im to nudimo kao izbor i to je prilika da osjete rad u kompanijama o kojima govorimo na predavanjima, ali i u priliku da osjete drugačiju kulturu življenja. Mnogi od njih su na dobro plaćenim poslovima.

• **Koliko novaca zarade?**

To je različito od kompanije do kompanije. Neki su bolje plaćeni od drugih, ali prosječno nakon što plate sve studentske troškove, let, vizu koja je potrebna za rad u SAD-u, troškove stanarine, najvjerovatnije se vrate sa 6 000USD. Naravno, ako ne potroše sav svoj novac. Neki studenti su dobivali dobre položaje, gdje se daju dobre napojnice npr. radeći u hotelima viših kategorija u dijelu s hranom i pićem i vratili bi se sa 11000 do 13000 dolara. No, to su iznimke, a ne prosjek.

• **Kako se uopće dogodio Vaš dolazak ovdje?**

Svi Amerikanci koji su došli ovdje imaju drugačiju priču o svom dolasku. Ja sam Kanadanin. Ljetujem ovdje od 1987. godine, a odlučio sam ovdje i živjeti upravo zbog toga jer mi je supruga rodom iz Du-

brovnika. Što se osoblja tiče, neki članovi osoblja u RITu koji su željeli raditi nešto drugo, prihvatili su priliku doći u Hrvatsku. Dvoje ljudi, uključujući i mene, ovdje su od početka dok su ostali došli na period od dvije godine. Imamo i grupu koja je došla za jedan kvarta. Oni rade u SADu dva kvartala, a potom ovdje jedan.

• **Mislite li da će najavljeni studenti iz Crne Gore imati problema sa ostalim studentima koledža ili lokalnim stanovništvom?**

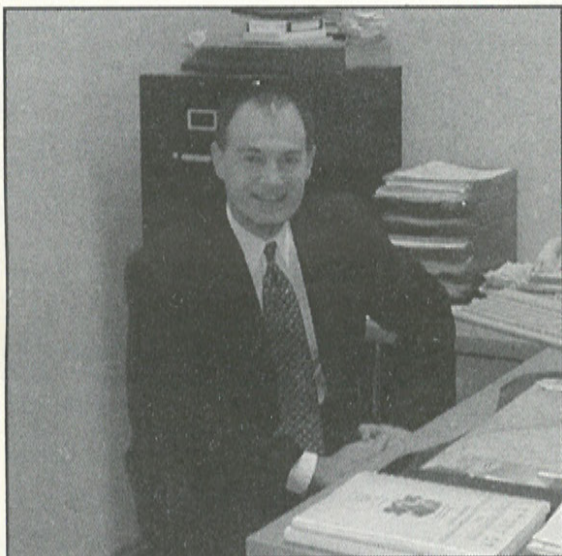
Ne, mislim da neće biti nikakvih problema. Iskreno rečeno, da smo mislili da će biti problema ne bi prihvatili ideju koja nam je bila ponuđena od vlade SADA.

• **Došli su jer im je USAID omogućio novac za školovanje...**

Da, ona je omogućila 180 000 dolara za najviše devet studenata, ovisno o tome koliko će ih proći prijemni ispit. Dakle, ako ih prođu samo troje, mi dobivamo novac samo za to troje. Kad kažem da smo novac dobili, mislim na to da smo ga dobili u svrhu pokrivanja školarine. Oni moraju sami platiti stanarinu, hranu i sve ostalo što im je potrebno. Jedini uvjet im je da ostvare dobre ocjene. Novac za njih dobivamo po kvartalu, tako da se može dogoditi situacija da se, za studenta koji odustane, plaćanje školarine obustavi.

• **Planovi za budućnost. Ostajete li ovdje?**

Ionako sam planirao biti ovdje dulje vrijeme. Sada sam ovdje već tri i pol godine i u bliskoj budućnosti ne vidim sebe nigdje drugdje.

Mateo Milković, rektor Veleučilišta u Dubrovniku

Ne očekujemo nikoga iz Beograda

Mislim da neće biti problema kod odobravanja. Iako moram naglasiti da studenti koji su došli studirati ovdje imaju prvo obvezu pohađanja nastave, a tek onda dolaze ostale aktivnosti, izjavio je Milković osvrnuvši se na mogućnost oslobađanja od predavanja studenata koji aktivno sudjeluju u projektima Studentskog zbora

Razgovarao: Damir Gabeljić

• **Kako napreduje gradnja Veleučilišne zgrade?**

Dosad smo izgradili 3 diletacije. Tu spadaju zgrada u kojoj je sada sve smješteno i novi amfiteatar koji se upravo dovršava. Za sve radove je potrebno oko pola milijuna kuna. Tu ne ulazi klimatizacija, jer će novoizgrađeni dio imati zajedničku kotlovnicu sa dijelovima zgrade koji se trebaju početi graditi u sljedećoj godini. Tu će biti smješteno 8 laboratorija i rektorski prostor, te uredi profesora.

• **Hoće li u zgradi biti smješten i ACMT?**

Ne. Američki koledž ne bi trebao ostati ovdje, već će se dislocirati. Zapravo su već krenuli u traženje prostora u povijesnom dijelu Grada i u prostorijama bivšeg HTP Babin Kuk. Kad se razradi strategija, vjerovatno će se koristiti prostori stare bolnice za nekakav mogući kampus.

• **Je li realno očekivati da se u staroj bolnici smjesti i studentski dom?**

To bi bilo moguće jedino ako se taj dom uklapa u opći plan korištenja stare bolnice. Ako se i otvori dom u staroj bolnici, to bi bio dobar signal da se ona namjeni za ono za što Veleučilište smatra da je vrlo korisno, neovisno što je to vrlo atraktivan prostor, u smislu hotelskih i drugih rekreacijskih sadržaja. Kako je Dubrovnik donio DISEC povelju, smatramo da bi jedina takva lokacija bila idealno mjesto za taj projekt.

• **Kako komentirate činjenicu da Amerikanci stipendiraju studij devetorice studenata iz Crne Gore na ACMTu?**

Komentar nas na Veleučilištu je jasno drugačiji nego što ga mogu dati Amerikanci. Treba znati da ljudi koji nisu prošli kroz ratne strahote ne mogu jednako razmišljati poput onih koji jesu. Prema tome, mi na Veleučilištu bi sigurno drugačije pristupili tome problemu nego Amerikanci. Njih interesira samo mogućnost izvođenja nastave za što više studenata izvan Hrvatske. Zapravo, njihova prva namjera je, pri dolasku u Dubrovnik, bila da samo mali postotak studenata čine hrvatski studenti. Očigledno su oni zainteresirani da na koledž dovedu i studente sa područja bivše Jugoslavije. Dakle, pitanje je samo vremena kad se mogu očekivati studenti sa raznih područja bivše države. Konkretno, što se tiče Crnogoraca, to je pitanje politike same države, jer smo mi sami državna ustanova.

• **Znači, realno je očekivati sljedeće godine studente iz Be-**

ograda?

Mi ne očekujemo nikoga iz Beograda.

• **Kada ćete raspisati izbore za Studentski zbor?**

Zakon jasno kaže da se oni moraju raspisati u studenom. Međutim, kako je Zakon o visokim učilištima trenutno na raspravi, za očekivati je da će se taj rok prolongirati. Ali to ne znači da se izbori ne mogu raspisati odmah, ako je SZ spreman na to. Kod nas, u rektoratu, nema praktično nikakvih zapreka da se izbori obave odmah sutra, dakle, samo o ljudima u Studentskom zboru ovisi kad će se raspisati izbori.

• **Zagreb potresa afera oko financijskih nepravilnosti u Studentskom centru. Postoji li naznaka sličnih radnji u dubrovačkom SCu?**

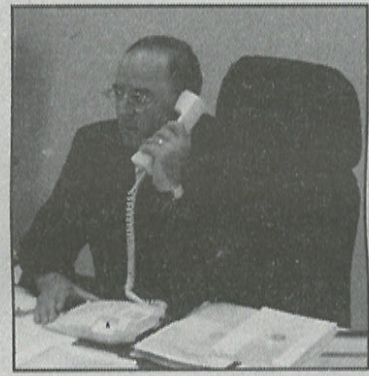
Uvijek postoji mogućnost da dođe financijska policija. Nitko nije imun na to, odnosno nitko nije isključen. Koliko je meni poznato, mislim da nema nepravilnosti koje bi mogle uzakivati na ono što se događa u Zagrebu. Tu problematiku poznajem samo iz medija, ali mislim da takvih elemenata u Dubrovniku nema.

• **Zašto je profesor Ambroz Čivljak napustio radni odnos na Veleučilištu?**

Profesor Čivljak došao je kod mene u lipnju i tražio sporazumni prekid radnog odnosa s Veleučilištem iz razloga što je preopterećen satnicom. Imao je 34 sata tjedno nastave, te predavanja na ACMTu. Kako nije želio prekinuti predavati na američkom koledžu, ovo je bilo jedino rješenje.

• **Nedavno je iznesen prijedlog da se studenti koji aktivno sudjeluju u studentskim projektima oslobode od obveze slušanja predavanja, ali je glatko odbijen. Zar je to toliko loša ideja?**

Ma, ne. To je dobra ideja, ali ja sada prvi put čujem za to. Najbolje što se može uraditi je da se studenti koji sudjeluju u takvim projektima dogovore sa pojedinim profesorima, jer mislim da neće biti tog profesora koji bi tako nešto odbio studentu. Što se tiče općeg oslobađanja, može se donijeti takva odluka, ali nisam dobio konkretnan prijedlog imena studenata koji bi se trebali osloboditi od predavanja. Prema tome, ako dobijem takav zahtjev, predati ću ga Senatu. Mislim da neće biti problema kod odobravanja. Iako moram naglasiti da studenti koji su došli studirati ovdje imaju prvo obvezu pohađanja nastave, a tek onda dolaze ostale aktivnosti.

Želiš li zaraditi veliku novčanu nagradu? Nazovi upitnik!

Ako gledate televiziju te ako volite nagradne igre i kvizove onda zasigurno poznate tri najpopularnija voditelja emisije Upitnik. Razgovarali smo s Markom Rašicom koji, uz dvojicu svojih kolega, već dulje vrijeme uspješno vodi emisiju Upitnik. Ako ste spremni za čitanje- krenite, a ako niste onda pokušajte osvojiti nagradu u Upitniku

Razgovarao: Srđan Žitković
Fotografije: Ivana Perković

• Reci nam nešto o svom životu?

Rođen sam 05.06.1972. godine u Dubrovniku (horoskopski znak Bližanac), a djetinjstvo i osnovnu školu proveo sam u Župi Dubrovačkoj. Završio sam upravno-pravnu školu u Dubrovniku 1990. godine te iste godine upisao Pravni fakultetu Zagrebu s kojeg sam diplomirao 1995. godine. Moji novinarski počeci vezani su za list Laus koji se bavio temama za mlade. Radio sam na Radio Dubrovniku kao novinar-suradnik (poslije urednik emisije), a bio sam i suradnik Dubrovačkog Vjesnika. Potom slijede ratna izvješća 1991-92. godine iz Župe Dubrovačke, da bi se sljedeće godine pojavio na Hrvatskom radiju- Radio Zagreb, a dvije godine poslije na emisiji HRT Top 20 sa **Dariom Mikulandrom**. Radio sam u emisiji Ljeto na trećem, koja se kasnije zvala 3+. U ljeto 1997. godine prvi put se pojavljujem na emisiji Upitnik, da bi kasnije radio na emisiji Noćna straža. Bio sam voditelj i na nekim festivalima kao što su Dora i Neum, te glasanje na Euroviziji. Posljednje dvije godine radim u odjelničkom uredu.

• U kakvoj su vezi slovenski džemper i marke Rašica s tvojim prezimenom?

Nažalost, nikakvoj. Ah, da mi je prezime drugog naglasaka vjerojatno bi bio bogat čovjek. Bilo bi to dobro jer sponzor ne bi morao smišljati reklame.

• Zadiru li mediji previše u tvoj privatni život?

Kad sam svoju ženu pitao želi li skakutati kroz travicu na foto sesionu za novine, složili smo se da je popularnost jedna ako o tome ovisi. S obzirom na ovaj posao, normalno je da je medijima i privatna strana mog života zanimljiva ali je nastojim sačuvati koliko je to moguće.

• Kako si započeo rad na televiziji i na emisiji Upitnik? Je li je to ono čime si se htio baviti i zašto?

Kako sam radio na radiju na Prisavlju, Darija Mikulandra me obavijestila o audiciji za voditelje i to je bio početak. Tri su razloga zašto sam se počeo baviti ovim poslom. Prvi je ego, drugi je to što, kad kreneš iz pisanog u radijsko novinarstvo, bi se htio okušati na televiziji, a treći razlog je to što je televizija financijski najbolje mjesto za posao, a htio to ili ne, prevladali su financijski razlozi.

• U zadnje vrijeme se dosta piše o provjerama znanja i sposobnosti novinara na HRT-u...

Istina je da nas ima previše, no ako bi i stalno zaposleni, i vanjski suradnici odgovarali na onakva pitanja

ga kao što sam ih pročitao u novinama onda mislim da bi deset ljudi ostalo raditi. Problem je jasan. Prvo dođe jedan direktor i politiku kuće gradi na stalnima, pa onda dođe drugi direktor i ne prima nove stalne već gradi politiku na vanjskima i tako još dva-tri za redom pa imamo situaciju kakva jest. Ja bi problem prepuštio tržištu.

• Kakve su šanse za mlade ljude u poslu kojim se baviš?

Ako se čovjek želi iskušati, ima šanse ali neka bude spreman dugo vremena čekati isplatu honorara koji neće odgovarati onome što radi i koliko je cipela potrošio. Može se uspjati ako oстане svoj i imaš oči

ga tako učiniti najvećim kulturnim centrom ovog dijela Europe?

Možda se netko neće složiti sa mnom, ali Dubrovnik ima svoje mjesto u svjetskoj kulturi. Pružimo priliku mladim ljudima, novim idejama, alternativnim vidovima kulture. Zašto biti jednak drugim gradovima koji dovode određena imena, te na to troše većinu proračunskih sredstava festivala. Takvi novi pristupi napravili su od Ibize, španjolskog ljetovališta, to što jest. Imam osjećaj da lutamo oko zlatnog jajeta.

• Što misliš o glazbenim festivalima i dodjelama nagrada za film i glazbu, te općenito o zabavnom životu u našoj zemlji?

Imamo inflaciju festivala, a nadam se da će se to riješiti dogovorom između Hrvatske glazbene unije i HRT-a. Eto, napokon se vraćamo živoj svirci, pa se nadam većoj zastupljenosti rock i tzv. alter glazbe, ma što to značilo. Nadam se da će se svim vrstama glazbe pružiti jednaka prilika jer to dosada nije bio slučaj. Također se nadam da nećemo otići u drugu krajnost, pa da sastavi poput Magazina postanu alternativa. Dakle, svima jednako, pa neka tržište odluči. Što se tiče zabavnog života, jednak je gospodarskom. Najveća su zabava stenogrami s vrpčama i bez njih.

• Jesi li ikada čitao Gregal? Čitaš li neke druge studentske listove?

Na žalost, ne osobito. Možda zato što sam i sam počeo u takvim novinama, ali zbog posla ne stignem pročitati ni dnevne novine. Samo preliječem naslove.

• Kako najlakše zaraditi neku nagradu na Upitniku s obzirom da svi znamo kako je teško dobiti slobodnu liniju?

Ha-ha, Srđan bi najviše volio da je ovo posljednji interview prije no što postane još bogatiji čovjek! Mislim da ćeš shvatiti kako trenutno rješavam rodbinu, a pošto nas je malo više staviti ću te na predbilježbu. Hvala Bogu, drago mi je što nema "muljaža". Vjerujte, **Joško, Duško** i ja bili bi bogati ljudi... Ovako smo samo bogati duhom... nadam se!

• Kakve planove imaš za budućnost?

Želim, koliko je moguće, zaokružiti naobrazbu u pravnoj struci, a nastojat ću što kvalitetnije raditi i svoj posao na televiziji do daljnje.

• Imaš li nešto za poručiti mladima?

Teško mi je govoriti što da netko radi. Ja, prvi, ne bi samog sebe poslušao. Neka ljudi žive svoj život. Mislim da nam je svima dosta raznih predavanja. Jedino se nadam da ću mladima podijeliti što više jack-potova.

ispred i iza sebe.

• Što bi, po tvom mišljenju, trebalo promijeniti u Upitniku?

U Upitniku, po mom sudu, zasad ništa ne treba mijenjati. Ako bi se što mijenjalo, emisija bi izgubila na svojoj draži no to ne znači da se ne može osvježavati sa nekim novim rubrikama, dodatnim nagradama i slično.

• Kako razmišljaš o budućnosti svog rodnog kraja i Dubrovnika?

Dok ljudi i dalje budu iščekivali svoje plaće, dok se ne napravi Jadransko-Jonska auto-cesta, ili bilo što slično, dok se ne uvede više letova i brodskih linija, mogu samo zamišljati budućnost. Dubrovnik mora ostati vjeran sebi, a kulturna zbivanja bi se trebala ponovo saživjeti sa ljudima kako ne bi bila samo elitističko-turistički usmjerenja, kako se karta za dobru predstavu ne bi zvala "čežnja". Kulturna zbivanja treba osmisliti tako da cijeli grad diše kulturom, da se da prilika mladima s dobrim idejama. Tek tada će se okolica grada okrenuti nekim masovnijim oblicima turizma, beach partijama, rock koncertima na otvorenom gdje ćete, prije nego što se okrenete, potrošiti 100 DM i neće vam biti žao. Želim da nam turisti šest mjeseci govore kako idu u Dubrovnik na odmor i za to vrijeme rade, a onda kod nas uživaju i pet mjeseci govore kako im je bilo dobro.

• Misliš li da bi u Dubrovnik, kao Grad svjetske kulture, trebalo dovesti najpoznatije svjetske bandove, glumce i ostale umjetnike, te

Časna majka Maria Angela, ravnateljica Ženskog dačkog doma Sv. Marije Krucifiksa

Ministarstvo znanosti i tehnologije vrlo je redovito u plaćanju, što se ne bi moglo reći za Ministarstvo prosvjete i športa!

Tradicija časnih sestara ovog reda u Dubrovniku započela je 1853. godine, dvije godine nakon osnutka reda u talijanskom gradu Brescia. Sveta Marija Krucifiksa, na zahtjev biskupa Jedrilinića poslala je svoje sestre u Dubrovnik, gdje je, u to vrijeme, veliki problem bio odgoj mladeži.

Važnost tog doma neupitna je, jer je poznato da Dubrovnik nema studentski dom. Teški životni uvjeti studenata, osobito visoke stanarine, natjerale su nas da se raspitamo okolo. Tako je do nas došla informacija da studentice mogu stanovati kod časnih sestara. Počastili smo ih svojim posjetom. Dočekala nas je časna majka **Maria Angela** i odgovorila, više ili manje, na sva naša pitanja u razgovoru ugodnom u njezinom uredu.

• Kako ste došli na ideju da osim učenica primete i studentice?

Jedan dio naše kuće je bio pogodan u ratu. Nedavno smo ga obnovili i izrastao je u krasan prostor s deset malih sobica. Taj je dio prostora odvojen od nas. S obzirom da su molbe studentica stalno pristizale odlučile smo na razini učeničkog doma otvoriti i studentski.

• Koliko trenutno imate studentica?

Sada trenutno imamo trinaest studentica. Mislili smo da će ih biti

četnaest, međutim jednu sobu smo namjenili u druge svrhe.

• Kakvim se kriterijima koristite prilikom odabira novih studentica?

Nema nekih posebnih kriterija. Ove smo godine, na primjer, primili samo dvije nove studentice. Dosa-da smo uvijek uzimali studentice redoslijedom kojim bi se prijavljivale. Čak nije bitno ni je li netko ide u crkvu i je li vjernik.

• Postoje li u sklopu doma neke aktivnosti?

Da, naravno. Prvenstveno su namjenjene učenicama, ali se poželji mogu uključiti i studentice. Prošle smo godine, na primjer, imali uključene par studentica u našu plesnu sekciju.

• Možete li nam reći nešto o pravilima kućnog reda?

On se uopće ne odnosi na studentice, osim kad je riječ o obrocima ili izlascima nakon 22 sata. U slučaju da ostanu vani nakon tog vremena, a to je vrijeme kada se zaključavaju vrata doma, jer ipak

ovdje imamo i maloljetne osobe, potrebno je u dogovoru s nama, uzeti ključ. Tako da nema nikakvih ograničenja, što se izlazaka tiče. Moram napomenuti da imamo samo jedan rezervni ključ, no to nikada nije predstavljalo problem jer se studentice obično dogovore između sebe, zajedno se vraćaju, a većina njih ni nema neku veliku potrebu izlaziti iza 22 sata

• Koliko studentice plaćaju smještaj?

Imamo dvije kategorije stanovanja, pa prema tome i dvije kategorije plaćanja. Naime, studentice koje imaju cjelovitu prehranu, doručak, ručak i večeru, te jednokrevetnu sobu sa sanitarnim čvorom i grijanjem, plaćaju 600 kuna mjesečno, dok one koje u sklopu

sobe nemaju sanitarni čvor plaćaju 400 kuna. Ostalo nam nado-mješta Ministarstvo znanosti i tehnologije, koje je vrlo redovito u plaćanju, što

se ne bi moglo reći za Ministarstvo prosvjete i športa.

• Koliki je udio Ministarstva znanosti?

Pa, kako ide taj postotak, ne znam. Nisam do sada nikada provjeravala niti izračunavala. Stvarno ne bih znala.

Iako nam je razgovor sa časnom majkom bio ugodan, nismo doznali ništa što već nismo znali, ali se nadamo da smo studentima otvorili još jednu mogućnost smještaja. Naravno, dok se konačno, u Dubrovniku, ne izgradi studentski dom za kojim su potrebe, obzirom na broj studenata, već sada vapeće. Sama pomisao na stanovanje u časnih sestara netko bi mogao protumačiti kao očajnički potez, ali gledajući u širem kontekstu, to i nije tako loše. Blagavaonica je lijepo uređena, tu su sobe za učenje, prostorije s kompjuterima, s televizori (satelitska, video), a veliki plus za one koji su homesick - vlada topla kućna atmosfera.

Studentska organizacija mora imati svoju autonomiju

Možemo urediti stvari u sustavu kako bi postigli uštede, ako su one uopće potrebne, ali nemojte povećavati visinu i postotak studentske participacije! Student treba participirati četvrtinu svoje prehrane. To mora tako ostati. Tako je bilo proteklih deset godina i nema potrebe da se taj odnos mijenja... iako sama odluka ne ide u lošem smjeru. Njom se žele spriječiti iznošenje nekontrolirane količine artikala jer današnji sustav omogućuje iznošenje 10 kašeta sokova na iksicu. To studenti ne mogu sebi dopustiti, niti pred hrvatskom javnosti, niti pred ostalim socijalnim grupacijama kao što su, na primjer, umirovljenici, izjavio je Panjičko komentirajući dekret Ministarstva znanosti i tehnologije kojim se ograničava broj menija i ukida godišnja akumulacija prava na subvencioniranu prehranu.

Razgovara: Lukša Čičovački

• Već izvjesno vrijeme traju pregovori o novom pravilniku o prehrani studenata. Koji su razlozi donošenja tog dokumenta i zašto se cijela stvar toliko rastegnula?

U lipnju su predstavnici Hrvatskog studentskog zbora pozvani na pregovore o izradi novog pravilnika o prehrani studenata. Osnovni razlog zbog kojeg bi se sadašnji sustav prehrane trebao mijenjati su veliki gubici, a u društvenom proračunu nema više novaca za troškove studentskog standarda. Podaci koje smo mi na samom početku tražili danas nisu dostavljani. Sada ćemo ih po prvi puta javno tražiti. To su podaci o institucijama koje se financiraju, dakle da vidimo kome je otišao novac, dalje, realizacija državnog proračuna prema tim institucijama; da vidimo koliko je novca otišlo i broj fakturiziranih obroka i ostalih artikala na osnovu kojih je novac isplaćen, dakle da vidimo na osnovu čega je novac otišao. Tek tada ćemo moći ustanoviti koliko novaca u sustavu nedostaje, i da li uopće nedostaje, kao i da li je sustav uopće potrebno mijenjati.

• Što konkretno znači mijenjati sustav?

U ovom slučaju, sustav bi se u prvoj fazi trebao urediti tako da se spriječi nepotrebno rasipanje sredstava. Međutim, druga faza, na koju mi nikada nećemo pristati, je mogućnost rušenja kvalitete prehrane i poskupljenja kojeg student ne bi mogao podnijeti. Naime, uopće je poznato da prehrana nije poskupila već dugo, a da su cijene išle gore. Mi možemo pristati na korekciju cijena, ali ta korekcija mora biti minimalna jer je potrebno uzeti u obzir okolnosti u kojima živimo.

• Je li istina da naknadu mogućeg poskupljenja ne bi sufinancirala država, već bi poskupljenje pogodilo isključivo studente i sredstva Studentskog centra namjenjena studentskom standardu?

Da. Ministarstvo je predložilo svoju verziju pravilnika, koja je, de facto, povučena, što je naš prvi pregovarački uspjeh na ovom polju. Ministarstvo je predlagalo korekciju ekonomske cijene, koja prema našim procjenama iznosila oko 20 posto. Međutim, osim toga, Ministarstvo je tražilo i korekciju u participaciji. Naime, danas student participira 25 posto cijene svoje prehrane, a Ministarstvo znanosti i tehnologije je tražilo povećanje tog udjela na 50 posto. Mi na to nismo mogli, i nikada ne bi, pristali, pa je Ministarstvo odustalo od takvog koraka. Sva ova poskupljenja koja sam naveo ne bi utjecala na meni, onaj osnovni obrok koji je najlošiji, već bi se odnosila na jela po izboru. To znači da bi jelo po izboru, koje student plaća 6,60 kuna, koštalo 15 kuna, što bi dnevno iznosilo 30 kuna, a mjesečno 900 kuna, a što bi onda, uz plaćanje smještaja, koštalo o-ho-ho kuna. Ako se uzme u obzir prosječna plaća u Hrvatskoj, koja iznosi 3025 kuna, niti jedan roditelj ne bi mogao priuštiti svom djetetu da studira. Tu, naravno, nisu uračunati troškovi bilo kakvih osnovnih sredstava za život, od obuće,

odjeće i slično. Dakle, očito je da bi se broj studenata pod tim uvjetima bitno smanjio, a mi o tome uopće ne želimo razgovarati.

• Izvjesno je da će se novi Zakon o visokim učilištima temeljiti na tržišnim odnosima. Kako bi, prema tom zakonu bila financirana prehrana, smještaj studenata i studentski standard?

Prema novom prijedlogu zakona, iako jasno ne definira sve stvari, s obzirom da će tek ići na javnu raspravu, financiranje studentskog standarda potpalo bi pod budžet sveučilišta, a samo sveučilište financiralo bi se od države ali i participacijom studenata. Radi se o plaćanju studija od strane studenata. Student ne bi odmah plaćao studij već bi uzimao kredit uz neke "povoljne" kamate, a nakon završetka studija i pronalaska zaposlenja, bi ga vraćao. Naravno, pitanje je hoće li se ikada zaposliti.

• Tko bi, u tom slučaju, sufinancirao studentski smještaj i prehranu?

Jedan iznos prikupio bi se iz sredstava provizije Studentskog centra, a drugi bi izvor bio državni proračun koji bi financirao sveučilišta koja bi tada financirala Studentski centar, odnosno cijeli sustav studentske prehrane. To bi u slučaju ulaska na tržište, uključivalo i privatne restorane.

• Prva verzija pravilnika je povučena... sada se ulazi u raspravu o drugom modelu prehrane...

Ni sada nam Ministarstvo znanosti i tehnologije nije dostavilo stručnu analizu koja bi pojasnila sustav. Ono što se može vidjeti u novoj verziji je da student gubi pravo na doručak i fast food prehranu, te da se mnogi artikli, koji su dosada bili u sustavu, izbacuju. Ovaj model izgleda puno socijalnije od sadašnjeg, ali mi se čini da se njime narušila kvaliteta prehrane.

• Ministarstvo je donijelo dekret kojim se ograničava broj menija i ukida godišnja akumulacija. Kako to komentirate?

Možemo urediti stvari u sustavu kako bi postigli uštede, ako su one uopće potrebne, ali nemojte povećavati visinu i postotak studentske participacije! Student treba participirati četvrtinu svoje prehrane. To mora tako ostati. Tako je bilo proteklih deset godina i nema potrebe da se taj odnos mijenja... iako sama odluka ne ide u lošem smjeru. Njom se žele spriječiti iznošenje nekontrolirane količine artikala jer današnji sustav omogućuje iznošenje 10 kašeta sokova na iksicu. To studenti ne mogu dopustiti sami sebi, niti pred hrvatskom javnosti niti pred ostalim socijalnim grupacijama kao što su, na primjer, umirovljenici. Naš je

prijedlog bio da spriječimo gubitak sredstava ograničavanjem takvih malverzacija što bi spriječilo povećanje cijena.

• A što je s akumulacijom? Cilj nam je da akumulacija bude dovoljna da student može pojesti dnevno onoliko koliko mu treba, a da se ta akumulacija pretjerano ne gomila jer neki studenti, koji, u stvari, ne koriste pravo na prehranu, skupljaju akumulaciju i onda prodaju iksicu ili je iznajmljuju. Stav je bio: nemojmo zbog 2 posto studenata koji vrše malverzacije, povećati cijenu prehrane svim studentima. Međutim, odluka je donešena bez naše suglasnosti što mi kao pregovaračka stra-

skog zbora, razgovaralo se o studentskom domu u Dubrovniku. Je li išta od dogovorenog realizirano?

Cilj je bio da, u suradnji s novim Ministarstvom, uđemo u izradu takvog državnog proračuna koji bi predvidio proširenje smještajnih kapaciteta. Najvažniji su Osijek i Dubrovnik. Naime, Osijek ima 258 mjesta, a Dubrovnik uopće nema studentskog doma. Ja sam kontaktirao mlade saborske zastupnike, Sanju Kapetanović i Krunoslava Gašparića, kojima smo poslali zamolbu i obrazloženje ove ideje. Isto tako, kontaktirali smo i mnoge druge saborske zastupnike, a apelirali smo i na Ministarstvo da se izdvoje sredstva za iz-

gradnju takvih kapitalnih investicija. Nažalost, u državnom proračunu nisu izdvojena sredstva za to. No, s tim idemo dalje. Slijedeći korak bi bio prijedlog Ministru da se, u okviru racionalizacije poslovanja Ministarstva obrane, postojeći vojni objekti prenamijene u studentske domove. Poslan je dopis ministru Jozu Radošu, kao i ministru Hrvoju Kraljeviću, pa očekujemo pregovore na razini ta dva ministarstva. Ne mogu reći kakav će biti ishod tih pregovora. Kako mandat ovog saziva Studentskog zbora ističe 1. siječnja, još

ćemo se moći boriti da se u državnom proračunu za 2001. godinu izdvoje sredstva za te dvije investicije.

• Postoji li mogućnost subvencioniranja nekih hotelskih kapaciteta u Dubrovniku koji bi se van zone mogli koristiti kao studentski domovi i na kojoj se razini takvi aranžmani mogu utvrditi?

Takve stvari ne rješava Hrvatski studentski zbor, nego lokalna organizacija studenata. Za to je, dakle, nadležan Studentski zbor Veleučilišta u Dubrovniku. Takva ideja je jako dobro i smatram da bi studenti trebali ići s takvom inicijativom prema Studentskom zboru koji bi se pobrinuo, a siguran sam da to hoće, za rješavanje tog problema u suradnji sa Studentskim centrom.

Novi prijedlog Zakona o visokim učilištima

• Novi prijedlog Zakona o visokim učilištima objavljen je 25. rujna. Koje su osnovne zamjerke Hrvatskog studentskog zbora na taj dokument?

Najveća zamjerka koju smo imali na prošli prijedlog Zakona u novom

je izbačena. Naime, prema starom prijedlogu trebao je biti ukinut Zakon o Studentskom zboru. Mi smo svjesni da je Zakon o Studentskom zboru loš. S obzirom da radimo u tom sustavu, znamo da ga treba mijenjati, međutim predstavničko tijelo studenata se ne smije ukinuti. U svakoj, iole modernoj, europskoj državi postoji zakon kojim su regulirana studentska pitanja, njihovi interesi i načini predstavljanja. Jedino Češka i Litva studentska prava i načela organiziranja reguliraju zakonom o visokoj naobrazbi dok sve ostale zemlje imaju za to samostalne zakone... Teško je bez neke šire rasprave analizirati Zakon. Mi smo radi toga osnovali povjerenstvo za analizu novog prijedloga zakona o visokoj naobrazbi. Oslanjamo se na mišljenja ljudi koji su dugo radili u ovom našem sustavu. Rezultati analize prezentirani su i u okviru inicijative ISKORAK 2001, koja se bavi strategijom razvoja Sveučilišta u Zagrebu, kao i na sjednici Senata Sveučilišta u Zagrebu koja je održana 19. listopada.

• Kakav je tvoj osobni stav prema Prijedlogu?

Zakon deregulativan i ima za cilj omogućiti liberalizaciju sustava visoke naobrazbe. Međutim, postavlja se pitanje u kojoj mjeri sadašnji sustav može podnijeti takve promjene. Mislim da ideja, kao ideja, nije loša ali se bojim da nije primjenjiva u našoj državi. Jedan od potpuno novih elemenata je uvođenje školarina kojima bi studenti u budžetu visokog učilišta sudjelovali sa 25 posto sredstava. Po drugim europskim zemljama ta je brojka 4 do 12 posto, dok samo u Engleskoj odskakće iznoseći 24 posto. Nepotrebno je, uopće, uspoređivati se s Engleskom... Sa druge strane, ovaj zakon omogućuje veću autonomiju sveučilišta, ali mu propisuje mnoštvo tijela, pa se bojim da bi takova komplicirana struktura, sa sukobima vlasti, teško funkcionirala... Mnoge stvari vezane za položaj fakulteta unutar sveučilišta nisu jasno definirane. Naime, prva varijanta nudi potpunu autonomiju sveučilišta, što znači da fakulteti nisu pravne osobe, kao što je to u modernim europskim državama, a druga varijanta daje fakultetima jedan dio pravne osobnosti. Dakle, stvari, nažalost, još nisu precizno definirane. Treća zamjerka je šarolikost u organizaciji studija što postavlja pitanje kredibiliteta diploma. Prema poljskom ili mađarskom modelu, koji omogućuje otvaranje privatnih učilišta, mora postojati jasan model kontrole tih institucija. Nemoguće je da je za otvaranje sveučilišta potreban samo kapital, a da se nitko ne pita gdje će se ljudi nakon takvog studija zaposliti i u kojoj će mjeri diploma takve ustanove biti priznata. Tu država treba imati veći utjecaj i kontrolu učilišta, kao i odgovornost za zaposlenje nakon školovanja.

• Kako su novim prijedlogom regulirani uvjeti polaganja ispita?

Zakon nudi mogućnost studentu da dva puta izade na ispit. Današnji sustav nije u mogućnosti dati studentu redovitu nastavu kako je to u Sjedinjenim američkim državama. Naime, kod nas je poznato da se veliki dio

domaćih zadaća sudjeluje u nastavi, da se po principu polaganja kolokvija oslobodi od ispita, tada ne možete od njega tražiti da samo dvaput izade na ispit. Dakle, naš sustav nije u mogućnosti studentima to pružiti... Još bi jednu stvar komentirao... mislim da se u prijedlogu Zakona miješa pitanje odlaska na tržište i konkurencije. Osobno jesam za konkurenciju. Ona treba postojati. Bolji trebaju opstati, a lošiji se trebaju ugasiti. No, konkurencija se ne postiže samo izbacivanjem nekoga na tržište.

• Kada očekujete da bi ova reforma mogla započeti, odnosno kada bi Zakon mogao doći pred Hrvatski državni sabor?

Zakon nudi jedan potpuno novi sustav pa se bojim da ćemo se vrlo teško reorientirati na njega. Ako se već odlučimo na to, moramo osigurati put do tog novog sustava. Taj put mora biti kontroliran tako da, u slučaju bilo kakve greške, možemo stati i vratiti se na početak. Svi mi moramo shvatiti da imamo na sebi veliku odgovornost i da ne smijemo dopustiti da dođe do uništenja budućih pokoljenja koja će upisivati visokoobrazovne ustanove. Mislim da rasprava o ovom zakonu ne smije trajati dvadeset dana, kako je predviđeno, već se treba produžiti na najmanje pet mjeseci. Do tada je potrebno sadašnji Zakon prilagođavati prelasku na neki novi sustav.

• U rasprave o Zakonu nije uključen Zakon o studentskom zboru što je svojevrsni apsurd. Postoje li prijedlozi da se ova dva zakona razvijaju i donesu u paketu?

Točno. Novi prijedlog zakona o visokim učilištima nigdje i ničim ne donosi proceduru uključivanja studenata u proces odlučivanja na visokim učilištima. Dakle, taj zakon mora ostaviti prostora za donošenje jednog novog zakona o studentskom zboru, koji bi te procedure utvrdio. Studentski zbor, ili kako god se ta organizacija zvala u budućnosti, je krovna studentska organizacija koja zastupa prava studenata. Što vrijedi donijeti zakon u kojem se takve stvari ne reguliraju?! Moj osobni stav je da bi se Zakon o visokim učilištima, Zakon o studentskom zboru i Zakon o znanstveno-istraživačkom radu trebali paralelno donijeti. Problem kod ovog trećeg zakona je u tome što kod nas profesori, između ostalog, drže nastavu na osnovu znanstvene titule. Vani toga nema. Ne može nastavu studentu držati bilo tko. Nastavni proces potrebno je kontrolirati studentskim anketama, ili na neki drugi način, a rezultati tih anketa trebaju biti objavljeni. Profesor u Dortmundu koji je tri mjeseca ispod crte takve ankete dobiva otkaz. To je tržišna konkurencija kakva nama treba.

• Prema nekim izvorima, postoji mogućnost uvođenja studenta prodekana odnosno prorektora. Što ti misliš o tome s obzirom da ti to radiš? Je li moguće studirati i ozbiljno se baviti studentskim problemima?

Ja podržavam takvu inicijativu. Mislim da bi se tako mogla uspostaviti direktna komunikacija s dekanom, odnosno rektorom. Međutim, to je samo jedan od dobrih prijedloga koji bi poboljšao Zakon o studentskom zboru, ali ne bi otklonio suštinske probleme. Postoje punu težu bolesti u studentskom zboru. Jedna od njih je financiranje. Studentska organizacija mora imati svoju autonomiju, a to će se dogoditi kada ona neće biti u potpunosti financirana iz državnog proračuna. Novi zakon o studentskom zboru mora urediti djelomično financiranje tako da se, niti u jednom trenutku, ne može dogoditi da država preko ministarstva ne isplaćuje sredstva i na takav način blokira studentsku organizaciju kako bi vršila

pritisak pri donošenju određenih odluka Studentskog zbora. Takvo nešto nije moja vizija jedne studentske organizacije. Ovaj problem može se riješiti sredstvima Studentskog centra i drugih institucija, ali u zakonu valja dati manevarskog prostora za studente.....

• Postoje li još neke zamjerke na Zakon o studentskom zboru?

Sadašnji delegatni sustav ne donosi ništa. Ja uopće ne znam broj funkcija koje trenutačno obnašam. Na primjer, predstavnik sam godine, podružnice na fakultetu, grupacije u

Skupštini, član sam Predsjedništva, predsjednik sam Predsjedništva Sveučilišta u Zagrebu, kao i Hrvatskog studentskog zbora. Dakle, samo u sustavu studentskog zbora nosim šest funkcija, a ako sam član određene udruge, koja me mogla kandidirati na izborima, mogu skupiti još barem šest funkcija. S time sam imao velikih problema. Srećom, imao sam prekrasne ljude oko sebe koji su me u određenim trenucima zamjenjivali. Na svim funkcijama, nižim od predsjednika Predsjedništva Studentskog zbora Sveučilišta u Zagrebu, moj su posao obavljali moji zamjenici. To se ne smije dopustiti jer će doći netko tko neće imati tako dobre zamjenike... Treći problem je u tome, a to može zvučati pogrdno, što se rad u studentskoj organizaciji bazira na volonterizmu. Time je, de facto, spriječen razvoj Studentskog zbora i drugih studentskih udruga. Nije toliko bitno da taj posao bude plaćen, već je taj posao potrebno profesionalizirati da bi sustav studentskih organizacija otišao korak dalje. Moj prijedlog bi bio da se riješi problem upisivanja pauze u studiranju ljudima koji obnašaju funkcije u studentskim organizacijama s obzirom da takva praksa postoji u svim europskim zemljama. Također, predlažem da se uvede volonterizam na američkom principu, dakle, na osnovi pokrivanja troškova. Ja ne mogu očekivati od svojih suradnika da, osim što nisu plaćeni za svoj posao, plaćaju sebi troškove prilikom izvođenja bilo kojeg posla kojeg obavljaju u sklopu projekta. To je samo dio problema.

• Koji je najveći problem?

Temeljni je problem princip odlučivanja tijela Studentskog zbora što povlači pitanje odgovornosti. Kako, na nikakav način u zakonu, nisu dana prava studentskim zastupnicima, tako i ničime nisu regulirane njihove obveze. Zašto bi netko došao na sjednicu skupštine ili mjesec dana radio u nekom povjerenstvu, ako mu za to nisu pokriveni troškovi

niti je za to plaćen?! Jedan od takvih problema je i pitanje studentskih medija koji su Zakonom o Studentskom zboru zakočeni. Nismo u mogućnosti napraviti dobru medijsku scenu, a ja jako dobro znam koliko bi u današnjoj situaciji studentski mediji bili dobrodošli. Studentska bi populacija bila upućena u probleme koji se oko njih događaju što bi je aktiviralo. Studentske medije vrlo je teško financirati, a kad se to neka-ko i učini onda ga je vrlo teško održati na tržištu. Dakle, i u studentskim je medijima potrebno uvesti profesionalizaciju do određene mjere.

• Postoji ideja da se problem financijske samostalnosti Studentskog zbora riješi prema slovenskom modelu. Tada bi se upravljanje Studentskim centrima prepustilo studentskim organizacijama. Dakle, studentski problemi prepustili bi se studentima. Što ti misliš o tome?

Problem je u tome što mi u ovom trenutku ne možemo primjeniti slovenski sustav. To je nemoguće jer su oni imali deset godina u kojih su oni svoj sustav mijenjali da bi došli do sadašnjeg, a i na njega imaju zamjerke. Ono što mi trebamo učiniti je uzeti postavke njihovog sustava kao i negativnosti koje treba odmah izbjeći kako bi se u roku od tri do pet godina naš sustav u potpunosti promijenio. On sada ne valja. Treba se dovesti u situaciju da se studenti sami brinu o sebi i svom životu. Pitanje prehrane i smještaja trebaju raditi profesionalci, ali studentska organizacija treba upravljati određenim stvarima. Za sada bi to mogao biti izvjesni postotak sredstava Studentskog centra. Ako studenti

možu pristajati na ograničenja pri sprječavanju malverzacija, ako sami na osnovu toga žele postići uštedu, onda neka se ta ušteda iskoristi ili za izgradnju novih smještajnih kapaciteta ili za nadopunu proračuna namjenjenog studentskim projektima. U svakom slučaju, naš proračun se mora uvećavati, a studentski strandard se mora poboljšavati. Ne smijemo stajati gdje smo sada i postizati smo uštede. Treba sustav i dalje graditi.

anketa

Strogo povjerljivo!

Ako ste upravo vi bili jedan od redovnih, anketiranih studenata, onda vam je već poznato da je od 2. do 3. svibnja 2000. godine, na temelju odluke Senata Veleučilišta, izvedeno anketiranje redovnih studenata Veleučilišta o kakvoći nastavnih aktivnosti u akademskoj 1999./2000. godini.

Anketom je obuhvaćeno 316 redovnih studenata svih odjela, studija i godina studija koji čine 60,3 posto ukupnog broja redovnih studenata upisanih u zimski semestar prošle akademske godine.

Od studenata se tražilo da ocijene sve nastavnike Veleučilišta, točnije njih 83, a za svakog od njih trebalo je dati tri ocjene i to iz pripremljenosti i jasnoće izlaganja, spremnosti za raspravu i poticanju aktivnog sudjelovanja studenata, te odnosa nastavnika prema studentima. Svi anketirani imali su mogućnost izjasniti se i o tome koji im je predmet najzanimljiviji, a koji suprotno od toga.

Ono što je svim studentima, a vjerojatno i profesorima, najzanimljivije, nije dostupno. Preciznije govoreći, rezultati provedene ankete okarakterizirani su povjerljivom prirodom, a o njihovoj uporabi odlučuje rektor Veleučilišta. Možda je dobro što su pojedinačne ocjene o kakvoći nastavnih aktivnosti dostavljene svakom nastavniku Veleučilišta ponaosob.

Numerološki, stanje je slijedeće: prosječna srednja ocjena kojom su studenti ocijenili nastavnike je 3,80. Za pripremljenost i jasnoću izlaganja dobili su 3,76, za spremnost na raspravu 3,72, dok je odnos nastavnika prema studentima vrednovan ocjenom 3,93. Valja napomenuti da se radi o prosječnim ocjenama.

Ocijenom višom od 4,50 ocijenjeno je 10 nastavnika, najviše ih je dobilo ocjenu između 3,50 i 4,00, njih 30, a ocjenu nižu od 3,00 dobilo je svega 7 nastavnika. Tri najviše ocjene su 4,83, 4,64 i 4,60. Pojedinačne ocjene, za svakog nastavnika, navedene su u posebno obrađenim dokumentima koji su, kao što je već rečeno, strogo povjerljive prirode.

Koliko ima i ima li uopće ova anketa ikakvog učinka studenti će procijeniti sami tijekom ove akademske godine. (a. m.)

Mile, pjevač i frontmen gajničkog Hladnog piva, debela pjevačica

Živimo u velikoj državi!

Mileta smo između tonske probe, koncerta i druženja s obožavateljicama uhvatili za seriju brzopoteznih pitanja iz prirode i društva, a ispunio je i test inteligencije...

Razgovarao: Lukša Čičovački

...Čini se da je to bio dan iskušenja za Mileta. Nakon koncerta viden je s **Izvesnom mladom damom** iz Dubrovnika koja se, očito, nije mogla oduprijeti njegovu prirodnom šarmu i elokvenciji. Taj susret je, kako saznajemo iz povjerljivih izvora, završio u strastvenom zagrljaju jedne od sporednih starogradskih uličica. No, to i nije toliko važno. Za nas. Dakle:

• Svirali ste kao predgrupa Ramonesima 1994. godine. Kakav je to osjećaj bio s obzirom da se taj nastup smatra vrhuncom vaše karijere?

Sjećam se da je to bio najbrži koncert koji smo ikada svirali. Htjeli smo, valjda, svirati brže od Ramonesa.

• U Ljubljani 1992. godine svira-

li ste kao predgrupa KUD Idijotima, a danas oni sviraju prvi. Kako se dogovarate tko će biti zadnji?

Ma, uvijek se mi nekako dogovori. Idijotima se večeras žuri za Sarajevo, pa sviraju prvi.

• Bolje zvučite u zadnje vrijeme. Kako to?

Da, da. Mi ti pratimo trendove... sad imamo puniji zvuk, pa to malo popuni rupe. Nije ni pank što je nekad bio.

• Koji su putevi borbe zagre-

bačkih ilegalaca?

A, a. To je interesantno. U sklopu

te manifestacije imali smo naš prvi koncert pod imenom Hladno pivo. Znaš ono, izviđači, logorska vatra, grah i tako... ja sam, fakat, zaboravio kuda su išli ti putevi ilegale, ali mi smo nastupali u Kumrovcu.

• Tko je bila Ada Prica?

Znam. Tako se dečkima zvala osnovna škola, ali ne znam tko je ona bila. Moja škola u Tuzli zvala se OŠ "Josip Ramljak", a taj je, valjda, isto, neki kurac oslobodio.

• Država?

Živimo u velikoj državi. Treba ti dvanaest sati da dođeš do Dubrovnika. Kaj da ti kažem, situacija je zabebana.

• Hladno pivo ili bambus?

Piva je zakon. Bambus je isto o.k. Samo postoji određena receptura. Za dobar bambus boca mora biti plastična, od dvije litre, a vino: što skuplje, to lošiji bambus.

Lidija Bajuk, bivša studentica medicine, učiteljica razpisac, nova Ivana Brlić Mažuranić, sakupljačica narod

Glazba, n

Lidija o vješticama, vilama, zmajevima, vodenjacu bogu Perunu, ljekovitim biljkama i političarima

Razgovarao: Srđan Žitković

• Čime se trenutno baviš?

Evo, uskoro u suradnji s Etnološkim muzejem pripremam radionicu vezanu za moju knjigu "Kneja" koja će trajati godinu dana.

• Reci nam nešto o knjizi.

To je knjiga o mitološkim bićima. O vješticama, vilama, zmajevima, vodenjacima. Dakle, knjiga bajkovite tradicije i neobičnih običaja, ali, ono, bez soljenja pameti.

• Ti si znači nova Ivana Brlić Mažuranić?

Pa, čuješ, vrijeme će pokazati, ali dosta je bilo takvih usporedbi od strane književne kritike... jer knjiga je u Koprivnici dobila nagradu "Fran Galović" za najbolje djelo iz područja zavičajne tematike koju dodjeljuje Hrvatsko društvo književnika i Poglavarstvo grada Koprivnice.... Ali, knjiga ne govori samo o tome. Ja u njoj kroz tradiciju i religiju indirektno razjašnjavam neka muško-ženska načela.

• Kako to misliš?

U staroslavenskoj i nekim drugim religijama svijeta, zmija je bila simbol Sunca. Ljudi su se okretali prema nebeskim tijelima jer je njihov urod ovisio o onome što se događalo na nebu, a povezano je sa Zemljom. Dakle, ta zmija je bila simbol Sunca da bi je, onda, kršćanstvo degradiralo u nekakvo gmižuće, pokvareno biće koje simbolizira ženski rod. U knjizi se kroz seosku tradiciju sudaraju kršćanstvo i predkršćanstvo koje još uvijek živi u našem narodu iako se ljudi to boje reći. Neki su župnici po tom pitanju jako strogi. Prema njima, sve što ima veze s predkršćanstvom je vragje, ali je činjenica da se kršćanstvo i temelji na predkršćanstvu. Smatram da je besmisleno pljuvati po nečemu što je bilo prije jer su mnoge stvari u kršćanskim ritualima preuzete iz predkršćanstva. Ja u Kneji pokušavam pomiriti taj seoski, narodni vid kršćanstva s onim predkršćanskim. Tako je u jednoj priči Zmija zla, prema kršćanskom principu, a u zadnjoj pripovjetci ona se vraća, kroz krug, kroz prsten kao simbol Sunca i ponovo zauzima svoju prvobitnu simboliku. Dakle, ja ovim pričama želim opovrgnuti da su žene na selu bile podređene muškarcima. To nije istina. Možda je to postojalo u stočarskim narodima, ali u zemljoradničkim zasigurno nije. Pogledajte samo **Geu**, kao kult majke Zemlje-roditeljice, koja se kasnije transformirala u lik **Majke Božje** u kršćanstvu.

• Znači da je to jedna ozbiljna zbirka bajki?

Kneju možeš čitati na različite načine. Mogu je čitati djeca koja je bajkovito doživljavaju, pa ona prema tim kriterijima, svojim začudnim svijetom, zadovoljava. Sa druge strane ona je preporučena kao literatura na studiju etnologije u Zagrebu. Znači može poslužiti i u sticanju znanja o tradicionalnom jer je knjiga napisana na osnovu svih stručnih radova koji su na tom području izašli kod nas.

• Kako ti vidiš budućnost hrvatske etno glazbe?

Hrvatska etno scena je vrlo mala i mlada, pa je teško govoriti o nekoj budućnosti.

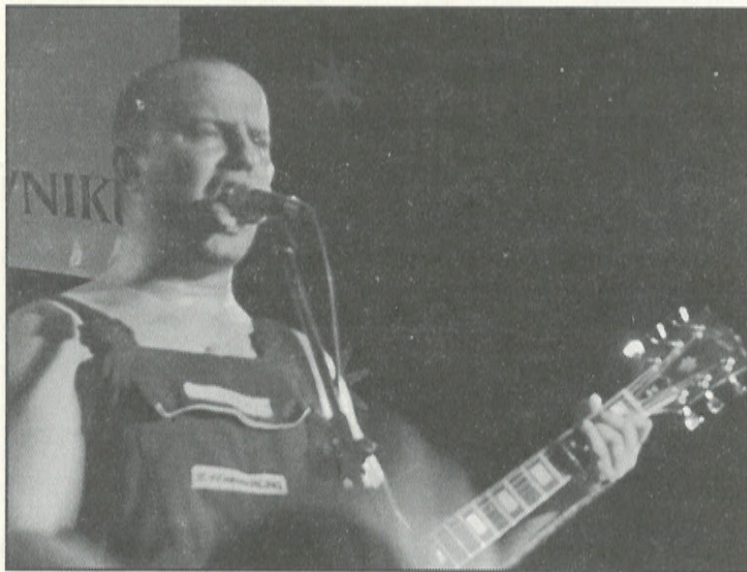
• Koja je razlika između onoga što ti radiš i glazbe koju rade drugi naši etno izvođači?

Evo, naprimjer, ja **Dunju Knebl** nisam poznavala kad sam se počela baviti etnom. Mi smo se upoznale 1994. godine na njenom koncertu u Čakovcu za kojeg sam saznala preko novina. To je žena koja na osebujan način pjeva medimurske pjesme, pa je bilo normalno da me to interesiralo jer sam i sama medimurka. No, ja lirski interpretiram te tradicionalne pjesme izvlačeći iz njih ponajviše atmosferu, dok Dunja uglavnom pjeva pjesme po ulogama. To je jedna vrsta kabaretske interpretacije, moglo bi se reći gotovo kazališne.

• Ako Dunja Knebl i ti istu pjesmu interpretirate na potpuno različite načine, gdje su onda mjerila?

Velike zasluge za očuvanje kulturne baštine imaju institucije i kulturno umjetnička društva, ali je njihov najveći problem u tome što oni tu glazbu konzerviraju ovisno o političkoj situaciji, dostupnosti izvornih materijala i slično. Tako su se kriteriji počeli sužavati, pa se smatra da se određena pjesma može izvoditi samo na jedan propisani način. To je apsurdno. Iako etno glazba dopušta autorski pristup materijalu, ja sam došla do podataka da se ista pjesma u dva susjedna sela potpuno različito interpretira. Pouzdano tvrdim da žene, od sela do sela, jednu te istu pjesmu ne pjevaju na isti način. Ako je u jednom selu intepretacija agresivnija, kao kod Dunje, u drugom ona može biti lirski, bliža onome što ja radim. Besmisleno bi bilo tvrditi da su sve žene u Medimurju pjevale isto. Postoji jedan ekstremni primjer. Kad su **Vještice** obradile medimursku pjesmu "Ljubav se ne trži", bile su napadnute od strane stručnjaka iz Medimurja zbog upotrebe bubnja. Tvrdili su, naime, da se u Medimurju nikada nije upotrebljavao bubanj, a to, jednostavno, nije istina i to vam svaki antropolog može posvjedočiti. Bubanj je bio jedan bitan instrument i u našoj kulturi. Prije kršćanstva postojao je kult boga **Peruna**, gromovnika, onoga koji je proizvodio gromove što su, tada, izazivali kišu. Kao i kod drugih ratarskih naroda on se zazivao udaranjem u bubnjeve. Bilo koja civilizacija, bilo gdje u svijetu, u određenom trenutku, imala je udaraljke. S druge strane, dolaskom kršćanstva, bubanj je proglašen vragjim instrumentom jer izaziva u čovjeku mračne porive. Tako su neki revniji župnici zabranjivali sviranje bubnjeva jednako kao što su zabranjivali plesanje kola, pa su se u

10
gregal 16

Mojmir Novaković, bivši student brodogradnje, frontmen grupe Legen

Svatovi i sprovodi, kupovina novog Fiće i bijele tehnike, Real World i WOMAD, Seljačka buna, nesanica, država i svijet, teme su o kojima smo diskutirali s Mojmirom

Razgovarali:
Srđan Žitković i Lukša Čičovački

• Što si radio prije glazbene karijere i što ćeš raditi nakon nje?

Pa, sad, karijera u etno glazbi... znaš ono, čovjek se u nekom trenutku zamisli što će raditi u životu, hoćeš li studirati ili nešto drugo. Ja sam studirao brodogradnju i onda sam odlučio da me više zanima glazba, a kako ne možeš sjediti na dvije stolice odlučio sam se za glazbu. Otkrili smo te stare etno napjeve i onda smo shvatili što želimo svirati. Nazvali smo to etnom s obzirom da nešto slično postoji u svijetu. I ja ću,

što god radio u životu, biti na jednom, te istom putu, a sad da li se to zove etno ili poljoprivreda, to mi je svejedno.

• Je li potrebno više mašte za napraviti nešto novo ili je teže uzeti tradicionalni uzorak i ubaciti ga u novi kontekst?

Osnovna razlika između etno glazbe i nekakve druge glazbe... ma vidi...melodije nastaju u nečijoj glavi temeljeći se na nekoj emociji, pa je svaka melodija koja ti se mota po glavi spoj svih melodija koje si ikad čuo. Mi se nismo htjeli ograničiti na narodne melodije, ritmove i stihove, mi smo htjeli uzeti priču, dakle emo-

ciju.

• Kakva je Legenova priča?

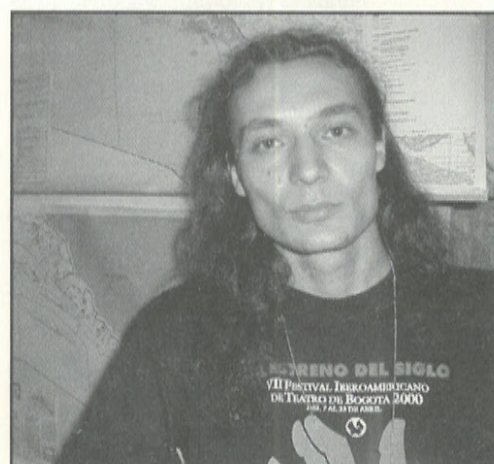
Dogodilo se da smo 1992. godine odslušali prve snimke i onda smo već znali što ćemo raditi. Onda smo otišli u Institut i oni su nam dali neke snimke među kojima je bila i jedna stvar iz Habijanovaca pored Valpova, to je ,ono, Slavonija, Baranja. To je bio zapis ženskog zbornog pjevanja svatovskih pjesama sa nekom neobičnom težinom sprovoda. Kako je to bilo usred rata, bilo je zanimljivo kako ti ljudi mogu otpjevati to sa takvom težinom. No, nije to težina u smislu "u, što nam je teško u životu". To je težina koja ne bježi da preuzme teret

na sebe. Onda sam shvatio da sva ta silna strka što je rat i nije tolika jer ti ljudi mogu sve podnijeti, i sve preživjeti, jer imaju takvu kulturu. Onda sam shvatio koliko je kultura važna. Problem je u tome što ta kultura postoji samo negdje duboko u nama i to treba istjerati vani kroz melodiju.

• Može li onda etno glazba jednog etnikuma jednako djelovati i na druge?

Evo, na primjer, vi ovdje imate ljericu. U Grčkoj imaš liru. Jedne duple koje se sviraju u Hercegovini postoje i Albaniji i u raznim krajevima Mediterana. Uvijek je postojala ta razmjere-

Kad država prestane

e nastave, sada slobodna umjetnica, kantautorica i blaga

politika!

, o muško- ženskim načelima, o svećenicima,

nekim krajevima ti običaji izgubili.

• Ti imaš neke probleme sa župnicima?

Nemam ja ništa protiv njih. Ja sam upoznala krasne župnike, prave narodne, i mislim da bi svi trebali biti takvi, a ne nekakvi ortodoksni koji su izgubili vezu sa svime, a najviše sa samim sobom.

• **Etno pokret ne temelji se samo na očuvanju narodnog blaga. Nakon tebe nastupao je bend "Praying for the rain" koji traži neke civilizacijske promjene. Što ti želiš promijeniti svojim stvaralaštvom?**

Nisam sigurna da želim išta promijeniti, ali želim utjecati na nake stvari u Hrvatskoj. Dalje od Hrvatske je teško govoriti. Mi smo jedan drevni mali narod s prekrasnom tradicijom, glazbom i zemljom punom iznenađenja. Jako puno ljudi ne zna ništa o Hrvatskoj, pa čak ni mi sami, a glazba je ta koja nam može vratiti dostojanstvo i samopoštovanje kako se ne bi dogodilo ono što se događa kroz cijelu povijest, da su se uvijek veliki narodi našli pametni i jaki da drugima određuju što će raditi. Događalo se i događa se da velika riba pojede malu i da prekrasni običaji nestanu s njom. To je ono što ja želim promijeniti.

• **Koliko se smiješ osloniti na tradicionalno, a da to ne postane samo prenošenje i reciklaža?**

Evo, napraviti ću ti kratku kronologiju: Bog, bilo koji bog, dao mi je malo bolji glas; osam godina svirala sam violinu u muzičkoj školi, dakle imam klasično obrazovanje; još kao klinka počela sam pisati pjesme i uglazbljivati ih, pa ih sada imam četrdesetak; uglazbljivala sam i hrvatske pjesnike, te i njih imam četrdesetak; do sada sam objavila svega tri do četiri vlastite pjesme koje nisu pod velikim utjecajem tradicionalnog; narodnom glazbom počela sam se baviti tek kad sam počela pjevati irski, britanski i američki folk. Onda sam upoznala Joan Baez i Johna Mayalla. Sa Mayallom sam nastupala u Beogradu, Ljubljani i Zagrebu 1987. godine. Bila sam predizvođač i pjevala sam svoje, anglosaksonske i medimurske pjesme. Kasnije, 1989. godine, Joan Baez me pitala postoje li kod nas lijepe narodne ljubavne balade i tada mi je proradila žaruljica. Dunju i dečke iz Legena upoznala sam 1994. godine i onda sam počela pisati pod narodnim

utjecajem. Nakon toga je krenula naša zajednička suradnja na Etno Ambient Live albumu odsviranom u Gjurli u Zagrebu. Kad se čovjek bavi nečim onda to u potpunosti djeluje na njega. Narodni elementi postoje u mojoj glazbi, u mojoj književnosti, ali i u mom životu. Evo, ja radim na tome da si podignem jednu malu drvenu kućicu uz koju ću uzgajati svoje začine i ljekovite biljke...

• All, ti si gradsko dijete?

Da, ja sam odrasla u gradu i nisam se baš nakopala, ali to je razlog više da budem u kontaktu sa zemljom, i to je ono što pjevam u svojim pjesmama.

• Što je s novim albumima i projektima?

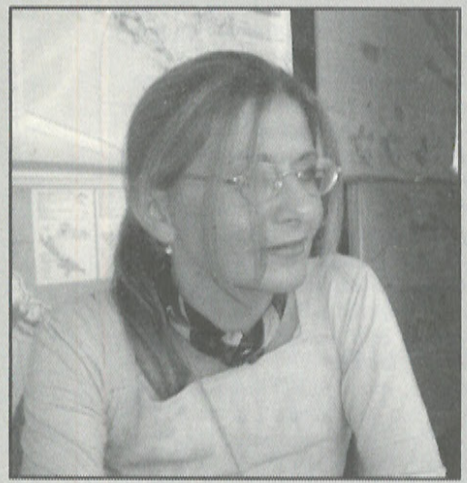
Skupila se nova ekipa u bendu. Tu su Žarko Hajdarhodžić, Matija Dedić i Elvira Habb.... Ja sam se na svojim prošlim uradcima nametnula kao vokal i kao umjetnica s kojom vrhunski umjetnici žele surađivati. Nedavno smo u ovoj postavi svirali u Mostaru gdje smo bili jako dobro primljeni tako da planiramo napraviti jedan live album koji će se zvati Live in Bosnia, a snimat će se u Mostaru i Sarajevu. Također postoji ideja albumu nepoznatih narodnih božićnih pjesama iz svih krajeva Hrvatske u kojem će se osjećati taj spoj kršćanstva i predkršćanstva. Nakon toga ću se početi pripremati za nešto što se do sada nisam usudila, a to je izdavanje svog autorskog albuma u kojem će biti etno elemenata, ali oni neće biti u prvom planu. Sve ovo planiram realizirati u iduće dvije godine. S druge strane, vesele me sve češći pozivi vani od ljudi koji ne znaju ni što je Hrvatska... mnogo ljudi nas povezuje s političkim lažima i misle da smo mi neki divljaci, neka plemena koja se kolju po Balkanu.

• A gdje te zovu?

Legen i ja smo ove godine bili u Kolumbiji, a imamo pozive za New York, Kanadu i Karibe iduće godine, a sve to na temelju hrvatske etno glazbe koju je netko negdje čuo tako da ja vjerujem da glazba može puno više učiniti za Hrvatsku nego političari.

• Dojmovi o Dubrovniku?

Uloga Dubrovnik bi po svemu mogla biti puno veća. To je moment koji bi, po nekoj mojoj viziji, Dubrovnik mogao pretvoriti u etno music grad. Mi smo ipak djeca sunca i loše je izgubiti dodir sa prirodom. Općenito, nemam ništa protiv grada, ali smatram da je velika nepravda napravljena selu jer se čini da ruralno predstavlja nešto pogrdno. Ne podcjenjujem seljake i mislim da bi trebala postojati pozitivna povezanost sela i grada.

Sale Veruda, gitarist i frontmen pulskih pankera KUD Idijota, poznatiji pod imenom Sale 10 posto, čojek koji više ne postoji

Glupost je neuništiva!

Sale govori o besmrtnosti i malo karizme, o biološkim neumitnostima i trbusima punima piva, o Jasminu Stavrosu, konkubinama i borbi protiv ugnjetavanja

Razgovarao: Lukša Čičovački

Da ljudi kao Idijoti više ne postoje, mogli smo se posvjedočiti prilikom njihovog prvog izleta u Dubrovnik koji je bio sve više nego očekivan s obzirom na njihovu izjavu kako neće svirati južnije od Splita. Zbog karizmatičnosti tog benda, kao i Hladnog piva, sa kojima su svirali, a možda i zbog te apstinencije dubrovačkih pankera, posjećenost koncerta u organizaciji Studentskog zbora Veleučilišta u Dubrovniku bila je tek nešto slabija nego na nastupima Jasmina Stavrosa. Što bi se tek dogodilo da su nastupili sa Stavrosom?!

Zajednički koncert Stavrosa i KUD Idijota nije tolika besmislica koliko se to na prvi pogled može zaključiti čak i kada se zanemari Gallova procjena da Idijoti prodaju otprilike jednak broj nosača zvuka kao i dobar mejnstrim bend. Međutim, možda je i u užem kontekstu dolično da se takva suradnja ostvari. Možda bi čak i bilo u redu da nastupe kao Jasminova predgrupa.

Punk, kao sociološki fenomen, temelji se na anarhiji koja je jedini podomače- neutralizirani put ka potpunom oslobođenju društva, pa onda i pojedinca, od ugnjetanja i tlačitelja svih fela i vrsta. Rješenje ovog problema kojeg idijoti pokušavaju riješiti već dvadeset godina moguće je sagledati materijalno i psihički. Prihvaćajući, kao i Jasmin, koncepciju novca u programatskoj stvari " Mi smo ovdje samo zbog para" (hehe), KUD Idijoti riješili su nas nedoumicama po pitanju materijalnog, pa tu, čini se, počinju psihički problemi.

Dok kod Jasminovih uradaka banalizirane graniči s nedostatkom dobrog ukusa, a logički propusti djeluju oslobađajuće, Idijoti se vrte u zatvorenom krugu zastarjelih utopističkih ideja priznavajući samo svoju nemoć dok novi, progresivni punk ostaje van njihova domašaja kao i moguće oslobođenje koje, čini se ne prihvaćaju. Štoviše, trendovska politička neopredjeljenost Idijota ukazuje na njihovu potpunu dezorijentiranost. Najmoćniji hrvatsko- istarski punk band još uvijek tumača gudurama Balka-

na odbacujući svoju lijevu putanju za neutralno Novo Vrijeme i Slobodu koja može proizvesti samo novo Novo Vrijeme i neku novu Slobodu. I što je tu progresivno? Što je tu toliko različito od Stavrosa? O tome i o još puno toga pričali smo sa Saletom.

• Što radite vi ovdje? Rekli ste da nećete južnije od Splita. Zbog ustaša.

Možda je i bilo nekih trenutnih paranoja, ali ja se ne sjećam da je itko od nas to rekao.

• Još niste napravili koncert u Jugoslaviji. Imate li nešto u planu?

Imamo pozive iz Srbije, a imali smo ih i za vrijeme rata... ali ekonomska situacija u Jugu je izrazito loša i nako da se s nekim ozbiljnim organizatorom složimo oko uvjeta povoljnih za nas. Oni imaju volje za dovođenje bendova iz Hrvatske ali nemaju love. To ti je problem. Otkad je rat završio već je desetak njihovih bendova sviralo kod nas. Orgazam, Partibrejkersi, Vlada Divljan, Rambo i da ne nabrajam dalje, jebiga. Ni jedan bend ni izvođač iz Hrvatske, računajući i Doris Dragović, nije imao pravi komercijalni koncert nego, ono, novogodišnje gaže i slično. To je apsurdno. Da je netko to rekao prije tri godine svi bi ga proglasili ludakom. A, jebiga, vidiš na što je došao ovaj svijet!

• **Kad ste zadnji put tamo svirali?** Zadnji put smo svirali u Beogradu u travnju 1991. godine na promotivnoj turneji za album " Mi smo ovdje samo zbog para".

• **Je li pank mrtav?** Pank je besmrtan. Ja već trideset

godina slušam priče da su trendovi ovakvi ili onakvi, da je pank živ, pa da je umro, pa da je opet uskrsnuo, pa što ja znam. Nama se sviđa, ljudima se sviđa i sve je u redu, ne?!

Ovaj bend, što god tko mislio, ipak prati neka mala karizma... Mi možemo pričati što god hoćemo, ali dvorana je večeras bila puna, jebiga.

• Namjeravate li u penziju?

Ljudi su iz dana u dan sve stariji. To je normalno. To je biološka neumitnost. Mi ćemo pit, ćelavit, rast će nam trbusi puni piva, imat ćemo bore, ali onog momenta kad se ja budem osjećao starim da to radim onda ću to prestati raditi, a i onda me možda starost opravda. Godine nisu nikakva prednost niti nedostatak.

• Da li bi svirali kao predgrupa za Jasmina Stavrosa?

Zašto ne, mogao bi nam on čak i svirati bubnjeve. Kaže čovjek da jednom rukom svira Bolero.

• Zašto ste promijenili riječi u Bandieri, pa je Komunistam zamijenjen Novim Vremenom?

Jesi li gledao film " Zbogom, moja konkubino! "? U njemu ti se ista kazališna predstava vrti cijelo vrijeme kroz tri državna sistema. Ta je pred-

stava cijelo vrijeme u konfliktu s trenutačnim sistemom... tako je Franci Blašković otišao do ekstreme govoreći " jebes Istria koja nije doživio tri oslobođenja"...Italiju, Jugu i Hrvatsku. Radi se o otporu protiv oslobođenja. Ni ja, ni mnogi drugi nismo tražili da nas se od ičega oslobađa. U biti, tom intervencijom u tekst govorimo o borbi protiv ugnjetavanja.

služiti narodu neka ide u ...!(?)

na kulture. Glazba je dio čovjeka i naravno da djeluje i na druge. Razlika je u tome što su se narodne pjesme, bilo gdje u svijetu, pjevale u krugu desetak ljudi. Ti to danas ne možeš raditi nego se služiš nekim umjetničkim trikovima kako bi se poruke prenijele. Postoji neki civilizacijski trend u posljednjih pedesetak godina u popularnoj umjetnosti da se pomoću začudnosti neke ideje pokušavaju približiti publici. Do sada je ta začudnost funkcionirala u smjeru civilizacija- periferija, pa su ljudi govorili: " Ajmo naprijed, kupi novog Fiću, Stojadina ili Opela, kuhalo novo, veš mašina i televizija." i svi su problemi života riješeni. A nije istina.

• **Što se novo događa u suradnji s Peterom Gabrielom u projektu WOMAD?**

Nakon etno festivala u Bogoti bio sam u studiju Real Worlda u Londonu gdje je snimao Tip s

Papue Nove Gvineje koji je nastupao na Womad festivalu 1997. godine, a sad mu tek izlazi ploča. Tako da oni imaju neku strategiju produkcije. Zanimljivo je to sve, ali je pitanje kada će se realizirati naša suradnja s njima u vidu izdavanja ploče s obzirom na ogromna sredstva koja oni u to ulažu, a koja im se trebaju isplatiti. Za sada smo mi u stalnim kontaktima i postoji mogućnost nastupanja na njihovim festivalima.

• **Reci nam nešto o novim projektima i albumima?**

A, evo, sad nam izlazi novi album na kojem radimo već tri godine, samo još treba finiše remix. Album će se

zvati Seljačka buna.

• Hoće li to biti nešto novo ili...?

Pa, evo, sad s nama svira Zlatko Glavinčić iz zaleđa Neuma. On svira ljericu i hercegovačke diple. To je novost, a sve ostalo je po starom, sempler i tako to...To će biti kombinacija nekih novih glazbenih dostignuća.

• **Čekaj, pa i rokenrol je nastao iz tradicionalne glazbe. Za razvoj rokenrola bilo je potrebno tridesetak godina i veliki broj raznih tradicionalnih primjesa. Može li se reći da etno glazba nastaje svojevrsnim razvojnim prećicama?**

Je, je. Ali je pitanje kako će se etno

glazba ili world music razvijati. Problem je što rokenrol i druga popularna glazba dolazi iz skupih studija i upravo je zbog toga rokenrol mrtav. Najveća razlika je u tome što world music dolazi sa periferije u centre zasićene skupom mrtvom muzikom. I upravo u tome se temelji globalni problem: hoće li se moći govoriti samo iz centara moći ili će moći govoriti i netko sa periferije. To je posebno veliki problem u Engleskoj koja je, ono, kolonijalna zemlja. Zato i postoje organizacije kao što je Real World koje imaju novca da takva nešto poguraju kako bi došli u situaciju u kojoj će periferija govoriti jednako glasno kao centar i bez tuđe pomoći.

• **Odakle tebi drskosti da određuješ koje ćeš tradicionalne primjese ubaciti u stvar, a koje ne s obzirom da se ipak radi o shortcut**

glazbi?

Jebeo je to. Ja nisam spavao zbog toga. Ali ako kulturu ostaviš na trakama, ona onda ne živi među ljudima. Postoji vrijednost koju treba sačuvati i ta odgovornost leži na meni kao izvođaču. Aki iz grupe Fundamental ima tu istu vrstu odgovornosti na sebi. Isfrustrira te kad netko sve to shvati banalno. To je težina naroda koja je veća i od države i u tome je prava ozbiljnost. Kad država prestane služiti narodu neka ide u kurac.

“Studenti, kao i penzioneri, vjeruju samo u ono što vide.”

S Ivicom Majčicom o tome što je korisno i unosno, o odnosu majke i djeteta kojeg ništa ne može zamjeniti, o tome kako u cijeloj državi nema novaca, kako je novinarima cilj da što bolje informiraju javnost, kako se jokeri iz rukava uvijek izvlače, o tome kako narod reagira kad netko kaže “nemamo”, kao i o tome kako bi bilo glupo da podružnice HAZa na Fakultetu za turizam i vanjsku trgovinu i na Veleučilištu međusobno suraduju

Razgovarao: Stjepo Gandolfi

• **Koliko trenutno imate članova i kakav je status Hrvatske akademске zajednice u Hrvatskoj i na Veleučilištu?**

Što se tiče našeg Veleučilišta, HAZ radi već godinu i četiri mjeseca, a članstvo broji oko sedamdeset članova, što bi tajnik mogao bolje znati. Što se same nacionalne udruge tiče, brojimo negdje oko dvadeset tisuća članova, od čega najviše na Sveučilištu u Zagrebu, oko 60 do 65 posto, zatim u Splitu, dok smo manje zastupljeni u Rijeci i Osijeku. Prema članstvu, a i dosadašnjem postojanju, mi smo još u fazi razvoja, tako da do kraja ove akademske godine očekujemo povećanje članstva na nekih 120 do 130 ljudi. Međutim, mi ne težimo nekim velikim brojkama, jer, velike brojke je teško održati, a i konkretan program je znatno lakše sprovesti u manjim skupinama.

• **Došlo je do nekih izmjena u sastavu predsjedništva HAZa na Veleučilištu. O čemu se radi?**

Pa, da. Postoji, kako i sami znate, smjena generacija na Veleučilištu. Stare generacije, koje su formirale HAZ, bile su, većinom, sa treće i četvrte godine. Eto, od našeg formiranja prošlo je već malo više od godine dana i moralo je doći do pomlađivanja u predsjedništvu HAZa. Neki su pošli na brod, ili su otišli zbog obiteljskih razloga. Svi su oni odustali zbog osobnih razloga, jer ne mogu istovremeno izvršavati vlastite obveze i obveze koje imaju kao članovi predsjedništva HAZa na Veleučilištu. Zato smo se odlučili na podmlađivanje predsjedništva. Tajnik će vam konkretno reći koja su nova imena u predsjedništvu... (Ivan Grizelj:) Pa, umjesto Đanija Kobilića na mjesto organizacijskog tajnika izabrana je **Daniela Pikić** (2. godina MUTD), zatim, na mjesto dosadašnjeg dopredsjednika, Lukše Jakobišića, izabrana je **Nikolina Ivanković** (2. godina MUTD).

• **Možete li mi reći nešto o trenutnim projektima HAZa na Veleučilištu?**

Svi naši programi su bazirani na poboljšanju statusa studenta, to jest, prvenstveno na njegov položaj u sredini u kojoj živi. Pri tome se misli na njegov financijski status kako bi što lakše i što brže prošao edukacijski program koji je pred njim. Također smo pokrenuli rješavanje raznih pitanja poput studentskog smještaja.

• **Spominjalo se i korištenje jednog dijela Hotela “Gruž” kao studentskog doma. O čemu se, konkretno, radi?**

Da, to je naša inicijativa za rješavanje pitanja studentskog smještaja. Razgovarao sam sa gospodinom **Klobučarom** koji obavlja dužnost upravitelja tog hotela, i uspjeli smo postići, prema najnovijim saznanjima, da se odobri 15 soba u hotelu. Kako je hotel u većinskom vlasništvu Grada, odnosno nekih 65 posto je u vlasništvu Grada, razgovarali smo sa pročelnikom za gospodarstvo, gospodinom **Katušićem**, i odobreno nam je ono što smo tražili. Studenti će tako u Hotelu “Gruž” plaćati 550 kuna mjesečno za korištenje sobe, u što je uključeno centralno grijanje, voda, struja, ali bez mogućnosti spajanja telefona. Razmišlja se i o mogućnosti uvođenja doručka, u čemu se malo razlazimo jer smatramo da u samom programu svih turističko-ugostiteljskih objekata, uz noćenje, obično ide i doručak. Ide se i na dobijanje regresa jer je puna cijena sobe 700 kuna. Ra-

zliku od 150 kuna će studenti plaćati onda kada dobiju regres, znači, ne plaća se puna cijena od 700 kuna, već 550 kuna, a kad se dobije regres plaća se razlika. Tu subvenciju smo dobili od Grada, a već za narednu godinu će ova naša inicijativa bit uvrštena u proračun u iznosu od 40 000 kuna koje će grad refundirati Hotelu “Gruž”.

• **Znači da studenti već mogu računati na ovu alternativu?**

Da, već se može računati na ovakav smještaj.

• **Jesu li se neki studenti već odlučili na Hotel “Gruž”?**

Ne, studenti se još uvijek dvoume zbog toga što smo na prijašnjim plakatima imali navedenu cijenu od 700 kuna, a studenti kao i penzioneri, vjeruju samo u ono što vide. Student će, kad vidi cijenu od 700 kuna, reći: zašto bi se gnjavio sa tim kad bi mogao nešto slično tome postići u Lapadu. Međutim, kad se uzme da bi u Lapadu smještaj platio 200 DMA plus režije, a da mu je u hotelu smještaj 550 kuna

napraviti prijedlog za legalizaciju lakih droga.

• **Zar ne mislite da je Hrvatska poprilično konzervativna što se legalizacije tiče? Već je i prijedlog o dekriminalizaciji uzburkao duhove u javnosti, zar ne mislite da dekriminalizacija ima šanse prolaska u zakon, ako se ljudima objasni o čemu je riječ, dok legalizacija nema realne šanse za prolazak?**

Pa, mi smo svjesni da se u svijetu, za razliku od nas, drugačije gleda na pitanje vrednovanja lakih droga i na dekriminalizaciju.

U Americi, predsjednički kandidat **Al Gore** izjavljuje da je kao mlad i sam uživao lake droge. Smatram da se na taj način potiče mlade u tom srljanju nizbrdo, a mi želimo to zaustaviti u začetku. Na taj način želimo zapravo zaustaviti one koje iskorištavaju mlade prodajom droge. Svaki onaj kod kojeg je pronađena smotka trave će biti kažnjen, a onaj koji uživa njegovo povjerenje i koji se koristi njegovim navika-

la?

Pa, vi ste se uhvatili jedne teme koja je poprilično diskutabilna za moje i vaše godine. Normalno je da će mladi ići linijom manjeg otpora i odlučiti se za ono što će ih manje boljeti. Ja bi svakom mladom savjetovao da se, ako počne koristiti lake droge, sjeti malo svoje budućnosti. Zar nije bolje odvojiti to vrijeme koje namjerava provest na taj način? Može li se ta inteligencija i trud usmjeriti u nekom drugom smjeru?

• **Recite mi zašto ste odlučili na suradnju sa udrugom “Katarina Zrinska” na ovoj peticiji? Što je bilo sa mogućnošću da se udruge “Luna” i “Orlando” pridruže u potpisivanju peticije?**

“Katarina Zrinska” nam se pridružila zbog toga što je to udruga žena. Svi znamo da udruge mladih i udruge žena mogu simbolizirati jednu obitelj. Tu su majke, dok sa druge strane imamo djecu, a odnos majke i djeteta ne može ništa zamijeniti. Prema tome, smatrali smo da se upravo glasom žena i glasom mladosti može toj dekriminalizaciji i lakim drogama reći ne, što je danas jako važno. Što se udruga “Luna” i “Orlando” tiče, razgovarao sam sa gospođicom **Anom Miličić** u vezi toga, međutim, ona je bila zauzeta zbog, što osobnih, što poslovnih, razloga, ali taj projekt je stigao brzo tako da se nismo uspjeli adekvatno pripremiti.

• **S obzirom na vašu povezanost sa HDZom, ali i povezanosti udruge “Katarina Zrinska” sa istom strankom, može li se i u tome naći razloga za suradnju na ovom projektu?**

Ne, u nikojem slučaju. Mi smo već prije razmišljali da se to pitanje pokrene na razini našeg Veleučilišta, međutim, potpora “Katarine Zrinske” u ovoj inicijativi nas je potakla da se orijentiramo ne samo na Veleučilište nego na cijeli Grad. Preko 500 potpisana nam jamči da je to bio pravi korak, a jedan od potpisnika je i bivši ministar turizma **Niko Bulić**. Ipak, imena nam uopće nisu bitna, bitna nam je samo moralna potpora potpisnika peticije.

• **Može li se to odustajanje od peticije na Veleučilištu i njezina realizacija na razini Grada prikazati kao strah od reakcije samih studenata koje taj zakon više zanima nego ostale stanovnike Grada?**

Peticija je prvenstveno bila namijenjena Veleučilištu, jer je ono, ipak, glavno stablo kojem mi pripadamo. Ali, pružila nam se prilika da to realiziramo na razini Grada, i ponovno pokretanje te iste teme bi bilo djelujuće, ali suviše. Sad spremamo anketu o studentskom smještaju, a kako trenutno nismo u stanju financijski poduprijeti novu peticiju nećemo ponavljati projekt.

• **Imate li se namjere povezivati sa već spomenutim udrugama mladeži u svrhu organizacije humanitarnog koncerta u Gradu?**

Da, u svakom slučaju. Namjera nam je da se zajedničkim djelovanjem omladine u Gradu poboljša status mladih. Razgovarao sam sa gospođicom **Anom Miličić**, kao i sa voditeljem udruge “Orlando”, i oni su se pokazali zainteresiranima za to. Na kraju, svi smo mi mladi i sve nas tište isti problemi. Zajedno možemo učiniti više i razbiti trenutno mišljenje da je Dubrovnik grad koji živi samo tri mjeseca, dok ostalih devet mjeseci vlada mrak i tama, odnosno da se ništa ne događa.

• **Kako se snalazite sa financijama?**

• **Okavite, od Studentskog zbora smo**

dobili 5 000 kuna. Svi znamo u kakvom je stanju Studentski Zbor koji prima novac od Ministarstva. U cijeloj državi nema novaca, što se preko Studentskog zbora odražava i na nas, tako da smo poprilično ograničeni u projektima. Studentski Zbor nam je izišao u susret kod projekta “Edukacija komunikacijskih vještina” održanog u Lošinjima od 15. do 23. kolovoza, gdje nam je odobrio već spomenutih 5000 kn. Taj novac smo iskoristili i moramo im se zahvaliti na tome, jer su nam pomogli. Ostale troškove, kao prisustvovanje članova Predsjedništva radu Nacionalnog predsjedništva HAZa u Zagrebu podmirujemo iz ostalih donacija. Ovim putem se zahvaljujemo gospođi iz Dubrovačke Banke.

• **Je li novac dobio od Studentskog zbora sav utrošen u već spomenuti projekt na Lošinjima?**

Ne, ovako. Otvoren je proračun na Veleučilištu, gdje pohranjujemo novac dobio od raznih donatora, i gdje svaki student može doći i provjeriti stanje računa. S tim novcem plaćaju se karte (avinske i ostale), kojim se omogućava sudjelovanje na nacionalnim sjednicama Predsjedništva HAZ-a i ostalim projektima, ali i razni drugi troškovi. Sigurno je da nismo potrošili sav novac, odnosno, nije sve potrošeno na Lošinj. Prvenstveno smo išli na to da nam se, kod izdavanja tog novca, pripomogne u financiranju troškova puta, jer se do Lošinja može samo autobusom i kasnije brodom. Sami, iz vlastitog džepa ne bi mogli financirati taj put. Lani nas je takođe financirao Studentski zbor, pa ne vidim razloga zašto nas i ove godine ne bi pomogli. Što se troškova na Lošinjima tiče, tim smo novcem uglavnom platili put.

• **Koliko je točno utrošeno na projekt u Malom Lošinjima?**

Nemam ovdje sve račune, ali pretpostavljam da je utrošeno nešto više od 2000 kn, s time da smo dio novca potrošili na olakšavanje boravka članovima HAZa.

• **Pričalo se kako vi trošite novac koji vam je dodijeljen u druge svrhe. Čak se spominjalo da je jedan dio potrošen na Vaš odlazak u Zagreb, a samo manji dio na programe HAZa. Imate li reći nešto u obranu od ovakvih glasina?**

• **Okavite, moj nedavni odlazak u Zagreb je bio u suradnji s Udrugom mladih “Luna” gdje sam sudjelovao na seminaru sa Forumom mladih za slobodu odgoja. Na taj put nije potrošena ni kuna HAZovog novca. Čitav smještaj u hotelu “Dubrovnik”, te ukupan trošak putovanja, platila je udruga “Forum za slobodu odgoja”, koju financira gospođin **Soroš**. Ne znam tko vas je krivo informirao, ali, novinarima je cilj da što bolje informiraju javnost. Što se tiče HAZovog novca koji ja tražim u Mladeži HDZ-a, mislim da je to potpuno smiješno jer sve troškove Mladeži plaća Hrvatska demokratska zajednica. Uprkos tome što je izgubio na prošlim izborima, HDZ je ipak ostala stranka koja na temelju dobivenih glasova sudjeluje u državnom proračunu. Prema tome, nikakav novac iz HAZa nije završio u blagajnama Mladeži HDZa ili u mome džepu. Dapače, svakim svojim odlaskom u Zagreb ostajem bez novca, ne kao što neki govore da se vraćam punih džepova.**

• **Uzimate li dio novca iz proračuna HAZ-a kao dnevnicu na putovanjima?**

Da, Na temelju dogovora Studentskog zbora i HAZa, troškove svih svojih projekata snosi HAZ sam. Tako, svaki put, kad odlazim na sjednice

sa režijama, odmah se vidi što je prihvatljivije.

• **Znači da praktički još uvijek nemate zainteresiranih za ovaj smještaj?**

Zapravo, i nismo htjeli navaljivati sa ovim, već smo išli do profesora **Milana Kiperša** koji nam je izašao u susret i s njim smo napravili jednu anketu koja će pokazati stav studenata o ovom projektu i njegovoj budućnosti. To svakako neće bit studentski dom koji će primati cca 100 studenata, već će taj broj biti negdje oko dvadesetak mjesta, što je za početak sasvim dovoljno.

• **Imate li namjeru pokrenuti stvaranje doma za veći broj studenata?**

Mi smo razgovarali sa pročelnikom **Katičićem**, i on je izrazio želju da ovo bude test koji bi se mogao primjeniti za naredne generacije, tako da ćemo još vidjet.

• **Nedavno ste imali i potpisivanje peticije protiv zakonskog paketa o dekriminalizaciji lakih droga. S obzirom da je danas, u većini zapadnih zemalja, tendencija da se dekriminaliziraju lake droge i da se samim time mladi kriminalno ne sankcioniraju, zašto baš takva odluka kad je većina hrvatske mladeži pozdravila taj prijedlog kao pozitivan?**

(Ivan Grizelj:) Ako mogu, ja ću odgovoriti na to pitanje. Naše predsjedništvo se složilo da trebamo ići zajedno sa Udrugom žena “**Katarina Zrinska**” u potpisivanju te peticije. Naš je stav, prvenstveno, s moralne strane, da droga nije nikakav izbor, a sa druge strane, dekriminalizacija je jedna od dvije stepenice prema legalizaciji. Mi to želimo sasjeci u korjenu jer ako bi taj zakon sad prošao vjerojatno bi se neko za godinu-dvije sjetio

ma, odnosno ovisnošću, on je zapravo daleko od naše stvarnosti. Oni voze skupe aute i uživaju na račun tih jadnih ljudi koji preko ovisnosti samo obogaćuju druge.

• **Znači da vam tu ne smeta samo dekriminalizacija nego cijeli zakonski paket?**

Ne, ne smeta nam samo to, nego tu treba zauzeti realan stav prema cijelom tom problemu, i sa društvene i moralne strane nači rješenje. Dekriminalizacijom se taj problem neće riješiti.

• **Zar nebi bilo lakše i prihvatljivije uživatelja lakih droga kaznit sa 500 kn kazne i mjesec dana dobrotvornog rada, nego sa 500 kn kazne i kriminalnom tužbom koja mu otežava zaposlenja?**

Da, ali vi, u stvari, donekle i opravdavate čovjeka koji je uhvaćen u prekršaju. Baš ako se taj čovjek kazni i da mu se da jedna opomena, te ga se, možda, godinu-dvije dana izolira, on će puno više naučiti nego na ovaj način, da ga se samo kazni sa 500 kn. Danas, za mnoge, ta svota ne predstavlja ništa. To će se samo platiti i ostat mrtvo slovo na papiru.

(Grizelj:) Još jedna stvar što se tiče lakih droga je i ta da sva istraživanja u Hrvatskoj pokazuju, primjerice istraživanja **Dr. Sakomana**, koji je jedan od vodećih stručnjaka na tom području, kako 100 posto narkomana kod nas počinje upravo na lakim drogama, a onda prelazi na teže.

• **Ipak, istraživanja van Hrvatske pobijaju teoriju doktora Sakomana. Samo 10 posto uživatelja lakih droga kasnije pređe na teške droge. Ali, udaljavamo se od teme. Možete li mi reći nije li to previše oštro? Nekoga tko počini tako minoran prekršaj, tako rigorozno kaznit? Ima li to smis-**

HAZA u Zagreb, sa podračuna HAZA pri Veleučilištu, odobravaju se sredstva za moje putovanje. To je nekih 700 kuna, u što ulazi cijena karte i jedna dnevica od 128 kuna, koju odobri gospodin rektor. Mi smo dobili novce koncem travnja, a sad je listopad. Uz moje odlaske u Zagreb na sjednice predsjedništva HAZA, i projekt na Lošinju, koji nam je upao u međuvremenu, možete pretpostaviti koliko novca ima još na računu. Trenutno, na računu imamo oko 1000 kuna, što možete i provjeriti u računovodstvu Veleučilišta.

• Jeste li se počeli pripremati za predstojeće izbore na Veleučilištu?

Gledajte, HAZ ne može predložiti svoje članove, nego to predlaže i bira svaka godina, odnosno odjel.

• Hoće li HAZ podržati neke od kandidata na izborima?

Mi ne možemo podržati pojedine predstavnike, jer, recimo, na "brodicama i lučicama" nemamo cijeli razred, tako da možemo podržati nekoga posebno. Da, mi ćemo predložiti neke ljude, a hoće li oni biti prihvaćeni ili ne, o tome ne odlučujemo. Mi dosad imamo sedamdesetak članova, a Veleučilište ima 3000 studenata. Vrlo je teško reći tko će upravljati tom masom.

• Imate li u vidu nekoga koga bi mogli, kroz izbore, predložiti za predsjedništvo?

Konkretno nemamo nekoga koga bi predložili. Za koga bi mogli reći da je on taj. Postoje razna imena, jokeri iz rukava koji se uvijek izvlače, ali o imenima ne bi više govorio. Vidjeti ćemo kad izbori dođu, a za sad se ne zna ni kad će izbori biti. Studentski zbor šuti. Svi šute. Prema tome, moramo se pripremati jednako kao i ostali. Hoće li izbori biti u prosincu, siječnju ili veljači, ne znamo, sigurno je da će Studentski zbor svima izaći u susret, tako da će se svaki student moći kandidirati, odnosno odabrati koji mu kandidat najviše odgovara.

• Imate li se Vi ili tajnik, Ivan Grizelj, namjere kandidirati na izborima?

Nemamo. No, kada netko kaže "nemamo", narod odmah reagira kako ponovno lažemo, odnosno da ponovno varamo ljude. Pri tome ne mislim da varamo ljude, jer ih nikad nismo ni varali. Međutim, postoji druga strana koja nas prikazuje u lošem svjetlu. Jednostavno, svaka udruga ima svoje simpatizere i svoje anti-simpatizere. Ne želim dati podatke koje netko može prikazati u drugom svjetlu i iskoristiti protiv nas. Ja osobno nemam takvih ambicija.

• Možete li nam reći što se događa sa HAZom na Fakultetu za turizam i vanjsku trgovinu?

Mi se čujemo sa gospodinom Radovićem, ali nije na nama da upravljamo njima. Oni pripadaju Sveučilištu u Splitu tako da su oni odvojeni od nas. Dodirne točke sa njima su iste kao i sa "Lunom" ili "Orandom", a to je boljitak mladih u Gradu.

• Znači, nemate nikakve zajedničke projekte?

Ne, nemamo nikakve zajedničke projekte, i glupo bi bilo da imamo.

• Kako uspijevaš razviti svoje funkcije i odgovornosti s obzirom da si član Mladeži HDZa i jedan od istaknutih članova HAZa?

Uspijevam ih razviti zbog toga što ne uvodim politiku na Veleučilište. To može potvrditi i svaki član HAZa. To potvrđuje i činjenica da u svom članstvu imamo i članove Foruma Mladih SDPa. U svom privatnom životu smatram da svaki čovjek ima pravo odluke koju će političku stranku podržavati, i ne vidim razloge zbog kojih se u Hrvatskoj stvorila averzija prema HDZu. Ovu vlast poštujem zbog toga što je legitimno izabrana, jednako kao i bivša vlast. Ne vidim razloge zašto bi netko smatrao da ja lobiram za HDZ ako obavljam obje dužnosti.

• Možeš li nam reći koliko ima članova Foruma Mladih, a koliko članova Mladeži HDZa u HAZu?

Pa, iako će vas to malo iznenaditi, jedini član Mladeži HDZa u HAZu na Veleučilištu sam ja. Osim mene nema niti jednog drugog pripadnika Mladeži. Što se tiče Foruma Mladih, ne mogu vam točno reći jer neznam tko je sve u Forumu, ali pretpostavljam da se brojka kreće negdje oko 10 ljudi.

Denis Latin, autor i voditelj Latinice

"Imaju ljudi svoju pamet. Valjda..."

Denis kazuje kako je Televizija prevelika i preglomazna s previše zaposlenih, a premalo kreativnih, o novom direktoru koji daje totalnu slobodu, o tome kako na Balkanu svi ljudi razumiju, više-manje, jedan jezik i o tome kako ono što je proteklih deset godina bilo vrijednost, danas to više nije, te kako se onima koji pozivaju na rušenje demokratskog ustroja ove države ipak ne može davati prostora u medijima, kao i o talk-showovima kao formi koja traži incident

Razgovarao: Lukša Čičovački

• Kolika je odgovornost na osobi koja kreira javno mišljenje?

To je osjetljiva stvar, moja misija ima ogroman utjecaj... To se može i izmjeriti. Jedna stvar je gledanost emisije, koja je prošle sezone bila veća od dnevnikove, a druga je stvar u tome što se u toj emisiji razgovara, pa se o onome o čemu se u njoj pričalo kasnije razgovara u kafićima, u tramvaju. Dakle, ona inzistira na razmišljanju pa nije baš svejedno što ćemo mi pokazati u njoj... Problem s kojim se mi stalno suočavamo je taj što nastojimo prezentirati sve stranke i svima dati prostora. Problem je, nadalje,

ili na javnoj. Kako ja radim za javnu televiziju, prva je funkcija moje emisije društvena, a gledanost dolazi poslije toga... tako da sada nema onakvu potražnju kakvu bi na komercijalnoj televiziji mogla imati.

• Bili ste često cenzurirani. Pitate li sada od autocenzure?

U periodu do 1995. godine bilo je dvadesetak emisija koje nikada nisu bile prikazane. Poslije je to prestalo jer sam se odlučio na jedan radikalniji potez. Otišao sam u privatnu produkciju na lokalnoj televiziji i na taj sam način mogao slobodno raditi iako me manje ljudi gledalo pa sam imao i manjeg utjecaja. Sada je situacija idealna. Radim na javnoj televiziji s velikom gledanošću, a istovremeno mi je novi direktor dao totalnu

uvrijeđeni jer nestaju njihove privilegije iz proteklih deset godina. Međutim, interes javnosti je da svi budemo jednaki, da sve bude čisto i transparentno. Da svi imamo jednaka prava bez obzira u što vjerujemo, koje smo nacionalnosti ili kako smo spolno opredjeljeni. U jednom civilnom društvu to ne smije biti bitno za položaj pojedinca u društvu.

• Vlada je napravila jedan čudan potez. Nije previše dirala u HTV. Zašto?

Da, nisu. To je politika koja se meni baš ne sviđa. To je, ono, tipa, nećemo mi sada dirati televiziju da se ne bi nas diralo kad dođe neka druga vlast. Mislim da su to krive teze i da jedini pravi kriterij mora biti profesionalizam, gledanost i kvaliteta. Treba raditi na profesionalizaciji televizija jer je ona u proteklih deset godina potpuno uništena. Premalo je znanja o tome kako treba raditi program. To je najveći problem. S druge strane, postoji pritisak da svi ostanemo na svojim mjestima, što je nemoguće. HTV je prevelika i preglomazna televizija s previše zaposlenih a premalo kreativnih.

• Televizijski su novinari, čini se, ostali ošamućeni pasivnim odnosom vlasti prema HTV-u. Osjeća se pomutnja i zbunjenost. Kako to komentirate?

Ja se tu ne slažem sasvim. Nužno je dati sve informacije, ali onima koji pozivaju na rušenje demokratskog ustroja ove države se, ipak, ne može davati prostora u medijima. Mora se voditi računa o interesima birača koji su 3. siječnja dali svoj blagoslov za neke promjene. Problem je u tome što se u nekim stvarima odustalo od promjena. To će birači sigurno saznati. Birači traže radikalne promjene, a politika, u strahu od ostatka starog sistema koji se bori za privilegiranje, odstupa, a to se vidi i na HTV-u. Televizija uvijek zrcali ono što se događa u društvu i pokazuje kakvi su odnosi iznutra ili izvana.

• Postoji ideja uvođenja ocjenjivanja sposobnosti i profesionalnosti novinara na HTV. Što vi mislite o tome?

Ja se baš i ne slažem s tim. Mislim da se svatko potvrđuje svojim pojavljivanjem na ekranu. Ocjenjivanje sposobnosti je samo prva stepenica, u obliku audicije, ali mislim da se tu prije radi o tome da se na taj način pokušava riješiti onih koji su stvarno suvišni, a da to ima neku formu i ne ovisi o ničijoj odluci.

• Jesu li talk-showovi novinarstvo, a ako jesu, jesu li žuti?

Talk-show je forma koja traži incident i taj incident moraš napraviti u studiju. Problem je u tome što se često zna u tome pretjerati. Pogledaj, na primjer, Springera. Kod njega se ljudi znaju ubijati i slično. Talk-show traži da se život prenese u studio, a

u životu ima i lijepih i ružnih stvari. Sad je samo pitanje da li mi te ružne stvari moramo prikazati i u kojoj mjeri. To je pitanje kodeksa profesije. Nekad se taj kodeks mora prekršiti da bi se poslala jasna poruka, ali javna televizija ima neka svoja pravila i uvijek ih se treba pridržavati. Komercijalne televizije dopuštaju sve jer žive od reklame. Trebalo bi zakonima ograničiti što će se na takvom televizijskim postajama prikazivati iako puno toga, u biti, ovisi o savjesti samog novinara.

• Je li moguća kontrola situacije u studiju?

Pravi način kontrole situacije je izbor gostiju. Ja moram znati sve o njima i znati što će oni reći. Koje su njihove teze. U scenariju je sve to jasno napisano, ali gledateljstvo traži malo incidenta. Sad je samo pitanje kakav incident dopustiti u emisiji.

• Dakle, cijela stvar je pod kontrolom?

Da, je. Kod mene je, najvećim dijelom sve pod kontrolom. Moguća su neka odstupanja, ali ona su minimalna.

• Kada bi radili emisiju na temu seksualnog opredjeljenja, tko bi bili gosti?

Ja svoju emisiju baziram na dva elementa. Prvo su ljudi koji teoriziraju o određenoj temi, dakle, političari, znanstvenici, civilne udruge, a s druge strane su primjeri. Pet, šest ljudi mora govoriti o svojim iskustvima vezanim za tu temu. Nažalost, kod nas nije još sazrela situacija za takvo nešto. U svakom slučaju, emisija bi se temeljila na definiranju problema kojeg ti ljudi imaju i na nalaženju načina kako im pomoći.

• Jeste li razmišljali o tome da jednu od emisija posvetite studentskim problemima, naročito sada kada se priprema novi zakon o visokom obrazovanju koji bi trebao uvesti velike promjene?

Ne. To je uvijek bezveze. Ograničiti se na jedan dio populacije. Gubi se šira dimenzija a čim se dotakneš zakona, to je odmah dosadno. Ako tako postaviš emisiju ona neće biti interesantna.

• Kolika je, zapravo, angažiranost vaše emisije? Je li ona samo snimka stanja ili nešto više?

Da, u emisiji nedostaje komentar, ali kada ti objaviš deset informacija koje su istinite, ti već podižeš sumnju u javnom mišljenju koje počinje reagirati. Ne možeš ti ljudima govoriti što je dobro, a što nije. Imaju ljudi svoju pamet, valjda.

• Je li ijedna Latinica pokrenula javnost u pravcu rješenja?

Bila je tema "Treba li dopustiti građanima Republike Srpske da ljetuju na Jadranu?" Anketa je pokazala da je većina protiv, a već slijedećeg dana se Milo Đukanović ispričao Hrvatima u Cavtatu. Ne tvrdim da je to bilo zbog Latinice, ali je i to neka posljedica naše emisije. Mi ipak utječemo na javno mnijenje, a to je najveća vrijednost, ali i velika odgovornost.

što su neke stranke u neskladu s javnim interesima jer neki još uvijek koriste govor mržnje i pozive na oružje, a to se na javnoj televiziji ne bi smjelo čuti.

• Svojevremeno ste Antu Pavlovića sjajno reklamirali u Latinici. Taj je čovjek nedavno završio u zatvoru. Kako objašnjavate taj "marketinški" potez?

U Latinici je bilo jako puno žutla. Mislim da ga sada ima puno manje. Kako ja kao autor sazrijevam, tako se i ona bavi ozbiljnijim stvarima. Moram reći da je to bilo 1993. godine, kada je postojalo zasićenje ratom i politikom, pa sam htio napraviti nešto drugačije, bavio sam se marginalnijim temama i to je u ono vrijeme bilo ok... Sada se događaju slične stvari kao onda. Dolazi do ponovne promjene društvenih vrijednosti: društvo je sebi odredilo jedan drugi smjer. U tome mene zanimaju neke pojave poput nepotizma, korupcije, ratnih zločina BiH i nekih drugih političkih stvari, a tu nema prostora za takve kao što je Ante Pavlović. On je bio plod jednog vremena. Bio je zabavan, ali malo problematičan, pa je tako i završio.

• Znači kad dovedeš problematične ljude dobiješ zabavniju emisiju?

Pa da... Tu ti skače gledanost. Međutim, nije svejedno da li emisiju radiš na komercijalnoj televiziji

slobodu.

• Hoće li neemitirane emisije ikada biti objavljene?

Ne, nema potrebe da to ide zato što su te emisije nastale u jednom vremenu za jedno vrijeme. Bilo bi deplasirano da se to emitira.

• Kako komentirate iznajmljivanje trećeg programa HTVa lokalnim televizijskim postajama?

Da, treba se donijeti novi zakon o televiziji u kojem je predviđeno da se treći program oduzme HTV-u i da ga država da u najam onome tko to bude htio. To je ok, jer je Hrvatska prevelika za tri programa. Realni okviri za nas su dva javna programa i jedna komercijalna televizija.

• Znači, postoji mogućnost da komercijalne televizije konačno postanu komercijalne?

Da, da jer će pokrivati puno veći teritorij. No, ono što se zaboravlja, a dobiva i neke političke konotacije, je to da na Balkanu svi ljudi razumiju, više-manje, jedan jezik, pa netko, tko želi ulagati u televiziju, nikada neće raditi samo za Hrvatsku, već će raditi za cijelu regiju. Na taj način će jednu reklamu ili oglas plasirati puno većem broju stanovnika.

• Kako komentirate činjenicu da promjenom državne vlasti nije došlo do većih promjena na HTV-u?

Ovo su turbolentna vremena kada se društvene vrijednosti mijenjaju. Ono što je proteklih deset godina bilo vrijednost, više to nije. Oko toga nastaju problemi. Mnogi se osjećaju

Amsterdam, grad u kojem ćete se dobro osjećati

Piše: Monika Grdiša

Ako u grad dolazite avionom imat ćete super pogled, ali ako niste te sreće i dolazite s autobusom, baš i nećete biti oduševljeni. Iskrcati će vas na autobusnom kolodvoru, odmah do podzemne, u kojoj ćete se švercati, jer nećete imati pojma gdje se karte mogu kupiti. Kako ćete najvjerojatnije stići rano ujutro, nitko vas neće uhvatiti u švercu. Kad izađete iz podzemne, naći ćete se u središtu grada. Otuda polaze i svi tramvaji. Imaju čak i dva koja obilaze cijeli grad, tako da je to pogodno za razgledavanje (jeftinije ćete proći ako kupite karte za više dana). **M o ž e t e** pješaćiti jer grad nije prevelik, te iznajmiti bicikl. Atraktivno je i krstarenje kanala (13 do 15 guldena), koje traje od 45 min do 2 sata.

Obavezno sa recepcije svog hotela, hostela ili na nekom od kioska uzmite vodič kroz Amsterdam koji je besplatan, a uputi vas u sve; od disco klubova (u kojima puštaju jedino techno, a u rijetkim trenucima i house), preko klubova (slabiji je izbor za one koji slušaju funky, soul, jazz ...) do znamenitosti i restorana.

U glavnoj ulici nalazi se erotski muzej koji nudi atrakcije poput porno filmova iz 50ih, te stolica u obliku muškog spolnog organa na kojoj se možete slikati. Od zanimljivosti tu je još i kuća **Ane Franck, Van Goghov** muzej, radionica dijamanata, pivovare u kojima imate besplatno kušanje piva, Nizozemsku verziju madame **Toussad's**, vjetrorenjače koje se nalaze izvan grada (sat vremena vožnje vlakom), te naravno nezaobilazna Red light district, ili četvrt crvenih svjetiljki, carstvo prostitucije

za cijenu (informacija: prostitucija je tamo legalan posao i njihove prostitutke imaju liječnički nadzor ali je kondom obavezan i bez ljubljenja).

Tu su i nezaobilazni coffe shopovi, gdje se može konzumirati trava. Shopovi su obično podijeljeni u dvije prostorije. U jednoj je "običan kafić", a druga je namjenjena za konzumente. Osim jointa možete kušati i neke druge stvari kao npr. Space Shake, shake s travom (s okusom banane, jagode, čokolade...), Space Cake (kolač od trave) ili Space Cookies (keksi od trave).

Ima mnogo različitih restorana, od meksičkih, kineskih, talijanskih do provjerenog Hard Rock coffeea i McDonalda. Cijene su umjerene, a Nizozemci jako pristupačni i dragi ljudi. Svi govore tečno engleski i čine sve da bi se turist dobro osjećao u njihovoj zemlji.

je i svojevrsan hram svim oblicima seksualnih užitaka.

Prijateljice noći stoje u izlozima i pozivaju goste. Tamo gdje je upaljeno crveno svjetlo znači da je slobodno, samo se trebate dogovoriti

Savjet za kraj: nemojte pokušati prevariti policiju i švercati travu, jer po povratku u Hrvatsku se gotovo uvijek vrši pretres. Mi i nismo baš toliko liberalna zemlja.

Ramo Hadžiomerović, predsjednik Udruge Zlatni zmaj

Razgovarao: Safet Đuderija

• O kakvoj se udruzi radi ?

Udruga je sportska. Udruga se bavi uglavnom borilačkim sportovima od kojih neki dosad nisu bili dostupni dubrovačkoj mladeži.

• Kako je strukturirana udruga ?

Udruga je podijeljena u sekcije, i to na: sekciju borilačkih vještina, koja objedinjava sve borilačke sportove, vaterpolo sekciju, gdje je objedinjeno maratonsko plivanje i vaterpolo, zatim imamo nogometnu, košarkašku i stolnoteniska sekciju.

• O kojim se konkretno sportovima radi ?

Imamo mnoge egzotične sportove kao što su kick boxing, karate, tajlandski boks, klasični boks, jiu-jitsu street fighting, koji podrazumjeva miks juda karatea i jiu-jitsu u jednu borilačku vještinu. Nešto slično je osnovao **Bruce Lee**, samo što je on obuhvatio više sportova. Borilačku vještinu street fighting imamo samo mi, a jiu-jitzuom se bave i klubovi iz Dubrovnika i Samobor.

• Jeste li već sudjelovali na natjecanjima ?

Kao udruga Zlatni zmaj nismo bili na natjecanjima ali ljudi koji vode udrugu i koji vode sekcije su osvajači medalja. Tako imamo bivšeg prvaka Dalmacije i bivše države, te jugoslavenskih turnira, kada to još nije bilo razvijeno u našoj domovini. **Darko**, koji se dugo bavio borilačkim sporovima u Nizozemskoj i Njemačkoj, trenirati će natjecateljsku sekciju, dok sam ja trener za rekreaciju i vodim grupu ovisnika u sklopu programa za odvikavanje od lakih droga kroz sportske aktivnosti. Mi za početak želimo predstavljati grad Dubrovnik kao amateri, a ako se poslije netko pokaže kao talent, mi ćemo mu omogućiti natjecanja, ali to je daleka budućnost. Trenutno smo zaokupljeni time da probijemo led te da pokažemo da Dubrovčani znaju i druge borilačke sportove, a ne samo karate i judo.

• Jeste li već počeli sa treninzima ?

Dosad smo imali samo kondicijske

treninge koje smo radili sa ovisnicima, a sada smo dobili od Centra za vanbolničko liječenje ovisnosti pomoć u opremi kojom smo uredili dvoranu u staroj bolnici gdje će ovisnici imati svoju terapiju. To se u Centru naziva terapijom, dok mi radimo na segmentu rehabilitacije i resocijalizacije kroz sport.

• Kako su podjeljeni programi ?

Imamo program za ovisnike koji imaju svoj termin i svoj program rada koji je drugačiji od drugih programa, zatim program za rekreaciju koji je ujedno i primarna prevencija. Također, radi se i sekundarna prevencija narkofilije, pod narkofilima podrazumjevam ljude koji puše travu i koje je policija uhvatila pa

dolaze kod nas na odvikavanje. Imamo i program koji će biti dostupan cjelom pučanstvu uz minimalnu članarinu. Taj program obuhvaća fitness i korištenje dvorane za borilačke sportove. Isto tako, imamo i program za natjecatelje, za one koji se žele natjecati i nešto postići. Dakle, mi ćemo omogućiti ovisnicima da se skinu s droge, a onima koji nisu ovisnici da nauče borilačke vještine. Namjeravamo početi podučavati samoobranu, ali to će biti poseban program koji će imati posebne termine radi smanjivanja gužve.

• Koliko trenutno imate ovisnika na rehabilitaciji ?

Imamo dvadesetak mladih punoljetnika i nešto malo maloljetnika. Broj ovisnika u grupi se mijenja. Naime, smanjuje se jer su se ljudi, po testovima, skinuli sa lakih droga, ali se i povećava jer dolaze novi ovisnici. Mi radimo izvanbolničko liječenje. Ne liječimo ih nekim psihološkim terapijama već im pomažemo da nadu zanimaciju.

• Dekriminalizacija, legalizacija ili niti jedno ?

Moje osobno mišljenje, bilo kao sportaša, bilo kao osobe koja radi sa ovisnicima, je da legalizacija nije potrebna jer se osoba koja koristi lake droge neće ograničiti na samo pušenje trave. Takva osoba će pušiti travu i kasnije će mu postati preblaga pa će preći na nešto jače, a to jače je opasnije i smrtonosnije nego trava. Ipak, mislim da je dekriminalizacija potrebna jer je nepotrebno da se od covjeka koji nije kriminalistički naravi pravi kriminalca i da se policiji pune dosjeji sa takvim ljudima. Mislim da bi policija trebala, umjesto da od tih ljudi pravi brojeve u policijskim dosjeima, pojačati nadzor nad onima koji prodavaju travu. Možda bi bilo bolje da oni zamjene dosje ovih mladih.

• Prostorije imate u staroj bolnici ?

Mi smo, za početak, dobili u staroj bolnici jedan kat, a kasnije smo dobili jedan cijeli blok zgrade koji je slobodan. Tu imamo tri dijela od kojih će u jednom biti rekreacijska dvorana i dvorana za borilačke sportove, te dvorana za stolni tenis. U drugom dijelu će biti prostorije udruge gdje će biti operativna marketinškog odjela, dok u trećem dijelu planiramo otvoriti kantine, kao što u Zagrebu i Splitu postoje kafići u kojima nema alkohola ni drugih poroka, i najvjerojatnije jedan biljarski stol.

• Financije ?

Što se tiče financija, mi nemamo apsolutno nikakvu financijsku pomoć. Sve materijale koje smo donijeli i ugradili, osim opreme koju nam je Centar poklonio, skupili smo iz svojih džepova.

• Planovi za budućnost ?

Namjeravamo se dogovoriti s nekim od studentskih zborova da zastupamo njihov fakultet na studentskim natjecanjima u Ligi mladih jer mi imamo registraciju za nastupanje na studentskim natjecanjima i u Ligi mladih. Mi bi, prije svega, nastupali na amaterskim natjecanjima u kojima natjecatelji imaju zaštitnu opremu.

Ekonomisti u Rumunjskoj

U zemlji grofa Dracule

Studenti Fakulteta za turizam i vanjsku trgovinu nedavno su se vratili s ekskurzije u Rumunjskoj. Bila je to prva hrvatska ekskurzija u te krajeve. O njihovim avanturama i doživljajima pričali smo s Paulinom Lonzom.

Piše: Kate Bokšić

Putovali su preko putničke agencije **Eridan**, a putovanje je trajalo od 8. do 15. listopada. Put su započeli autobusom iz Ploča, pa preko BiH, Slavonije i Mađarske do Rumunjske. Prvu noć su proveli u mađarskom Szegedu gdje je u njihovu čast bila upriličena zabava u "ciganskom stilu".

Drugi dan posjetili su Bran sa legendarnim dvorcima Grofa **Vlada Drakule** iz 14. stoljeća. Od Paulina saznajemo da dvorac Grofa Drakule uopće nije stravičan ni pun paučine, već da je to jedan normalan, obnovljen srednjovjekovni dvorac s prekrasnim okolišem.

Doduše, nije sve bilo tako lijepo i krasno. Prva noć u Bukureštu nije protekla nimalo ugodno. Prema programu trebali su odsjesti u hotelu

s tri zvjezdice, a njih je dočekao hotel s dvije, koji po nekim međunarodnim standardima, kako Paulino kaže, ne bi trebao imati ni te dvije. Da bi stvar bila gora na recepciji su, prilikom prijama, dvije studentice bile opljačkane. Policija

Otmicare, naravno, nisu uhvatili, ali su studenticama dali potvrde na temelju kojih im je naše veleposlanstvo moglo izdati putne listove za nastavak putovanja.

U Bukureštu se svatko može zabaviti po svom ukusu, a da ne potroši previše novca. S jedne strane su elitna okupljanja, a s druge diskoteke namjenjene širim masama. Neki od studenata posjetili su i strip-tease bar. **S obzirom da se sigurno više nikada neću vratiti u Bukurešt, htio sam i**

se pojavila nakon sat vremena, s albumima potencijalnih počinitelja, a recepcionerka i čuvar su u početku tvrdili da nisu ništa vidjeli. Na kraju su ipak sastavili zapisnik.

taj aspekt vidjeti, pa sam malo i provirio u takve klubove...dojmovi su pozitivni. Svatko tko se želi dobro zabaviti može se dobro zabaviti, ali se mora sam angažirati, rekao je Paulino.

Festival mora

U sklopu Međunarodnog projekta o morima i oceanima u Dubrovniku i Korčuli održan je i deseto-dnevni znanstveno-kulturološki festival o moru. Na festivalu su organizirani koncerti tradicionalne glazbe, izložbe umjetnika na temu mora, raznovrsne maritimne aktivnosti, veslačke i jedriličarske regate, akcije profesionalnih ronilaca u čišćenju zaljeva, izlaganje gajete Falkuše koja je bila prezentirana na EXPO 98 u Lisabonu.

U programu festivala na Korčuli održana su predavanja o tradicionalnoj brodogradnji u Korčuli, rekonstrukcija pomorske bitke na Korčuli, prikazivanje filma o korčulanskoj brodogradnji, okrugli stol na temu **Marka Pola** i Korčule, prezentacija nagrade **Baldu Čupiću**, čitanja poezije, tradicionalni otočki plesovi, degustiranje lokalnih specijaliteta, predavanja prof. dr. **Oreba** na temu jedrenja i ostalih sportova na moru, predavanja o putovanjima Marka Pola u Kinu u 13. stoljeću, otvaranje izložbe **Tončija Gattia** i **Milija Jadrića**, izvedbe klapa **"Škoji"** i **"Blajke"**, te ronilačka škola **Miljenka Marukića**.

U programu festivala u Dubrovniku organizirana su predavanja o zaštiti regata klase optimist, svjetski glazbeni festival, UNESCO radionica i

delfina na Jadranu, izložba o kovanju novca u Dubrovniku, rekonstrukcija tradicionalnog hrvatskog brodogradilišta uz glazbu, poeziju, tradicionalnu hranu i pića, izložba ekološke udruge "Zelena akcija", različite izložbe o moru, jedriličarska

izložba slika, predavanja o modernim tehnologijama i obrazovanju, prikazivanje traganja i spašavanja na moru, simulacija požara i spašavanja na moru, te velika regata Rimini-Dubrovnik-Venecija bili su događaji koji su upotpunili ovaj festival. U glaz-

benom dijelu programa na Stradunu nastupali su sastavi **"Praying for the rain"** iz Italije, **"Cora colours featuring Ravi"** iz Indije, **"Essevi bar"** iz Izraela, te **Legen** i **Lidija Bajuk** iz Hrvatske. Glavni organizator cijelog projekta je britanska organizacija EuroCongress International čiji je glavni ravnatelj gospođa **Nicola Merton Richards** koja je istaknula važne ciljeve i svrhu održavanja ovog festivala u Dubrovniku vezane za podizanje ekološke svijesti, važnost ekologije mora, te povezivanje različitih kultura Mediterana. Vrlo je važno imati ekološku svijest kod mladih ljudi jer svaka akcija i osoba važna je za ekologiju i sve ono što je povezano s tim. Također, istaknuto je da su svi sastavi bili oduševljeni projektom i žele da se sljedeće godine održi četverodnevni glazbeni festival u Dubrovniku. Rečeno je da će sljedeće godine biti provedene akcije čišćenja mora i plaža u suradnji s ronilačkim klubovima i građanima, te da bi se studentske organizacije i nevladine udruge trebale mnogo intenzivnije uključiti u rješavanje ovih problema. (s.ž.)

playstation

Silent hill

Prve vijesti o ovoj igri glasile su: "kopija Resident evila". Iako je to donekle točno, proizvođač je, novim pristupom nekim aspektima igre, uspio stvoriti nešto dobro, dosada neviđeno u svijetu playstation igara.

Silent Hill s punim pravom zaslužuje oznaku "iznad 18 godina". Atmosfera dok igrate je tako stravična da imate osjećaj da gledate klasični horor i zato preporučujem da ne igrate ovu igru sami kod kuće u mraku.

Priča je da se nalazite u ulozi **Hary Mansona**, mladoga udovca koji sa svojom kćeri odlazi na odmor u Silent Hill. Nedaleko od gradića njihov automobil slijeće sa ceste. Budeći se iz nesvjesti Hary primjećuje da mu kćer nije u automobilu, pa kroz snijeg i maglu kreće u grad. Tako započinje najstravičnija PS igra do sada napravljena.

Silent Hill je pravi horor, kao stvoren za čitatelje **Stevena Kinga** i **H. P. Lovecrafta**. Tijekom igre Hary će se boriti protiv hrpetine čudovišta

iz noćnih mora, demona i stanovnika paralelnih svemira, no teško da ćete uspjeti cijelu priču, vezu likova i događaja u Silent Hillu potpuno shvatiti. Igra ima četiri završetka i preporučam da, ako budete igrali ovu igru, završite barem dva.

Igra nije potpuno izmišljena, naime, Silent Hill je ime groblja pokraj gradića Blodgett u američkoj državi Missouri o kojem postoje različite stravične priče. Samo igranje svodi se većinom na istraživanje i rješavanje zagonetaka ali i na ubijanje monstuma. Iako zagonetki ima dosta, nisu pretjerano teške, no u kombinaciji s neprijateljima ova igra zadati će vam dosta muka. Straha kojeg ulijeva sjećati ćete se još dugo nakon što ugasisite televizor...

(Playboy: gogo)

recenzije

Lunatic alias ?

Udruga mladih Luna izdaje list "Lunatic" i to u finansijsku pomoć Instituta "Otvoreno društvo". No, daljnje će djelovanje ovisiti isključivo o samofinanciranju

List kojeg stvara skupina od petnaestak novinara grafički nije loše izveden, a pokretači najavljuju mogućnost da list bude u boji. Glavna je urednica **Ana Milović alias Nagiko**.

Osim rubrike "Istinite isprijevi" koja govori o aktualnim temama, list je posvećen i novijim bandovima poput banda **Hatebreed**. U nastavku možete pročitati dva zanimljiva razgovora s predstavnicima dance scene kao što su **Ivana Banfić alias I. Bee** i dance skupina **ET**. Tu su još tekstovi o računalnim igricama, IRCu, Lunarij (svojevrsni vodič kroz događanja u proteklih nekoliko

mjeseci). Tu je i članak o malenim eko umjetnicima, o kulturnim crticama i drugo.

Da se ne bi izostavila bitna događanja, imamo i članak o Summer Rain Festivalu, te prilog o sportu (o utrckama automobila). Posebno bi želio izdvojiti članke o udruzi "Fenix", za zaštitu djece i mladeži od zlostavljanja i zanemarivanja, te vrlo zanimljive tekstove o Che Guevari i velikom potresu u Dubrovniku krajem 17. stoljeća.

Jedine zamjerke mogle bi se dati na pravopisne pogreške, te, donekle, na mali broj stranica koje list trenutno ima. Dakle, list bi mogao biti bolje lektoriran ali, bez obzira na to, list zaslužuje sve pohvale za ovaj pozitivni pokušaj što većeg sudjelovanja mladih u stvaranju ovog lista. (s.ž.)

film

Blairwitch project

Uh... and I do mean...uh! Sinoć, poslije posla, svratih do video-kluba da uzmem par filmova i među ostalima pokupim i "Blairwitch project".

Piše: Hobbit

UPočetak je toliko uzbudljiv da sam zaspo... shame on me, i spavao dok me nije probudio plač bebe...?..., a malo zatim i vriska troje isprepadanih teenagera u šatoru. Dok sam ja skonto što se događa oni su već, ko ljudi, trčkarakali u boksericama po šumi i vrištali. Mislim da vam ne moram napomenuti kako je brzo proradilo Rew na kanti koja se, iz prisitosti, naziva videom.

Počeo ja od početka... malo bolje pregledao film i dok je došlo do mjesta vrištanja i midnight jogginga zaključim da film, možda, i nije tako dosadan. Vjerojatno je većina već gledala film, a ako nije... pogledajte ga... nije toliko loš koliko neki govore.

Cijela radnja se odvija oko dokumentarca o vješici koja krade malu djecu 'nd stuff, te o troje studenata koji ga žele simiti. Oni odlaze u šumu da pronađu dokaze o postojanju vješice ili čega već. Ispitivaju ljude o pričama vezanim za tu temu i tako... sve u svemu, standardno ponašanje. E, sve je fino dok ne dođu u šumu kraj Lijes stijene, kod koje je, prema priči, pronađeno pet osoba s organima razbacanima naokolo.

Od tada počinju sranja... izgube se (žensko ko žensko, naravno, ne želi priznati da se izgubila i ona sve zna), po noći čuju čudne zvukove, korake, i tako. Prvi znakovi nečega čudnog su male hrpice kamenja, jedna čak i na stablu. Te večeri čuju i korake, te smijeh, nečiji. Naravno, ostanu toliko prisebni da

sve snime, počinje ih lagano hvatati paranoja i pomisao da su uletili u govna, počinju svade i optuživanja, ali svejedno nastavljaju klipsati kroz šumu u potrazi za nečim što ne znaju što je i di je. Uskoro nalete na čudna voodoo sranja što vise nakolo po stablima i skroz naskroz se isprepadaju, te hrabro odluče da je vrijeme za strateško povlačenje. Uskoro jedan od njih baci kartu po kojoj su se ravnali u potok i počnu prava sranja, a svaku noć im dolazi netko ili nešto i plaši ih, tek toliko, radi estetike filma. Sutradan otkriju da jedan lik nedostaje i čuju njegove vriskove u noći. Ujutro ispred šatora nalaze omot granja u kojem je nešto krvavo (nisam uspio vidjeti što je to točno). Već ih je panika uhvatila, i histerija, standardno ljudsko ponašanje, ali, ipak, sve snimaju...nije mi jasno kako netko tako isprepadan može stalno hodati po šumi s kamerom na oku umjesto da se okreće naokolo u panici koja je prikazana pred kamerom. Konačno dođu do razrušene kuće u kojoj su zidovi puni dječjih ruku, i oboje snimaju, vrište, trčkarakaju u podrumu... The End.

Film je odličan. Za pogledati jednom. Drugi put je već malo teže jer nema efekta iznenađenja i čini se glup, tada. Priča je izvrsno osmišljena budući da se temelji na mitu, a gluma studenata fenomenalna... na kraju sam mislio da je sve to istina, dok se, naravno, nisam informirao i saznao da je u biti sve zajebljivo i komercijala. Sve u svemu, pogledat jednom, ne i dvaput.

Napster vs. music industry

Napster je kompjuterski program koji služi za traženje, snimanje i međusobnu razmjenu MP3 datoteka.

Svaki registrirani korisnik Napstera dijeli svoje pjesme u MP3 formatu sa svakom osobom koja ima instaliran Napster na svom računaru. Na taj način je osiguran veliki broj pjesama do kojih može doći svaki korisnik Interneta za par minuta koliko je potrebno da se određena pjesma snimi. S obzirom da je korištenje Napstera potpuno besplatno i da je kvaliteta pjesama ravna CD kvaliteti, razumljivo je da sve to nije moglo proći mimo velikih glazbenih kompanija koje ne dopuštaju da im itko ugrabi makar i mali dio zarade.

Zabrinute činjenicom da se do svake pjesme može doći bez da se ide u trgovinu i kupuje originalni CD izvođača, podnijele su tužbu protiv Napstera zbog kršenja autorskih prava. Naravno, i sami izvođači, čije se pjesme razmjenjuju tim putem, dali su glas protiv Napstera, iako se i tu može naći par izuzetaka koji otvoreno staju na stranu Napstera, izdavajući svoje pjesme prvo na Internetu, ili čak samo na Internetu. Sama parnica na američkom sudu nije predugo trajala, te je donešena presuda da Napster krši zakon i da se mora ugasiti.

Napsterovi odvjetnici su podnijeli tužbu i slučaj je prenešen na viši stupanj, a sam Napster je nastavio sa radom. Broj korisnika sve više raste, tako da je, prema zadnjim istraživanjima, Napster instaliran na trećinu svih PCa u svijetu, a koristi ga više od 36 milijuna ljudi.

U međuvremenu su se još neki dosjetili iskoristiti Napsterovu ideju, tako da se trenutno na Internetu može naći cijela hrpa Napsteru sličnih programa za razmjenu glazbenih datoteka, s tim da je većina njih naučila lekciju i zaobišla sve pravne reference zbog kojih bi mogli biti tuženi. Najpoznatiji su Gnutella i Newtella koji za svoj rad ne zahtijevaju posebnog posrednika, kao što je slučaj kod Napstera. Samim tim izbjegnuta je mogućnost da glazbena industrija tužbom pokuša spriječiti njihov rad, jer je zato potrebno ugasiti svako računalo koje ih koristi, a ne samo jedno centralno kao kod Napstera.

Sve u svemu, Napster možda i neće opstati, ali razmjena glazbenih datoteka putem Interneta se teško može spriječiti, bez obzira na moćnu glazbenu industriju koja nastoji sve to srezati u korijenu. **Damir Gabeljic**

U.M.O. BOLNICA (kompilacija dubrovačkih bendova)

Piše: Joško Pulić

Kritičarsko zanimanje, ako ga tako možemo zvati, je uvijek u svim razgovorima, praćeno samo jednim i isključivo jednim osjećajem: ili čista mržnja, ili slaganje s kritičarskim osvrtom na djelo koje recenzira, tako da se može reći da kritičari nisu baš omiljene osobe, jer će uvijek postojati ljudi koji neće prihvatiti njegovo mišljenje ma koliko ono bilo iskreno i stručno. Stručno mišljenje, hmm... Mnogi će reći: Pa što ti znaš, koju si glazbenu školu završio da možeš ocjenjivati. Takvim ljudima je posvećen sljedeći redak: za recenzirati Glazbu dovoljno je imati Dušu. Zašto Dušu? Zato jer glazba nastaje dušom, bilo da je riječ o klasičnoj, pop ili elektronskoj (da, da) glazbi. Naravno, tu se nadovezuje sviračka sposobnost i time nastaje glazbeno djelo.

Dragi čitatelju, smatram da imam jednu veliku dušu i puno preslušano materijala u ušima, tako da me to čini sposobnim da razlučim što je glazbeno lijepo, a što ne. Budimo realni, pritisak na kritičare je velik, tako da je veliko postignuće nekog kritičara da napiše recenziju koja je vjerodostojna s njegovim osjećajima, bez obzira na utjecaje okoline. Posebno je teško ostati čiste glave i nepogaženog samopoštovanja u malome gradu kao što je to naš, gdje gotovo svakog pojedinca koji je sudjelovao na ovoj kompilaciji, svakodnevno sretnoš u prolazu i javiš mu se. Preslušavši prvi put ovaj CD odmah sam znao da ću imati moralne dileme, da napišem recenziju bez da pogazim svoje mišljenje koje je za mene svetinja, te da ne uvrijedim previše ljudi.

Razgovarao sam s nekoliko ljudi tražeći najbolji način da ovu kompilaciju predstavimo dubrovačkim studentima, no, uvijek bi dolazio do polazne točke. Polovica ljudi bi mi rekla da napišem što mislim, a druga polovica da "uljepšam" članak, da mu dam dobru kritiku, i to na račun toga što nitko prije nije napravio

ovakvo nešto.

Što sam odlučio, moći ćete pročitati. Također, tražio sam mišljenje od jedne osobe koju jako cijenim, a koja nema veze sa svim tim ljudima zaslužnim za ovaj CD, a koja će moći reći svoje mišljenje bez ikakvih konotacija i čistoga uma. Recenziju *Second opinion* potražite negdje u blizini ovog članka. Ono što slijedi jest moje viđenje stvari.

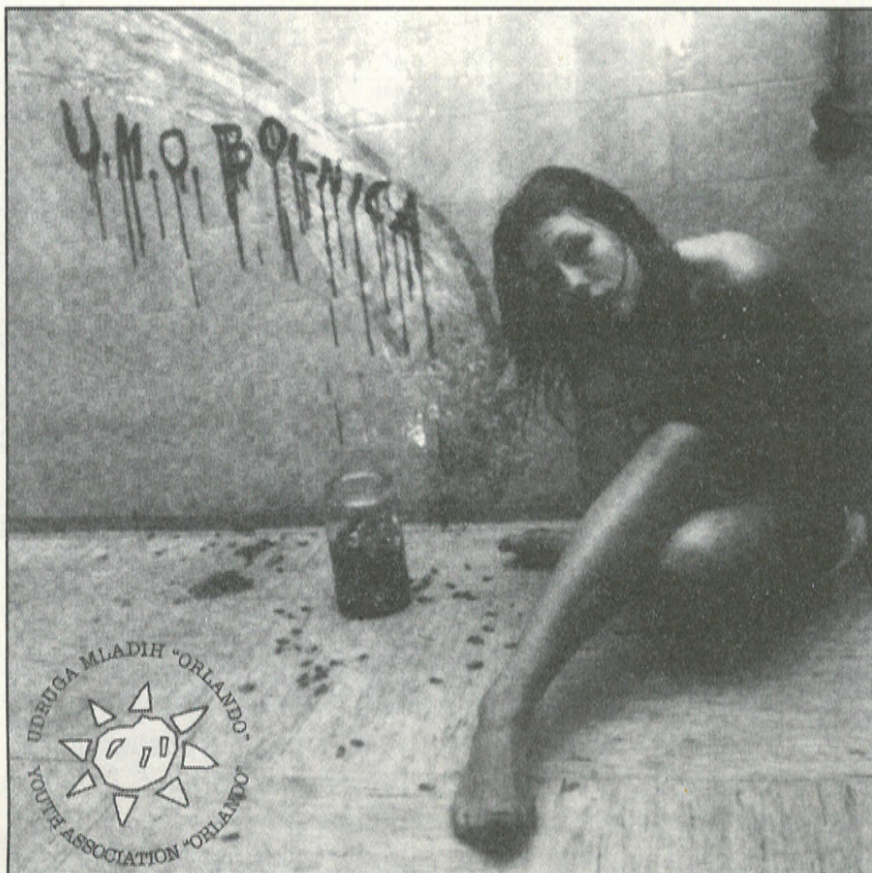
kompiuterske programe za pravljenje glazbe, koji su dostupni svakome. Hell, one najjednostavnije možete skinuti s Interneta za kojih desetak minuta. Mala usporedba, Francuska ima grupe kao što su **Air**, house majstore **Cassiusa**, **Daft punk**, Škotska velikane instrumentalne glazbe **Mogwai** (e to doista morate poslušati), Wales **Catatoniu**, **Manic street preachers**, Belgija art grupu **dEUS**,

Precious candy i njihova pjesma **Happy creatures**. Ugodno sjeban tekst, fina melodija (uhhh...do onog bubnjarskog dijela, kada se prekida mrak atmosfera i gotovo pa suze u očima), pjesma doista iskače svojom kvalitetom među ostalim. Ako su vas ovi redci dovoljno zaintrigirali, pjesmu možete skinuti s www.monitor.hr pod izbornikom *Nikad čuo*. Dakle, izuzev ove pjesme, ostalo je doista šit.

Da rezimiramo. Veliki je podvig Udruge mladih Orlando što je ovaj materijal ugledao svjetlo dana, čime se dosada dubrovačka scena nije mogla podići. Ovaj potez u potpunosti podržavam i nadam se da će ovakvih izdanja biti više, tj. da će mnogo mladih ljudi dobiti priliku da pokažu svoj rad. No, isto tako, izdanje CDa ne znači i kvalitetu, i to je najveći problem ove kompilacije. Jednostavno, treba ići dalje i istraživati nove predjele glazbe. Znam da će mnogi ljudi, koliko ih poznajem, reći zašto bi oni snimali opet, jer će ionako biti popljuvani u nekakvoj recenziji. No, dragi moji, vaš je posao da stvarate glazbu, i ako je ona dobra, ja ću vrlo rado napisati dobre riječi o njoj, no ako je ona šit, ja ću to isto tako bez problema reći. Moje mišljenje, na koje imam pravo, mogu javno iznijeti, jer to volim raditi i jer to od mene očekuje cijela redakcija **Gregala**, koja voli pročitati istinu. Bilo bi glupo i ružno lagati samoga sebe i ljude koji stoje iza mene.

Dakle, za one koji nisu ništa razumjeli, ako snimiš neko glazbeno djelo i objaviš ga javnosti, te dobiješ loše kritike, nemaš se zašto ljutiti, jer ja obavljam svoj posao, isto tako kao što ti snimaš glazbu. Izdajući svoj glazbeni materijal, pristaješ da se stvori javno mišljenje, i nemaš se što ljutiti ako je to mišljenje loše, a slobodno se veseli ako je mišljenje dobro.

Za kraj, moramo malo izblatiti (u dobroj tradiciji **Gregala**) i "glazbenoga" kritičara Dubrovačkog lista. Dotočni je naveo da je pjesma **Last caress** autorsko djelo **Metallice**, što nije točno. U originalu je izvode **Misfits**. Srami se.

Mislim da je cilj i glavna ideja glazbe da se ide dalje, nalaze novi načini da se pokaže neki osjećaj, a nikako da se ostaje na već otkrivenome. I to je ono što najviše zamjeram Orlandoj kompilaciji. Ništa novo, ništa svježe, sve je već viđeno (dejavu), i time se, po meni, ruši glavna ideja glazbe. Mnogi će me, po tko zna koji put, sada popljuvati: *kako možeš uspoređivati svjetsku glazbu s hrvatskom*. Dragi moji, lako, vrlo lako.

Tehnologija je danas dostupna svima, samo treba posegnuti. Ako gledate strane satelitske programe, vidjeti ćete gomile reklama za različite

itd. itd. Primjera je puno, a ja sam naveo samo najpoznatije. Ako vas ova tema zanima podite na Internet, mislim da će vas rezultati itekako iznenaditi.

Gradski bendovi djeluju izrazito zastarjelo, kao da su zaglavili u vremeplovu, i kao da se teško mogu izvući iz tog procjepa. Ima tu grupa za, gotovo, svaki već viđeni glazbeni pravac od punka preko rocka a la **Led Zeppelin**, do najnovijeg new breeda. Vjerovali ili ne, od ovih 15 pjesama koje se nalaze na kompilaciji nijedna nema ništa novoga što bi me zaintrigiralo ili iznenadilo svježinom ili idejom. U stvari, zainteresirali su me

Second opinion

Piše: Freak

Kao prvo, nerado sam pristao na iznošenje svoga mišljenja o ovom CDu. Zbog toga što se ne razumijem dovoljno u glazbu da bi bio objektivan, kao i zbog toga što prema pravcima glazbe na ovom nosaču ne gajim simpatije. Jedino što mogu učiniti je da iznesem svoje subjektivno mišljenje. Pa, počnimo:

- **Nitrotaste:** Shapes Smeće koje se možda sviđi ljubiteljima metalne dernjave.
- **Last Caress:** Danas nije moj dan Ovaj "danas" je očito bio onaj dan kad su snimili ovu pjesmu.
- **Precious Candy:** Happy Creatures

Vrlo originalna pjesma, posebno za našu domaću scenu, izrazito depresivnih tonova. Preporučam je onima koji su dobili nogu od djevojkice koju su jako i iskreno voljeli i koji su je poslije teško preboljeli. Mogli bi se naći u ovoj pjesmi i uživati u njoj.

- **Zoo Taboo:** Dah Visina Svirka koja jako podsjeća na svirke jednog domaćeg benda. Neću reći kojeg. To pogodite sami. Preporučam svima onima koji slušaju dotičnu grupu tj. funky glazbu.

- **Lešinari:** Balalajko Preporučam ljubiteljima zabavne domaće glazbe tj. popularnih narodnjaka.

- **Stage:** Orlandov Bolero Psihodelija pogodna za umna razvaljivanja.

- **Beyond the Oblivion:** Ascend Bolje smeće od Shapes koje ce se vjerojatno sviđjeti ljubiteljima metalne dernjave.

- **Quasimodo:** Ona Neuspjeli pokušaj miksiranja rocka i domaće zabavne glazbe. Ukratko smeće.

- **Trag:** Preko prozora Smeće na kvadrat. Možda se sviđi ljubiteljima grupe "RitmoLocof".

- **The Pressure:** Late Conclusion Smeće koje se možda sviđi ljubiteljima metalne dernjave.

- **Retro:** Tribute to Pastorious U ovoj grupi svira moj prijatelj pa ih ne smijem ispljuvati hehehehe. Ne, ozbiljno solidna svirka ugodna uhu.

- **Baby:** Il Natale Smeće koje bruka samo ime pjesme. Steta što zauzima mjesto na ovom CDu.

- **Paint Box:** Mi živimo... Odlična svirka vrijedna svake pohvale. Naprijed momci i samo se ne dajte komercijalizirati kao što su to našalost učinila druga dva slična domaća benda.

- **Gruhak:** Prijatelj Ništa posebno. Smeće koje se još i nekako može poslušati.

- **Mirsony:** Organizator kiše Solidna laganica koja je mogla i bolje zvučati. S ovom pjesmom ljubitelji laganice dolaze na svoje.

Ukupni dojam je za prolaz. Album pokriva skoro sve glazbene ukuse i dobro predstavlja mlade dubrovačke bendove. Mislim da će svatko pronaći barem jednu pjesmu za sebe.

poruke da ga pronađete (to će biti nešto teže, ali ne dajte se smesti, otidite do butige i naručite ga) i oživite, tj. probajte ga povezati sa svime lijepim i ružnim što vam se dogodilo u životu te to usporedite sa činjenicom da ste nekoliko sekundi stariji od maloprije i da ste sve bliži kraju. Kraju, koji će biti mnogo lakši i ljepši ako čujete Granddaddy. Možda malo (??) morbidno zvuči, ali vjerujte da je tako. To je najjači argument kojim vas mogu nagovoriti da preslušate ovaj album.

"To wake and be happy again." (j.p.)

Majne mjesečna kompilacija

ili kako sam bio jedan od 20 milijuna kršitelja zakona o izvođenju, presnimavanju, posuđivanju, razmjernjivanju glazbenih djela

Što je ovo?? Čemu to?? Zašto!?! Po kojoj logici? Tko si ti, po modni šminkeru?

Znam da vas ova pitanja opterećuju, ali neka mozgu rada. Uglavnom, napravio sam kratku listu pjesama koje ovih dana vladaju normalnim svijetom, pa tako i sa mnom. Ako me slučajno u prolazu vidite da skaćem i pjevam (na glas), možete se okladiti da to radim na zvukove jedne od ovih pjesama.

Ova vam lista može poslužiti i kao vodič što tražiti na Napsteru kada vam ponestane razloga za posjetiti na Netu, pa se lijepo opravdajte roditeljima: "Onaj anarhista i kršitelj zakona o pravima izvođača koji piše za Gregal me natjerao na to!!! Ja nisam kriv, njega krivite.!!"

U očekivanju vaših očeva koji nose palicu i telefonski račun, pozdravljam vas i uživajte u glazbi i Napsteru (dok možete?).

- Anastacia** - I'm outta love
- Bob Sinclair** - I feel for you
- Boomfunk MC's** - Freestyler
- Fatboy Slim** - Sunset (Birds of prey)
- Limp Bizkit** - Take a look around
- Foo Fighters** - Breakout
- Modjo** - Lady
- Placebo** - Taste in men
- Placebo** - Slave to the wage
- Sonique** - It feels so good
- Sonique** - Sky
- Spiller** - Groovejet (If this ain't love)
- Sugarbabes** - Overload
- Janet Jackson** - Doesn't really matter
- All Saints** - Black coffee
- Roni Size Reprazent** - Who told you

bonus tracks:

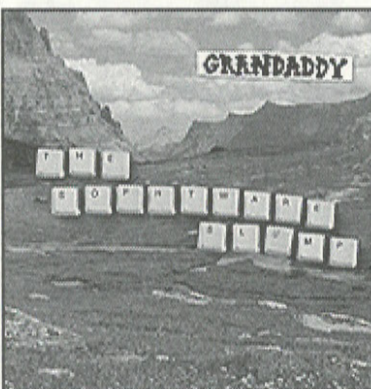
1. Limp Bizkit - My generation
2. Blur - Music is my radar (j.p.)

Granddaddy: The software slump / V2, 2000

Kompjuteri, ah, kompjuteri. Ma, ne samo oni, nego i cijela današnja tehnologija. Nikad nisi načistu jeste li u dobrim odnosima ili ti u pozadini tinja vaticna problema koja proždire sve pred sobom. Jeste li se ikad pitali kako je bilo živjeti u nekom malome ribarskom selcu prije devedesetak godina? Ja znam da jesam.

Momci iz grupe Granddaddy shvaćaju stvari. Svijet bez pogovora ide kvragu, i tome se nitko ne može usprotiviti. A što mi radimo? Trudimo se da proizvedemo bilo kakvu zanimaciju koja ne uključuje ljudski faktor, sve u želji da se stavimo sa strane, nedodirljivi. Otudenje je današnji način života. A tako je lako voljeti i biti voljen, no opet, mi ljudi smo čudna stvorenja.

Što se nalazi na albumu The software slump? Čista ljubav i

svjedočanstvo propasti. Ukratko, život od njegovog početka i tako, ah, brzoga kraja. Iskustva koja sam stekao prilikom slušanja ovoga albuma će biti zapamćena kao jedna od najintimnijih seansi koje sam proveo sam sa sobom. Nešto slično ovome mi se dogodilo (slušajući glazbu) još jedanput, možda dvaput. Čarolija, u isto vrijeme snijeg i sunce, prekrasni zalazi i crna noć...

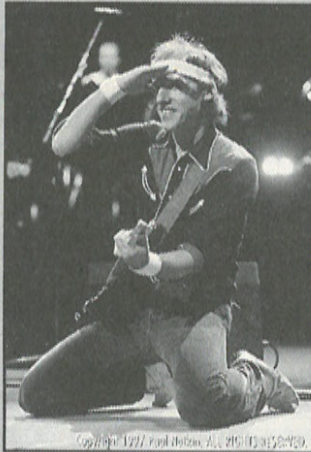
Vjerujte mi na riječ da ne znam što bi vam više dodao, osim pre-

Dire Straits

Krajem sedamdesetih je na području glazbe vladao punk i disco, ali se jedan mali engleski band ipak uspio izboriti za svoje mjesto u analima rock povijesti. Nastala 1977. godine kao pub-atrakcija, grupa Dire Straits je za relativno kratko vrijeme postala svjetski poznata dvoranska atrakcija zbog njihovih odličnih nastupa u živo i, za to vrijeme, mekanog zvuka sa utjecajima bluesa uz već legendarnu Knopflerovu virtuoznost na gitari.

Piše: Stjepo Gandolfi

Grupa je osnovana u Deptfordu, u Engleskoj, okupljena oko **Marka Knopflera** (gitara/vokal), njegovog mlađeg brata **Davida** (gitara) i studenta sociologije **Johna Illsleya** (bas). Uskoro im se pridružio i **Pick Withers** (bubnjevi), te su pod imenom Markove bivše grupe "Caffe Racers" počeli nastupati po punk koncertima. Na nagovor jednog od Pickovih prijatelja, grupa mijenja ime u "Dire Straits". Nekako su uspjeli skupiti 120 funti (za to vrijeme velika

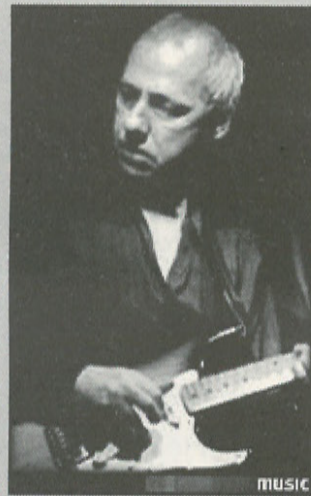
dovoljno mjeri da im predloži zajednički projekt. Album "Communique" ipak uspijeva doći do UK Top5 i US Top11, i postaje prvi britanski album koji dospjeva na prvo mjesto njemačke top liste.

"Making Movies" izlazi 1980. godine, a tokom snimanja tog albuma David Knopfler odlazi iz grupe. Kao zamjene dolaze **Hal Lindes** i **Alana Clarka** (klavijature). "Making Movies" i sljedeći album, "Love Over Gold" iz 1982. godine, predstavljaju promjenu u zvuku koji postaje "jači", više u stilu **Brucea Springsteena**. Slijede još neke promjene u postavi grupe: bubnjara **Picka Withersa** zamjenjuje

Terry Williams 1983. godine, a, kao dodatak grupi, 1984. godine dolazi i gitarist **Guy Fletcher**.

Dvostruki album "Alchemy: Dire Straits Live" izlazi 1984. godine, i potvrđuje grupu kao svjetsku stadionsku atrakciju. Produžene verzije pjesama "Romeo and Juliet" uz mračnu "Private Investigations" samo potvrđuju njihovu slavu.

"Brothers In Arms" iz 1985. godine u potpunosti iskorištavaju novosti koje pružaju CD i video tehnologija. Taj album je jedan od zaslužnih za popularizaciju CD-a i njegovog pretvaranja iz tehničke novosti u današnji nosač zvuka za masovnu upotrebu. Spot pjesme "Money For Nothing" koristeći novu tehnologiju kompjuterske animacije privlači mlade iz cijelog svijeta skrećući im

pažnju na jednu, u biti, neglamurnu grupu. Na Novom Zelandu grupa svira pred jednom desetinom ukupnog pučanstva, a procjene kažu da je svako deseto kućanstvo u Velikoj Britaniji posjedovalo primjerak albuma. Konačan rezultat je devetorostruka platinasta naklada u Americi, Billboardova nagrada za najbolju rock pjesmu i Grammy za najbolju rock izvedbu.

Slijedi "best of" kompilacija "Money For Nothing" iz 1988. godine, i album "On Every Street" iz 1991. godine. Popularnost grupe je već opala što se vidilo i po relativno slaboj prodaji albuma. Nakon toga je izdan još jedan live album, "On The Night", koji je sadržavao materijale sa njihove turneje 1992. godine. Sam album je prošao samo kao slabiji nasljednik albuma "Alchemy". Slijedi još "Live At The BBC" iz 1995. godine kao kolekcija starijih snimaka grupe, i "best of" album "Sultans Of Swing: The Very Best Of Dire Straits" iz 1998. godine.

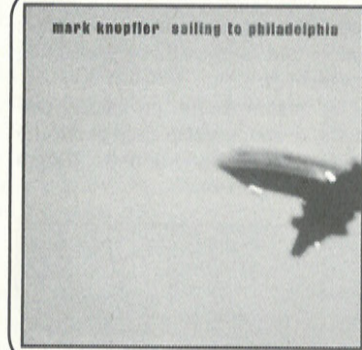
Nakon albuma "On Every Street" grupa bez službene najave prestaje sa radom. Većina članova od tada radi zasebno. Mark Knopfler sklada glazbu za filmove, radi sa svojom grupom "Nothing Hillbillies" i izdaje vlastite projekte. Za njegov album "Golden Heart" je rečeno da je po svemu album "Dire Straitsa" osim po imenu.

Ponovno okupljanje grupe? Tko zna, možda se uskoro to i dogodi.

Do tada imate novi Knopflerov album "Sailing To Philadelphia". Prva stvar sa albuma se već vrti po radio stanicama...

Diskografija

- Dire Straits *Dire Straits*, 1978.
- Dire Straits *Communique*, 1979.
- Dire Straits *Making Movies*, 1980.
- Dire Straits *Love Over Gold*, 1982.
- Dire Straits *Extended Dande EP Play*, 1982.
- Dire Straits *Alchemy*, 1984.
- Dire Straits *Brothers In Arms*, 1985.
- Dire Straits *Money For Nothing*, 1988.
- Dire Straits *On Every Street*, 1991.
- Dire Straits *On The Night*, 1993.
- Dire Straits *Live At The BBC*, 1995.
- Dire Straits *Sultans Of Swing*, Year 1998.

Test inteligencije-Mile

• Koliko rodendana ima prosječni čovjek?
1 2 3 5 10

• Neki mjeseci u godini imaju 31 dan. Koliko ih ima 28 dana?
1 2 3 6 9 12

• Je li na Islandu legalno moguće da muškarac oženi sestru njegove udovice?
Da ne ne znam

• Podijelite 30 s jednom polovinom i dodajte 10. Koji je rezultat?
Ne znam 10 35 50 70 90

• Ako postoje tri jabuke i vi uzmete dvije. Koliko vam ih ostaje?
Ne znam 1 2 3

• Liječnik vam da tri tablete i kaže vam da uzmete po jednu svakih pola sata. Koliko će minuta trajati tablete?
Ne znam 20 40 60 90

• Seljak ima 17 ovaca i sve uginu

osim njih 9. Koliko je seljaku ostalo živih ovaca?
Ne znam 1 3 5 7 9

• Koliko je životinja svakog spola Mojsije poveo na arku?
Ne znam 0 1 2 3

• Koliko novčanica od 5 kuna ima u tucetu?
Ne znam 1 3 6 9 12

Analizom rezultata Mile je svrstan u kategoriju "Debela pjevačica" što se, sa samo 4 točna odgovora, može smatrati srećom jer je za 1 bod izgubio kategoriju "Idijot". Valja naglasiti da je test prihvaćen s iznenađujućom ozbiljnošću.

Uskladimo toplomjere/ Menart, 2000

Dragi moji, sanjao sam o ovome danu. Konačno se pojavio i dao nam za pravo da ga dižemo u nebesa. Da, da. Ovo je hrvatski album stoljeća, desetljeća, vječnosti. Sorry, Urbane, znam da je naša ljubav velika, ali... stvari se mijenjaju, zar ne?

Piše: Joško Pullić

Uskladimo toplomjere je enciklopedija današnjeg života, crtani film koji nam kroz najjednostavnije slike predočava što to znači biti mlad u Hrvatskoj, točnije u Splitu. Ali, kako su sami rekli na tiskovnoj konferenciji povodom izlaska CD-a, ovaj "lijek" djeluje na globalnoj razini, i zaslužio je da bude u svakome domu, kao i Aspirin i Viagra (uhh...ovo nisam smio reći).

Nasljednik apsolutno briljantnog "Ping ponga" definitivno je premašio visoka očekivanja postavljena tim remek djelom. Tijekom prošle tri godine, od izlaska prvog albuma, mogle su se čuti svakakve zlobne priče kako je taj album krajnji doseg **Mladena, Saše** i **Luke**, te njihovoga prijatelja i producenta **Dragana Lukića**. **Lukyja**. **Luky** je svoju produkciju u veličinu i imaginaciju obradio na Urbanovom albumu "Žena dijete", i sav teret je ostao na trojici MC-ja.

Kao prave face, vratili su se još jači i pokazali da su glupost i zli jezici itekako ranjivi i da se mogu uništiti. Tekstovi su na albumu logičan nastavak prvijenca, što znači da su i dalje moćni i rasturaju zaostale kretene i lapane koji ne poznaju "ljudski i normalno", a podloge...e tu je druga priča. Kad ga jedanput čujete više vam nikada neće izaći iz uši. Vrhunska umiksanja svih mogućih i nemogućih sample - ova iz ex Yu vremena sa današnjim čarolijama studijske elektronike su pun pogodak i ogroman glazbeni napredak. Moj naklon **Lukyju** **The Wizardu**. Potpuno opravdan trogodišnji trud.

Album otvara "Odjeb je lansiran", stvar koja je zaslužila biti himna i soundtrack kojom bi mi mladi trebali rušiti ovu kulturnu noć i lakoglabena sranja, te ljude koje stoje iza njih, ali mi smo šonje pa će se to nažalost teško ostvariti. "Genije", heheheh... ah da... "Psihijatrija", mogu samo reći da se sutra stavljam na listu čekanja za taj odjel, što sam već odavno trebao učiniti. Šarene tablete su zaaakon!!!

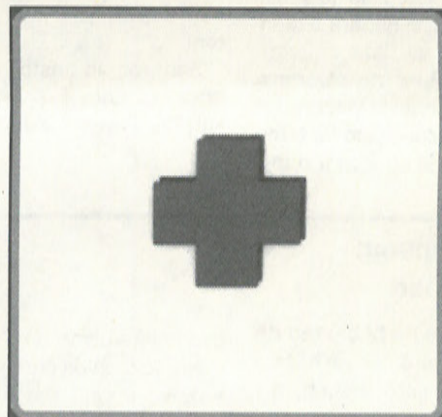
E sad cijela priča poprima malo tamnije tonove, u skladu sa gospodarskom situacijom. "Stari" je jingle koji najavljuje, po meni, vrhunac cijeloga albuma "Manipulacije #1". Priča o putu do uspjeha koji vodi kroz mnoge otvorene šliceve i teniske reketke. "Skener", tehnološka borba protiv kretenzima i gluposti.

"Obračun kod Hakikija""Tko je za bureek??? Ja, ja, ja, jaj....Ma kakva jaja, pitam tko će burek???". Apsolutno genijalna mix razbijačina ... Uglavnom, brodom preko Hvara stižu Mulder i Scully da uhvate TBF. Skaliidanaaaa...Skaliidanaaaaa...Gulp, imat ću dostojne protivnike....Tko se ne smije, ili je mrtav ili ne razumije hrvatski.

"Duplozofija" ...spektakl .. stvar koju obožavam čuti u Discmanu dok idem ulicom, vrhunski instrumental a la **Massive Attack** (Luky, volim te (()).

"Sve se vraća, sve se plaća" ... E jebiga sad, ne može sve biti šareno i slatko... Tužna priča obitelji poginuloga branitelja. "Kad zajašeš konja na magistrali za Had..."... Čuti i ne poželjeti nikome.

"Digni Luce Pauka" ... nastavak intergalaktičkih putešestvija iz "Daleko od zemlje". "Život je lijep"...Tipični dalmatinski svjetonazor. Pusti, sve će doći na svoje. Samo neka ja legnem. "Spazm"...**Massive**

Attack at their best. Zastrahujuće moćan i velebn zvuk, podjednako uspavanka i razlog za ne spavati cijelu noć od straha. Crno bijeli svijet mladih ljudi današnjice, bez ideje, zabave, mogućnosti, poticaja na život. Objašnjenje gomile upropaštenih mladih života i sjebanih budućnosti. "Prava ljubav" ... Pozaune i tromboni. Kad sam prvi put čuo na discmanu, išao sam ulicom i smijao se kao lud. Stvar priča o tome što se događa kad te pukne kemija (ne ona kemija). Mislim na ljubav. Životna lekcija. "Manipulacije#2" ... instrumental na kojem gostuje **Matija Dedić** za klavir.

Najvažnije što možete pročitati u ovoj recenziji je sljedeće: ako ste nezadovoljan mladi čovjek kojemu je dosta hrvatskog glazbenog smeća kojim smo svakodnevno okruženi iz medija (posebno sa **Proklete frekvencije 95,7**) i koji želi vidjeti da još uvijek postoje mladi i pametni ljudi koji teže Zapadu, ovo je album za vas i vrijedi za njega dati 120 kn. Vi ostali, koji ne spadate u ovu grupu, slušati ćete ovaj album i hvaliti ga svojim prijateljima, ali ćete znati da se baš vama TBF rugaju i biti ćete najgori suckeri. Nja, nja, nja, njaaa, njaaanjjaaa.

Odjeb je lansiran, i ja ga sljedim, te se smijem, jer znam da ima još ljudi kao što sam ja, s kojim ću se moći zajedno smijati kretenima koji subotom uvečer (i inače) urlaju: "Godinaa maaaa, varao si me..."

Dobra knjiga

J.R.R. Tolkien: Gospodar prstenova

Ova Tolkeinova trilogija definitivno je jedno od najljepših i najimpresivnijih djela znanstvene fantastike i s razlogom je u Britaniji proglašena za roman stoljeća, a jedna je i od najprodavanijih knjiga u povijesti nakladništva.

Dakle, prvo za one rijetke, koji ga još nisu pročitali (ili koji ne daju Bože još nisu čuli za ovo djelo) kratki sadržaj:

u davna vremena, u vatri Klete gore, iskovan su prstenovi moći: tri za vilin-kralje, sedam za patuljke, devet za ljude i jedan, najmoćniji, za gospodara tame. Kroz mnoge bitke i ratove u Međuzemlju svi su prsteni izgubljeni (osim vilenjačkih) uključujući i onaj mračnog gospodara što je uzrokovalo njegovo slabljenje i konačni poraz. No, jedan mali hobit, gospodin **Bilbo Baggins**, u potrazi za zmajevim blagom, i ne znajući pronalazi taj moćni prsten i čuva ga u svom posjedu do daljnjeg (ovo je iz jedne druge Tolkeinove knjige "Hobit", bilo bi dobro da to pročitate prije čitanja Gospodara prstenova, nije nužno ali ima smisla). Kako godine prolaze zla stvorenja kao što su orci, trolovi i varzi su se namnožili, a mračni gospodar tame **Sauron**, povratio je snagu i u zemlji

Mordor okuplja sile zla u želji da ponovo zavlada Međuzemljem. No, za potpunu pobjedu potreban mu je njegov davno izgubljeni Prsten Vldar koji će mu podariti moć nad svim ljudima, patuljcima i vilenjacima. Jedini izlaz za dobre narode je da se uništi prsten, a to se može

samo ako ga se baci u vatru iz koje je iskovan. Nezgodno je jedino što Kleta gora leži usred mračnog kraljevstva Mordor koje je pod budnim okom Saurona i njegove svite. Zato pozitivci osnivaju prstenovu družinu, pa se, u borbi protiv zla, ujedinjuju ljudi, patuljci, vilenjaci, čarobnjaci, potomci drevnih kraljeva i naravno hobiti, a sinovac gospodina Bilba, odvažni mali hobit **Frodo Baggins** preuzima najteži zadatak da u ime svih slobodnih naroda u Međuzemlju ponese teret Prstena na najopasnijem putu ikad poduzetom.

Sam roman sastoji se od tri djela: "Prstenova družina", "Dvije kule", i "Povratak kralja", ali ono što

ovo djelo izdvaja od drugih priča o zmajevima i čarobnjacima je Tolkienova želja za stvaranjem nove legende tako, vezano uz Gospodara prstenova, postoje i brojne knjige o povijesti, rodoslovljima, bitkama i događajima vezanim uz Međuzemlje, postoji čak i pomno razrađeno, pismo, jezik i kalendar tadašnjeg života. Originalnost likova i, recimo, povijesna povezanost događaja izrasla iz nevjerojatne pisčeve mašte, stvara svijet koji nikoga ne ostavlja ravnodušnim. Ovo je knjiga koju kad pročitate možete ponovno početi od prve stranice.

Ja sam je prvi put pročitala negdje krajem osnovne škole i poslije toga barem još 7 (slovima: sedam) puta. Ako vam se nešto čita, a nije stručna literatura, apsolutna preporuka je Gospodar prstenova. Naravno, uz pretpostavku da u vama još uvijek čuči onaj klinac ili klinca koji vjeruje da su u davna vremena svijetom hodali čarobnjaci, vilenjaci, patuljci, zmajevi i trolovi, a ljudi još bili dobri.

Za one koji nisu pretjerani ljubitelji fantastike, postoji i teorija da je Tolkien kroz borbu dobra i zla svojih izmišljenih stvorova u stvari opisivao tadašnje stanje u svijetu, ali moram priznati da se meni takvo gledanje na stvari baš i ne sviđa iz čisto subjektivnih, romantičnih razloga, ali tko voli... (**Željka Galik**)

Dobar marketing

Paulo Coelho: Alkemičar

Svatko od nas ima svoju osobnu legendu, svoj jedinstveni razlog pos-

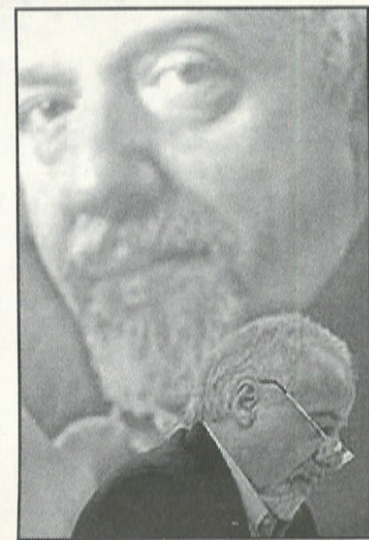
tojanja. Vjera u sebe i svoj san pomaže nam prebroditi sve prepreke. Ljubav je moćna sila, treba živjeti u harmoniji sa drugim ljudima, a ne težiti za materijalnim bogatstvima. Smisao života nije u pronalaženju onoga što tražimo već u samom traganju. Moramo skupiti hrabrosti i poći za svojim snovima, ostvariti svoj smisao života, a ne samo čekati da se nešto desi što će poboljšati naše živote. Budućnost je nešto što sami gradimo, a ne dočekujemo. A što ako napustimo sve i krenemo u potragu za svojom osobnom legendom, pa tek onda shvatimo da to uopće nije naša legenda, a mi smo izgubili sve što smo postigli živeći isprazan život? Ali, onda nas veseli i ispunjava činjenica da smo barem pokušali i da se nismo uljuljali u mrtvilo društva. Ima toga još...

U svakom slučaju, ove velike živ-

otne mudrosti po prvi put otkriva nam Coelho, odnosno, glavni lik njegovog apsolutnog bestsellera "Alkemičar", dobri pastir **Santiago** koji napušta svoje stado i kreće u ispunjenje svog sna: vidjeti egipatske piramide. Na svom putu on, polazeći od pretpostavke da ništa nije slučajno, slijedi znakove koji mu se ukazuju, te susreće razne ljude: mudrace, trgovce, razbojnike. No, on ostaje iskren, otvoren, ljubazan, ne teži za materijalnim bogatstvima, pa, zahvaljujući tome, postaje prosvjetljeniji i bliže ispunjenju svoje osobne legende.

Ovom knjigom Coelho nam pokazuje kako i filozofija ostarjelog hipija ima značajno mjesto u životu današnjeg čovjeka, a ogromna popularnost ovog romana dokazuje koliko je današnja beletristika pala na niske grane i koliko je ukus današnje čitalačke publike lako zadovoljiti.

No, ne mogu kriviti Coelho što je, valjda sljedeći svoju osobnu legendu, odlučio biti pisac. Tajna uspjeha ove knjige je u činjenici da je zadnjih godi-

na u svijetu porastao trend zanimanja opće javnosti za mistiku, istočnjačku filozofiju i traganje za duhovnim, tako da, manje više, sve napisano na tu temu, dospjeva na vrhove bestseller lista.

U svakom slučaju, knjiga je apsolutno trendovska i svi koji slijede modne trendove (a inače nisu veliki poznavatelji književnosti i ljubitelji čitanja) ne mogu si dopustiti da ne pročitaju ovu knjigu jer neće imati temu za razgovor kad njihovo snobovsko društvo povede raspravu o knjigama, pa bože moj, svi su naravno pročitali Alkemičara, i svima je to, naravno, najdraža knjiga, apsolutno savršena u svojoj jednostavnosti i naravno da je Coelho guru našeg doba i nakon ove morate pročitati i sve ostale naslove ovog genijalnog književnika.

Ja, mislim da ću, na žalost, propustiti to zadovoljstvo zbog poprilične količine nezainteresiranosti. (**Željka Galik**)

Maro Jović: Anavi

Imaš li bar nešto u čaši s imenom mojim,
Otpijaš li vino ili ga stariš nemirom zelenim,
Kruniš li dobrotu ili je za slabost vežeš,
Da li da dvojm ili da se borim?

Vosak se otapa polako,
Svjedca čekanje ne priznaje,
Vatra i dalje buktu jako,
Cima spremna je za vezanje.

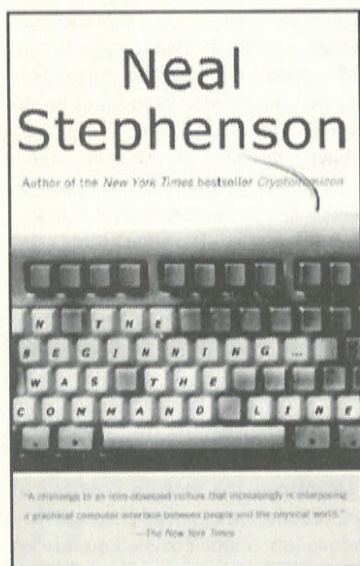
Alibi zima prošlih gluh je na oba uha,
Gomila neočišćenog snijega,
I sniješko bez imalo duha,
Nestat će sa pupoljcima novim.

Na obali čežnje svjetionik tiho žmiga,
Nahereno more nosi te neželjeno,
I bila oseka, bila plima,
Prova osjeća dodir prvih žala.

Amor viri iz oblaka jednog,
Rada se jutro, polja se steru,
Visibaba glavu podigla glasno,
Ođapnimo strijelu, sutra moglo bi biti kasno.

Neal Stephenson: Potpuni raspad

Daklem, čini se da bi bio red da opet nešto napišem, zar ne? Malo me ulijenilo ovo ljeto, heheh, a i

drugih se obveza imalo. Khm, Potpuni raspad: knjiga dobivena na 20 rodendan. Hacker **Hirohito**, protagonist, koji ima pretenzije postati američki ninja i boriti se za spas svijeta, petnaestogodišnja skejterica-kurir **Y.T.** (Yours Truly), ludi **Aleut Gavran**, manijak s "prenosnom" hidrogenskom bombom, koju stalno vuče sa sobom jer je povezana s njegovim životnim funkcijama (u stilu: *Oh, fuck. I'm dead, so, I guess, you will have to die, too*) i zli moćnik telekomunikacijskog imperija koji želi zavladata svijetom dovoljan su razlog da se

ova knjiga uzme u ruke.

No, kod prvog čitanja, iskreno da kažem, nisam shvatio ništa sve dok nisam došao do kraja. Tada se sve složilo. Tek tada, nakon 400 pročitanih stranica i, nekih, tisuću zaključaka kako je pisac lud ko Ljubišin konj, sve je stalo na svoje mjesto. Zaključak: to baš i nije tako loša knjiga kako se čini negdje pri sredini. O čemu se radi...

Prvo i osnovno je da današnja struktura države koju poznajemo kao US of A, ne postoji. Razbijena je na milion malih državica koje zauzimaju po nekoliko blokova ilitiga ulica velikog grada. Nalazimo se u dalekoj budućnosti u kojoj imamo beskrajno puno tehnologije i ostalih sranja kojih danas nemamo. Dakle, naš glavni protagonist, Hiro, radi kao dostavljač pizze za Cosa Nostra Pizzu **Ujaka Enza**, i glavni cilj u životu mu je da pizzu donese na vrijeme (što, naravno, odmah na početku usere), a u tome mu slučajno pomogne Y.T., te postaju partneri... i tu počinje cijela stvar. D mejn hacker **Da5id**, virtualni kafić Crno Sunce u kojem se nalaze sve glavne face, hipernice s podacima i virusima, drevni sumerski mit o nem-shabu, govoru koji posjeduje čarobni snagu, i bla bla bla...

Daklem, sve sto vam mogu reći je, da je knjiga stvarno genijalna i da bi je svaki ljubitelj SFa trebao pročitati i ostati zapanjen kako netko može biti toliko opaljen da je napiše, a mi još opaljeniji da možemo ostati zadivljeni. (**Hobbit**)

James Redfield: The Celestine prophecy (An adventure)

Kroz mistično približavanje 21. stoljeću posljednjih pedesetak godina u čovjekov svijet ulazi nova svjesnost koja se jedino može nazvati trnscedentnom, duhovom. Ta svijest inspirirala je mnoge moderne autore da perom iznesu svoju viziju ljudskog postojanja, viziju mistične istine. Tako Richard Bach na sve oko sebe gleda iz nekonvencijalnog kuta prikazujući ljudski život i čitav svijet kao savršenu iluziju koju bira naše duhovno biće u želji za samopoznajom. Istom tematikom bavi se i Redfieldovo Celestinsko proročanstvo, međutim realističniji pristup životu, te zanimljiva radnja čine ovo djelo pristupačnijem velikom dijelu čitateljstva.

Priča govori, (piše na koricama) o pustolovini jednog Amerikanca koji progonjen od vlasti kroz peruanske prašume traga za neuhvatljivim, drevnim rukopisom. Tajanstveni rukopis, kroz devet uvida govori o novom razumjevanju koje će ljudima pomoći da povijesna zbivanja stave u kontekst vlastitih doživljaja, da svijet oko sebe shvate kao slijed neobičnih podudarnosti, da međuljudske odnose raspoznaju kao nepotrebnu borbu za vlast nad emocionalnom energijom, te da uvide kako će se sve to odraziti na nas i na naš život u vremenu koje dolazi.

Autor na zanimljiv način stavlja u odnos povijesni razvoj čovječanstva, znanstvena dostignuća te

neke principe istočnjačkih religija pa možemo reći da djelo u potpunosti odiše new ageom. Jedine zamjerke mogu se uputiti na radnju koja je malo previše rastegnuta (što jes', jes'). Najbolji način da ovo kvalitetno djelo približim čitateljima je da prenesemo par misli iz pišćeve bilješke, a on kaže: "... kad jednom budemo razumjeli to što se događa, kad se uključimo u taj razvoj i nastavimo ga slijediti, ljudski će svijet izvršiti kvantni skok potpuno novi način življenja, način za kojim se težilo tijekom cjelokupne povijesti."

Piše: Miho Borković

Monika Grdiša: Sasvim običan muškarac

1. Na ulici

Bio je kišan i vjetrovit jesenski dan, utoliko da je izlazio samo onaj kojem je to bilo prijeko potrebno. Oni koji su se silom prilika našli na ulici brzinom munje su koračali do cilja. Ženama su "bježale" dobro namještene frizure i dizale suknje, a još su k tome imale probleme i sa kišobranama koji su bježali na suprotnu stranu. Sa muškarcima je bilo malo drugačije, ali niti njima nije bilo lako; kravate nikako nisu htjele stajati mirno, a i kaputi su se dizali uokolo. Nitko od njih svakako ne bi nikome poželio ovu mučnu šetnju. Nitko osim možda visokog, crnog muškarca koji je usprkos kiši, vjetru, špricanju automobila i gologlav hodao dostojanstveno ulicom kao da je najljepše doba godine. Kao da sije sunce, a temperatura je oko trideset stupnjeva. U stvarnosti je bilo sasvim drugačije. Bilo je oko tri stupnja i puhao je hladan vjetar. Usprkos takvom danu ovaj čovjek je izgledao sretno. Kiša mu se slijevala niz obraze, vjetar mu je raznosio frizuru u jednu, a kravatu u drugu stranu. Gazio je ravno po lokvama vode, ne pokušavajući ih zaobići. U rukama je nosio plastičnu bijelu vrećicu kroz koju se uočavao neki crveni smotuljak. Dok je drugima bila glavna misao da čim prije dođu do nekog skloništa, on je razmišljalo o tome što će se dogoditi samo nekoliko minuta kasnije kad skrene tamo. Da, tamo se uputio već prije dva mjeseca, ali nije imao hrabrosti ući nutra. Još nije sredio svoje osjećaje. Nije bio siguran. Nije bio spreman.

- Sada je međutim sve drukčije, razmišljao je poluglasno govoreći sebi u bradu.

Nitko od rijetkih prolaznika nije pokazao ni najmanji interes za njega, a od buke koju je stvarala kiša teško da su išta i čuli, tako da je mogao misliti, govoriti, pa čak i vikati što ga je volja. Još je imao samo nekih dvjesto metara. Već je dobro vidio zgradu. To je bila sasvim obična zgrada.

- Uostalom, što se drugo moglo očekivati za zgradu koja vrši takvu funkciju, ponovno je razmišljao naglas. Jedna od zgrada u nizu. Starinska zgrada, renovirana prije mnogo godina, ali joj ni sada ne bi škodilo renoviranje. Djelovala je pomalo turobno. Zasiurno zbog sive boje koja je počela opadati oko prozora.

Sada je već bio jako blizu. Stiskao je vrećicu sve jače i jače. Osjetio je blizinu kuće i ona je u njemu ponovno izazvala nemir. Nije ga mogao otjerati. Bio je, međutim, toliko blizu da mu se činila glupom i sama pomisao odlazanja.

- Sva sreća da sam ipak promislilo prije, ponovno progovori naglas, ne smijem si dopusti-

ti nepromišljeno donešene odluke. Ne želim da se ponovi ono od prije dvije godine. Ne bih to mogao ponovno proživjeti.

Stisnuo je vrećicu jače i nastavio hodati. Tek što je napravio nekoliko koraka obasjalo ga je svjetlo. Nije mogao vjerovati da bilo tko dolazi u lokal po ovom vremenu. Od zamagljenog stakla nije mogao vidjeti imali koga unutra ili ne, ali pretpostavljao je da ipak nekog ima, pošto ne bi lokal bio otvoren po ovakvom vremenu da nema gostiju. To je, uostalom, bio i prvi otvoreni lokal kojeg je vidio na putu do ovog kraja grada, a imao je dobru dionicu pješaćenja. Približio je glavu zahukanim staklima i slobodnom ga rukom pobrisao u obliku malog kruga. Pogledom je prešao po lokalu. Pogled mu se zaustavio na jedinom gostu, zapravo jedinom gostu kojeg je vidio od onog malog kruga kojeg je napravio. Ostao je zbunjen kada ga je taj gost pozvao unutra. Jednostavno je mahno rukom i pozvao ga unutra. Ovaj je odlučio ući, ali tek što je primio kvaku zapitao se je li to pametna odluka. Stajao je tako nepune pola minute kada su se vrata otvorila i ugodan glas je rekao, - zar vam toliko treba da uđete?! Vjerujte da je mnogo ugodnije sjediti ovdje, nego šetati vani. Nadam se da sam se dobro izrazila. Vi uistinu šćete.

On još uvijek nije ništa odgovorio. Stajao je šutke sa stisnutom vrećicom u ruci, gledao je u osobu ispred sebe i nije govorio ništa. Samo je nijemo promatrao prekrasnu zelenooku ženu. Drugo ništa nije niti vidio. Samo njene predivne, zelene oči. Ona je još jače odškrinula vrata i on je ušao. Zbunjen.

2. U lokalu

Dama ga je odvela do stola i doviknula konobaru koji je bio zaokupljen mijenjanjem žarulja da donese dva čaja. Lokal je bio ureden prosječno. Dosta neudobno. Imao je obične, obučene stolice i malo premale stolove. Izvlačile su ga slike nogometaša, košarkaša i inih športaša po zidovima. Slike su bile posložene kronološkim redom počevši od godine 1886. To je uvidio, jer su baš oni sjedili do tih slika. Ona je sjela nasuprot njega, točno ispod slike nekog maratonca. Imala je zagonetan osmijeh i on je odjednom osjetio potrebu da nešto kaže. Još je uvijek držao svoju plastičnu vrećicu iz koje se mogao vidjeti crveni smotuljak.

- Dobro ste se maloprije izrazili. Da, uistinu sam šetao. Šećem kad god trebam donositi važne odluke. Danas baš i nije dan za

šetnju, ali nikako se ne mogu osloboditi te navike.

Žena s druge strane stola se nasmiješila u znak odobravanja. - Potpuno se slažem s vama. I ja volim šetati, ali bojim se da sam danas zakazala. Previše se prolilo vode u meni, a kada bi se tu smiješala i ova kiša koja pada bila bi zbrisana sa lica zemlje. To je moj razlog za "ne šetnju", a koji je vaš, osim, razmišljanja, naravno?

Konobar je donio čaj iz kojeg je sukljao dim i koji je podsjećao na neki naglo aktivirani vulkan, čak i mirisom. Pošto je konobar

se radi o mnogo stabilnijim osjećajima i s jedne i druge strane. Već odavno nisam imao pravu djevojku. Već sam bio izgubio nadu da ću ikada naći sreću, ali sreća je mene pronašla. Ne bi vjerovali, barem ja nikada nisam, da se sreća može naći preko oglasa.

- To je sasvim prirodno. Mnogi ljudi to danas rade, iako...

- Oči. Ona ima iste takve oči, možda malo ljepše.

Sada je ona otpila malo čaja iz kojeg se više nije pušilo i koji je izgledao sasvim pitko. - Drago mi je što u današnje vrijeme još

ima muškaraca koji se ne boje priznati da su zaljubljeni. Takvih je ostalo još jako malo, rekla je dosta zamišljeno, kao da razmišlja upravo dok govori o tome, da bi potom racionalno izrekla sljedeću rečenicu: - Ja nikako da nađem na pravog muškarca. Vaša djevojka je uistinu sretna. Zavidim joj.

Ne trebate joj zavidjeti, rekao je nekako iskreno. - Nas dvoje smo sretni samo igrom slučaja. Vi i ja možda uopće ne bi bili sretni zajedno. To je jednostavno tako. To je sudbina koju ni pod koju cijenu ne želim varati niti nadmudrivati, već joj se prepuštam.

Tako treba, rekla je gotovo muški i popratila to primivši njegovu ruku nekoliko sekundi. - Ipak

odložio čaj, on je duboko udahnuo kao da želi uhvatiti dio čudne mješavine. Naglo je zatvorio oči, ali ih, isto tako, naglo i otvorio. Sjetio se da nije odgovorio na postavljeno pitanje.

- Nisam samo šetao. Ja, zapravo, idem u posjet. To jest, razmišljao sam o tome da li da odem ili ne.

- Da, to vam je bila dobra zamisao. Ja bih također trebala otići u posjet. Stalno to odgađam, ali ovo vrijeme je savršeno za posjete.

Sada se on nasmiješio. Oči su mu zabljesnule, lice je dobilo boju. Govorio je gotovo ushićeno, sasvim drugačije od onog prije. - Upravo sam to i ja pomislio, ali nisam bio sasvim siguran. Znači, i Vi mislite da bi bilo dobro sada otići u posjet?

Ona je govorila monotono, kao da joj se spava. Čak su joj se i vijeće nekoliko puta zaklopile. - Da, sigurna sam. Sada su ljudi kod kuće i ne bave se gotovo ničim. Možda gledaju vijesti, slušaju radio, ali uglavnom se dosađuju. Pretpostavljam da vi mislite posjetiti neku djevojku?

- Zapravo, danas bi se trebali tek drugi put susresti. Znae, ja sam se već prvi puta zaljubio u nju. Odmah sam shvatio da će ova veza biti drugačija od bilo koje dosada, da će biti posebna, čvršća, ponajviše zbog toga jer

ste je odlučili posjetiti. Djevojku. Čije ime, baš kao ni vaše, još nisam čula.

Sada je on morao premjestiti vrećicu u lijevu ruku. - Ona se zove Bella, ali to nije skraćena nekog imena, ona se baš tako zove. - pružio joj je ruku i malo kimnuo glavom, - a, ja sam Blanko.

Prihvatila je ruku i sa smiješkom izgovorila svoje ime, - Zorana. Pretpostavljam da je ovo što imate u vrećici poklon za nju?

Da, ponovno je govorio ushićeno, uvijek joj nešto poklonim. Još dok se nismo niti upoznali ja sam joj slao poklone. Naravno, preko njene majke. Naime, ona je još vrlo mlada.

I vi ste mladi-uskočila je žena - Da, ali ne bih htio izazvati ogorčenje njezine majke. Uostalom znate kakve su majke. Ponašaju se toliko zaštitnički. To mogu razumjeti. Da ja imam kćer poput Belle i ja bih se tako ponašao.

- Majke se petljaju u stvari u koje ne bi trebale. - rekla je pjeneći se.

Pogledao je na sat, gotovo pozelenivši. - Uh, koliko je to sat! ispio čaj do dna, gotovo u jednom dahu, premjestio vrećicu u drugu ruku, te krenuo prema vratima. - Oprostite, ali moram ići. Ako zakasnim morat ću čekati na

posjet tjedan dana, a toliko ne mogu čekati. Moram otići. - Istrčao je iz zgrade. Žena je još uvijek gledala u vrata koja su se zatvarala.

Sjedila je nepomično na svojoj stolici. Jedino što se micalo na njoj bili su očni kapci. - Pravi gentleman. Uostalom, kao i svi oni. - prokomentira i ispije svoj čaj do kraja. Kako je lokal cijelo vrijeme bio u nekom polumraku, a sada se naglo upalilo svijetlo, tek se sada moglo jasno vidjeti kako je žena izgledala.

3. U zgradi

Trčao je do zgrade, te drhta vom rukom pozvonio na zvonce, četvrto po redu. Pripadalo je gospođi Paski, staroj židovki koja mu je svojim papagajski kreštavim glasom dozvolila da uđe. Vrata su tiho zazujala i otvorila se. Popeo se na drugi kat i stao pred vrata. Popravio je frizuru, odijelo, stisnuo vrećicu te pozvonio.

Frizura joj je bila ista kao i prošli put. Raščerupana. Bila je počešljana, ali imala je najvjerojatnije, neki svoj stil, a koji se njemu nije baš svidio. Vrata su bila tek napola odškrinuta, ali on ju je uspio vidjeti. Na usnama joj je titrao smiješak, a kada ga je ugledala lice joj se zacrvnilo.

- Ipak ste došli. Već sam mislila da vas neće biti. Da ste se preplašili kao prošli put.

- A, ne. Ne, ne, ne, rekao je odlučno, - više me nije strah. Znam da je sada već velika i mogu je odvesti kući. - nasmiješio se.

- Da. Prava je, - odgovori, - ali ovaj put bez smješka, - Znae pravilo. Platite, pa nosite.

Izvadio je mokri svežanj novčanica iz zadnjeg džepa hlače i pružio ga staroj gospođi.

- Nismo se tako dogovorili. - rekla je ljutito. - Znae da ne poslujem na taj način. Dobro znate što želim.

Svom je snagom odgurnuo vrata. Gospođa se nije nimalo preplašila, već se samo pomaknula nekoliko koraka unazad kako bi on mogao ući. Zatvorio je vrata za sobom i krenuo prema njoj. Zgrabio ju je i počeo ljubiti. To je potrajalo nekoliko sekundi, nakon čega su se odvojili. Došavši do daha, okrenula se i otvorila vrata susjedne sobe.

Ušao je za njom. Ugledavši Bellu kako leži na krevetu zaplakao je. - Te bih predivne oči prepoznao uvijek. - Pao je na koljena i četveronoške dopuzao do kreveta na drugom kraju sobe. Suznih očiju izvadio je smotuljak iz vrećice. Odmotao ga i stavio predivnu zlatnu ogrlicu do mjesta gdje je ona ležala. Nije ništa govorio, riječi su bile suvišne. Čulo se glasno Bellino odobravanje. Čuvši to, dovukao ju je u zagrljaj predivnu malu pudlicu i plačući je sve više pritiskao uza se. - O, Bella, tako sam sretno što si napokon moja. Samo moja! (1998.)

Etika i novinarstvo

SVEUČILIŠNA REGATA OSMERCA "SEMPER PRIMUS" DUBROVNIK 2000.

POSADJE VELEUČILIŠTA DRUGA I TREĆA

O d vremena Dubrovačke Republike do današnjih dana Grad je svoj život, smisao i ideje usmjeravao ka moru i pomorstvu, na osnovu kojih i zbog kojih je od svog postanka do danas ostao centar kulturnih i društvenih događaja svog vremena. Već u vrijeme Republike mladi plemići školovani su na tadašnjem Collegiumu Ragusinum za vanjadransku plovidbu, kasnije je osnovana Visoka pomorska škola pa i Pomorski fakultet, da bi 1996. godine bilo os-

novano i prvo veleučilište u Hrvatskoj. Veleučilište u Dubrovniku, koje je prvenstveno orijentirano ka pomorstvu.

Oduvijek su građani ovog grada, želeći da im se djeca bave sportom, odlučivali za veslanje, jedrenje i vaterpolo. Najbolji dokaz da Dubrovčani veslanje tretiraju kao "svoj" i "važan" sport jest VK Neptun, koji djeluje od 1923. godine. Gledajući unatrag, na ovom prostoru nikad nije bilo studentske veslačke regate, a ni većeg broja osmeraca. Ove godine, uz pomoć VK Neptuna, organizirala se sveučilišna regata osmeraca, prvi put održana izvan Zagreba. Doznali smo kako su se u početku nadali i nastupu ženskih ekipa, ali kako se datum održavanja približavao, dobivali su sve više i više prijava, tako da je konkurencija bila zarista jaka.

U ženskoj konkurenciji prvo mjesto osvojila je ekipa Filozofskog fakulteta iz Zagreba, drugo mjesto ekipa Veleučilišta iz Dubrovnika dok je treća ekipa Fakulteta elektrotehnike i računarstva iz Zagreba. U muškoj konkurenciji prvo mjesto zauzela je ekipa Visoke pomorske škole Split, drugo mjesto Fakultet za elektrotehniku i računarstvo Zagreb, te treće mjesto Veleučilište Dubrovnik.

Još smo doznali o postojanju velike želja da ova regata postane tradicionalna, te da se svake godine u Gradu okupi sve veći broj najboljih sportaša među studentima naše zemlje.

Plagijat - samo reci NE

Mnogi, eto, žele biti novinari. Kažu da je lijepo pisati o o ljudima i stvarima koje zanimaju, kako autora tako i pojedinca. No, pitanje je kako se snaći u novinarskim vodama. Mnogi se, svjedoci smo toga svakodnevno, koriste nekim metodama koje i nisu baš pohvaljene u Kodeksu časti Hrvatskog novinarskog društva. Tako je izvjesna novinarska lokalnog tjednika Dubrovački list u tekstu o sveučilišnoj regati osmeraca "Semper primus", okušala sreću s plagijatom. Naime, predsjednik Organizacijskog odbora regate **Marko Potrebica** našao se u čudu kada je u Dubrovačkom listu prepoznao svoj tekst iz promotivnog letka. Izvjesna je sinjorina doslovno prepisala njegovu najavu regate. Upitao se potom Marko gdje je nestalo ono "Plagijat je nespojiv s novinarskom etikom", kako su izvoljivali napisati autori Kodeksa časti HND-a. (g.c.)

Pro et contra

Da ipak svi građani nisu jedinstveni po pitanju korisnosti dolaska američkih mornara i brodova u Dubrovnik, dokazao je nedavno predsjednik dubrovačke podružnice Hrvatske stranke naravnog zakona **Zdravko Baselli**. Kao lider stranke koja korijen svih zala i neznanja vidi u svijesti čovjeka, Baselli smatra kako bi gradske vlasti morale izričito zatražiti da se zabrani uplovljavanje bilo kakvih stranih vojnih brodova u dubrovački akvatorij.

Ako gradske vlasti budu dovoljno mudre i to zatraže, priroda i naravni zakon će ih podržati, pa će njeno daljnje djelovanje biti uspješnije. Ako ne zatraži, onda ova vlast ne može očekivati ništa dobra i biti će zbačena od strane prirode. Ne može nekoliko tisuća dolara donijeti napredak Gradu već samo negativan i nečist utjecaj koji će ga unazaditi ustvrdio je Baselli i dodao kako Dubrovnik ima miroljubivi imidž kroz stoljeća obogaćen kulturom, znanošću, mudrošću i skladom.

Tako su, eto, neki digli glas, protiv onih koji bezuvjetno pristaju na dolazak bilo čije i bilo kakve vojne armade, a pod izlikom "ostavit će ovdje dolare". Stoga se u tom stilu za Amerikance dovode prijateljice noći iz zemalja nastalih raspadom SSSR-a, u Gradskoj se kavani savijaju i previjaju gologuze plesačice, restorani vješaju američki barjak, famozni "ubacivači" u te iste restorane nude nove, prigodne "amerikanizirane" letke....

Zanimljivost je i podatak kako, unatoč postojanju dva nuklearna reaktora na nosačima aviona koji se posljednjih mjeseci šepure pokod Lokruma, nitko od "zelenih" nije reagirao. Iako njihovi istomišljenici diljem europskih luka sprječavaju da takvi brodovi pristaju kod njih, naši su zeleni, očito zanijeli zelenim (dolarima). (g.c.)

Sveučilišna regata "Semper primus"

Zdrav duh u zdravom tijelu, uzrečica je koja se rijetko danas čuje. Kao da su duh i tijelo odvojeni, jedan od drugoga otuđeni. Kao, duh služi za štrebanciju, a tijelo za uživanciju. Može i drukčije: duh

služi za sublimaciju, a tijelo za eksploataciju. Koješta!, piše u uvodu promotivne knjižice izdane povodom održavanja Prve utrke studentskih osmeraca "Semper primus", koja se dogodila 21. listopada 2000. godine u organizaciji Studentskog zbora Veleučilišta u Dubrovniku i veslačkog kluba "Neptun".

Važno je ponovno istaknuti da je regata održana po prvi put, a pohvalna je želja organizatora da ovu regatu pretvore u tradicionalnu.

Tog jutra u luci Gruž, prema riječima organizatora, vrijeme je bilo idealno; na stazi duljine 1200 metara sa startom na Kantafigu, a ciljem na glavnom mulu u luke. Okupilo se čak pet ženskih i šest muških ekipa od kojih su na kraju najbolje bile veslačice Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu sa vremenom 4:33,0, te veslači Visoke pomorske

škole u Splitu sa vremenom 3:15,8. Održane utrke protekle su bez ikakvih problema s izuzetkom onog kojeg je imala muška ekipa Prehrambeno-biotehnološkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Odustali su nakon 500 metara zbog "kvara" na čamcu. Puklo im je veslo.

Najsvečaniji trenutak dodjele medalja, pehara i zahvalnica održao se na zajedničkoj večeri u hotelu "Sumratin", gdje je zajednička festa potrajala do dugo u noć.

Ova regata nije bila samo regata već puno više od toga: "Ona jest studentsko-športsko nadmetanje u duhu uzrečice s kojom je ovo razmišljanje", i naš članak, "započelo, ona je veselje bivanja i veselje druženja na ovom Veleučilištu".

Stoga, kolege, Mens sana in corpore sano! (a.m.)

Rezultati

• Studentice:

1. mjesto: Filozofski fakultet (Sveučilište u Zagrebu) s vremenom **4:33,0** (Mirta Domitrek, Nevena Janjinin, Ines Stefanović, Danijela Hudecova, Jaka Primorac, Ida Erceg, Anamarija Garčević, Mia Vrbanc, kormilar Jasmina Kranjčević)

2. mjesto: Veleučilište u Dubrovniku s vremenom **4:39,2** (Marija Šilje, Marija Mašković, Žaneta Pavić, Milena Tasiak, Dolores Maštrapa, Drage Bilić, Tamara Kristović, Ana Brajević, korm. Stjepo Sambrailo)

3. mjesto: Fakultet elektrotehnike i računarstva (Sveučilište u Zagrebu) s vremenom **4:59,1**

(Kristina Coha, Hana Bobinac, Ana Merkaš, Tanja Koletić, Tina Norac-Kljajo, Maja Adam, Irena Brkić, Gordana Hegedić, Anja Stojančević)

4. mjesto: Prehrambeno-biotehnološki fakultet (Sveučilište u Zagrebu) s vremenom **5:11,4**

(Ivona Šišić, Kata Josipović, Nina Ivčić, Petra Jurin, Marina Tišma, Ina Matijević, Jospia Kolanović, Biljana Zafirova, korm. Ognjen Čato)

5. mjesto: Fakultet za turizam i vanjsku trgovinu-Dubrovnik (Sveučilište u Splitu) s vremenom **6:37,0**

(Ana Perković, Željka Barišić, Darija Višić, Ana Jonjić, Nikolina Stipišić, Ivona Luketa, Kristina Granić, Nikolina Ančić, korm. Pasko Đurović)

• Studenti:

1. mjesto: Visoka pomorska škola u Splitu s vremenom **3:15,8** (Željko Bašić, Toni Batinić, Tonči Kalinić, Mario Klarić, Antonio Lipanović, Ivan Trumbić, Jure Mrduljaš, korm. Nikola Stipančević i Pico)

2. mjesto: Fakultet elektrotehnike i računarstva (Sveučilište u Zagrebu) s rezultatom **3:21,6**

(Jurica Mikulić, Vjekoslav Dušević, Marko Milodanović, Davor Joja, Matija Ražem, Branko Velimirović, Jakov Justinić, Ivan Čavlina, korm. Anja Stojančević)

3. mjesto: Veleučilište u Dubrovniku s rezultatom **3:30,0** (Marjan Ledinić, Vito Jasprica, Marko Potrebica, Paul Vlačić, Ante Konuso, Josip Batina, Elms Đapo, Luka Kurtović, korm. Stjepo Sambrailo)

4. mjesto: Tehnički fakultet u Rijeci (Sveučilište u Rijeci) s rezultatom **3:36,7**

(Baković Radovan, Pipinić Aleksandar, Kružić Dragan, Kružić Sanjin, Ostojić Vedran, Bratuša Aljoša, Glažar Boris, Baković Radovan, korm. Đivo Milosavić)

5. mjesto: Veleučilište u Splitu s rezultatom **4:01,4** (Igor Plazibat, Stipe Jurić, Ivana Dželalija, Saša Negoptić, Danko Uglešić, Jozo Drviš, Ivan Drlje, Mario Popovac, korm. Darija Harašić)

6. mjesto: Prehrambeno-biotehnološki fakultet (Sveučilište u Zagrebu)

(Tomislav Kolarević, Jurica Bukulin, Oliver Ivanković, Oliver Ciglnečki, Slaven Pajić, Antonio Starčević, Marko Obranović, Jasenko Magazin, korm. Dragana Sekulić)

odustali nakon 500 metara zbog kvara na čamcu

Treseti

Turnir u treseti "uviše" i "umanje", održan u organizaciji Studentskog zbora Veleučilišta 27. listopada, u utrci za dvije gajbe, pive okupio je 58 mješovitih parova.

U konkurenciji "uviše" prijavilo se 37 parova, te je zadnjih deset prijavljenih igralo predkolo. Natjecanje je bilo time zanimljivije što su učestvovali **Dallbor Ivušić** (tajnik) u paru s **Ivicom Mandićem** (fotokopirnica), **Marijo Kraljević** (predavač) u paru s **Matom Matićem** (porta), te predavač **Antun Franušić** (TZK) sa **Julijanom Antić** (predsjednikom Studentskog zbora). Par Kraljević/Matić zaustavljen je u prvom kolu, dok su parovi Ivušić/Mandić i Franušić/Antić ispali u osmini finala kada je turnir zbog kiše preseljen na zatvorene terene, gdje je u mirnijoj atmosferi održano finale između parova **Tamindžija/Vladić** i **Dražeta/Lešević**.

Finale je bilo napeto do zadnje ruke koja je ipak prevagnula na stranu para Tamindžija/Vladić koji su velikodušno podijelili svoju nagradu sa svima koji su ih ostali bodriti do samog kraja.

U drugom dijelu turnira igralo se "umanje" što je za Tresetu vrlo neobično. Međutim, to ne znači da nam je 21 prijavljeni par pružio manje zanimljive partije iako se igralo u zatvorenom, a neki su parovi odlučili napustiti turnir.

U finalu, koje je prebačeno u već praznu kantu, sreli su se parovi **Matić/Krmek** i **Roglić/Vrtodušić** da bi, na kraju, vidjeli najzanimljiviji susret u kojem su Matić/Krmek "kaputom" u zadnjoj ruci ipak odnijeli pobjedu ali i gajbu pive.

Turnir je dobra ideja i nadamo se da nas uskoro očekuje još ovakvih događaja na Veleučilištu. (s.d)